

Giới thiệu Triền Miên

Không biết tự bao giờ, Hạ Vũ vốn ra đời trong một ngày mưa hạ lất phất, khi chủ nhân của hắn chỉ kịp nói với hắn: “Đừng cho ai đến gần ta”.

Hạ Vũ không biết mình là gì? Tại sao lại tồn tại và tồn tại vì lý do gì? Hắn chỉ biết thức, canh giữ cho chủ nhân trọn giấc ngủ say...

Đêm xuống, ngày qua... Rồi cũng có ngày chủ nhân hắn tỉnh lại... Người lạnh lùng nhìn hắn: “Đi đi!”...

Không hỏi han, không vương vấn... Hắn đi! Và lại cũng giống như người...Hắn ngủ... Giấc ngủ không biết đêm ngày... Giấc ngủ triền miên...

Hắn giết thời gian bằng cách bắt chước loài người, làm công việc của loài người, mong một môi sấu tư sẽ cho hắn một giấc ngủ ngon hơn nữa.

Cho đến khi hắn gặp cô gái không bao giờ nhìn thấy ánh sáng ấy...Hắn mới chợt hiểu câu nói ngày xưa của chủ nhân: “Có lúc người sẽ cần thức mãi”. Ngay lúc đó, giấc ngủ lại chập chờn kéo hắn đi...

Hạ Vũ và Phương Đình Nhi rất yêu thương nhau cho nên có thể xếp câu chuyện về họ vào dạng sùng, chuyện của chủ nhân hắn thì ngược lại. Để có một giấc ngủ ngon, anh ta đã cướp một cô gái sắp về nhà chồng chỉ để hát cho mình ngủ. Chuyện tình của họ cũng khá đặc biệt, là một điểm xem của truyện. Cặp đôi này tạo ấn tượng có phần hơn cả nhân vật chính, có lẽ do tính cách quái lạ của nhân vật nam nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hạ vũ

Chương mở đầu

Trong một son động nhỏ. Rất nhiều người cùng tụ tập. Sắc mặt họ xanh tái. Đa số đều bị khiếp đảm vì một người...

Hắn không phải là con người...

Nếu là con người sẽ không điên cuồng vì một điều như thế...Nếu là con người sẽ không khăng khăng chỉ có một yêu cầu.

Một yêu cầu duy nhất. Yêu cầu...

Làm sao để ngủ?

Làm thế nào để ngủ tiếp?

Và làm sao không thức dậy...

Hắn lục đi lục lại bao nhiêu sách thuốc, những gã thầy thuốc giỏi nhất hắn đều mang về. Chỉ một mục đích duy nhất, đó là làm sao cho hắn ngủ. Loài người có gia đình, có bè bạn, có tình thân, có sự nghiệp, công danh. Bọn chúng không muốn mất đi những thứ đó nên khi bị bắt về đều nỗ lực hết sức mình hoàn thành mục đích của hắn. Bao nhiêu linh đan, diệu dược, kỳ trân chi bảo, chỉ cần có thể làm người ta ngủ là hắn sẽ tìm trong phút chốc mang về.

Theo đúng quy luật tự nhiên, loài sinh vật nào cũng cần giấc ngủ. Kẻ này thì không như thế. Hắn tỉnh táo, dù mắt có nhắm lại. Những phương thuốc các thầy thuốc dùng đều vô dụng. Khi quá mệt, họ chợp mắt, hắn nổi giận dưng dưng. Tại sao bọn chúng lại có thể ngủ mà hắn thì lại không? Tại sao?

Một lang y trong lúc quá buồn bực, buột miệng:

— Muốn ngủ hoài mà không thức. sao không đi chết đi!

— Chết?

Hắn như mới được nghe một cái gì đó mới mẻ. Hắn chộp lấy lão, ánh mắt hiện lên niềm hy vọng mãnh liệt, hỏi ngay:

-Chết là sẽ không dậy được à? Thế thì làm thế nào để chết? Làm thế nào?

-Đại nhân... -Mọi người đều run rẩy, sụp lạy- Ngài bớt giận, tha cho chúng tôi...Tha cho chúng tôi.

-Đám người vô dụng. -Hắn càng giận dữ hơn- Ta hỏi các người làm sao để ta chết được? Nói nhanh...Nhanh lên.

Theo lời đám người đó, hấn mang về khá nhiều grom đao.

Từng câu đao đâm thẳng vào người... Như đâm vào hư vô. Không như lời bọn chúng nói: “Sẽ rất đau, nhưng rồi sẽ chết”.

Hấn không chết. Lại thử cách khác. Hấn tìm về vô số độc dược. Thạch tín, hạc đình hồng, cho đến những độc dược mạnh nhất trong thế giới loài người. Uống một, hai viên, nốc cả ngụm... Vẫn trơ trơ... .

– Các ngươi gạt ta, dám gạt ta, các ngươi...

Hấn chỉ biết trút giận dữ vào cánh tay. Những thứ vô dụng trên tay hấn vùng loang lổáng...

– Á!

Những tiếng thét. Nhanh chóng rồi im bật. Từ trong người bọn chúng chảy ra một thứ gì đó màu đỏ. Chảy nhiều đến nỗi cả một phần đất như bị nhuộm đỏ. Rồi chúng nắc lên... Không tỉnh lại nữa. Bọn chúng... chết!

– Thật là khốn kiếp!

Cả đám đều chết. Đều không tỉnh lại... Còn hấn... Hấn phải chịu đựng chuyện này bao lâu nữa? Vì sao?

Hấn là gì? Không quan tâm tới việc đó. Đã bao lâu trong cuộc đời hấn cũng không cần biết. Lần đầu tiên nhận thức ra thế giới, hấn đã thấy đây là một điều tồi tệ... Chỉ có nhắm mắt lại, ngủ, hấn mới tìm được cảm giác sáng khoái, mới cảm thấy mọi suy nghĩ trong đầu không còn nặng nề nữa, mới thấy mình vui vẻ hơn.

Hấn ghét việc thức tỉnh. Thức rồi, sẽ lại như thế... Lần trước hấn mở mắt, trước mặt hấn là một đám con thú quái dị. Chúng đang liếm lên người hấn, chúng làm hấn tức giận. Tay hấn vùng lên... .

Hoi quá tay, nhưng may là sau đó hấn lại ngủ lại được... Gần đây hấn thức nhiều hơn. Một loài sinh vật được xưng là loài người đang tồn tại khắp nơi. Chúng có quần áo che người, cũng hay hay, dù sao trông giống chúng, cũng không là ý gì quá tệ. Hấn ngủ thêm một giấc nữa, nhưng không dài. Bây giờ thức dậy, chúng vẫn chưa biến mất. Hình như giấc ngủ của hấn đang ngày càng ngắn lại. Xung quanh đầy những tiếng ồn.

Lại nghe nói:

– Lâm tẩu... Đêm qua chồng tẩu lại say à?

– Thật là hết biết... Ông ấy uống rượu vào là nằm cả 3 ngày. Vậy mà không biết chừa.

Rượu. Hấn háo hức mang về những vỏ lớn. Nốc vào, không còn một giọt nhưng vẫn không ngủ được. Chết tiệt! Không ngủ được, hấn lại không biết làm gì... .

Tìm việc làm để giết thời gian.

Tạc tượng vậy... Hấn thường thấy cái bọn bên cạnh nơi hấn ẩn thân làm cái trò này. Tay chân, mặt mũi? Trong đầu hấn chỉ có gương mặt của chính mình? Hấn ép ra một thứ màu đen trong cơ thể, tượng bỗng cử động, làn da trắng toát thoáng màu sinh khí... Người thì phải có tim, phải có xương cốt. Hấn quyết định tìm vài thứ mang về: một quả tim rồng, một bộ xương hổ. Đem gắn cả vào bức tượng, cùng với dòng màu đen từ cơ thể hấn, chảy ra, cái tượng kia càng giống con người, từ từ cử động, mắt mở to, giọng nói êm ái vang lên: “Chủ nhân!”

Còn biết nói nữa. Hấn ghét âm thanh của loài người. Nhưng cũng ngay trong lúc đó mắt hấn díp lại. Buồn ngủ rồi, cuối cùng đã có thể ngủ... Hấn chỉ kịp nói lại một câu ngắn ngủi rồi vùi mình xuống, khoan khoái thường thức giấc ngủ ngon:

-Đừng cho ai làm phiền ta...Đừng cho ai...

Chương 1: Hạ Vũ

Hạ Vũ còn nhớ, ngày anh nhận thức được thế giới, là một ngày mưa lất phất. Đó là mùa hạ của loài người.

Người đầu tiên Hạ Vũ trông thấy, sau này so sánh đó là một người giống hệt mình. Dòng năng lượng đang chảy trong mình là của người. Người giống như cha mẹ, là chủ nhân của Hạ Vũ.

Chủ nhân ngập nhẹ: “Không cho cái gì đến gần ta”.

Người đã ngủ. Hạ Vũ làm theo lời người, ngồi đó mà canh giữ.

Ngày này qua ngày nọ, đêm lại đến và ngày qua đi. Chủ nhân cứ mãi say nồng trong giấc ngủ, còn Hạ Vũ thì cũng không hề buồn chán với nhiệm vụ của mình. Không biết đã qua bao lâu, bỗng dưng chủ nhân thức dậy... Thấy Hạ Vũ, người đã nói: “Không cần canh cho ta nữa... Đi đi!”

Lời nói của người là mệnh lệnh, anh không phản đối, cũng không muốn cãi lời.

Cứ thế mà lặng lẽ đi. Càng đi càng không biết mình sẽ phải làm gì. Ở bên cạnh chủ nhân sẽ có công việc để làm. Xua đi những con vật phiền nhiễu. Trời mưa nước ngập có thể mang người lên chỗ cao hơn trú ẩn. Rồi xa người, Hạ Vũ càng mơ hồ không biết mình tồn tại trên cõi đời này để làm gì?

Cũng giống chủ nhân... Anh buồn ngủ. Mắt không mở được nữa.

Hạ Vũ nằm xuống trên đường lộ, nhắm mắt. Mơ mơ màng màng, anh nghe tiếng gầm gừ. Một cái gì đó đang vây quanh Vũ. Anh nghe chân có cảm giác ai đang chạm vào. Bực bội, anh đập mạnh chân. Thứ đó văng vào một gốc cổ thụ. Cây ngã nghiêng rồi nằm đè lên người Hạ Vũ. Anh thức giấc. Giấc ngủ không dễ đến, bây giờ lại bay đâu mất nữa rồi?

Bây giờ anh đã hiểu, tại sao chủ nhân phải chọn chỗ ấy mà ngủ, sẽ không bị làm phiền.

Hạ Vũ học theo người, chọn nơi tương tự như thế. Bản thân anh lại không có ai trông chừng nên có ngủ sẽ phải treo mình trên một gò đá cao cao, nước có ngập cũng không làm mình thức giấc... Thu xếp xong xuôi, Hạ Vũ yên tâm thả mình vào giấc ngủ. Được ngủ thực sự rất thoải mái, không còn nghe gì, không còn phải nghĩ gì, cũng không cần biết mình phải làm gì.

Nhưng không ngủ hoài được. Thức giấc là một cơn ác mộng. Có khi rất lâu sau mới ngủ được. Anh khổ sở tìm mọi cách dỗ giấc. Càng làm càng vô dụng, mắt càng mở to hơn.

Anh đi, mong là sẽ tìm được cách gì đó giúp mình ngủ ngon hơn. Hạ Vũ nhìn thấy những sinh vật, chúng chỉ trở vào anh, những giống cái ăn mặc sặc sỡ còn quay mặt khi Hạ Vũ đến gần, hai bên mặt đổi màu. Chúng khác anh, chúng có mặc cái gì đó, chúng có che lại thân thể. Hạ Vũ quyết định kiếm một thứ gì vậy giống chúng khoác vào, dù sao trời cũng đang lạnh. Lạnh sẽ không thể ngủ ngon.

Đây là loài người. Chúng làm tất cả để sống. Hạ Vũ nhận thấy những việc làm của chúng cũng khá thú vị. Nó làm anh quên đi sự trống rỗng, nó khiến Hạ Vũ cử động tay chân, ngày qua cũng nhanh hơn.

Bọn người đó còn đi học, học tốn rất nhiều thời gian. Hạ Vũ cũng quyết định đi tìm thầy dạy học. Việc học nghe nói tốn nhiều thời gian lắm, sẽ làm anh tạm thời quên đi nỗi ám ảnh về giấc ngủ trong đầu mình.

Sinh vật mà con người gọi là lão sư hỏi Hạ Vũ:

– Tên con là gì?

– Tên?

– Đúng... Tên?

– Không biết...

Đám học trò phía dưới cười ồ lên. Nhưng lão sư chỉ nhẹ nhàng:

– Không có gì lạ. Tên cũng chỉ là một cách gọi. Con có cha mẹ không?

Cha mẹ? Là người sinh ra mình?

– Có...

– Cha mẹ con họ gì?

– Không biết...

Lần này lại có những tiếng cười nhỏ hơn rúc rích vang lên:

– Con quê ở đâu?

Lần này Hạ Vũ nhớ ngay đến ngày anh biết chuyện, đã có mưa:

– Trong mưa mùa hạ, nơi đó có mưa mùa hạ.

– Mưa hạ? – Lão sư cười hiền hậu- Vậy từ nay ta gọi con là Hạ Vũ, tên tự Phúc Vân. ...

Hạ Vũ từ đó là tên của anh. Hạ Vũ, lão sư hay bảo đó là mưa mùa hạ. Từ đó anh thích luôn mưa mùa hạ. Trong đầu anh cũng có thêm một người đáng được tôn trọng và bảo vệ. Đó là lão sư... Thầy dạy học. Người đã cho Hạ Vũ một cái tên.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Trường tương tư

Cách trường học ba con phố có một lầu hồng lớn. Cô nương trong đây đều rất xinh đẹp. Người đứng đầu là Kỳ Mai Hoa.

Trên trần nàg có một đóa hoa mai đỏ, dung nhan tuyệt thế. Tuyệt vời hơn là tài khải đàn của nàng êm như tiếng suối, ai nghe rồi là không thể nào quên.

Phí gấp mặt của nàng là 10 lượng bạc, nếu muốn nghe đàn thì là 100 lượng. Kỳ Mai Hoa bán nghệ không bán thân. Giá rất đắt nên ngoài các vương tôn công tử, người giàu có tài muốn bạc vạn, ít ai dám mơ ước được cùng người ngọc vui cuộc trăng hoa.

Ngày Tết, Hồng lầu mở một cuộc thi đồ thơ, khải đàn. Ai giải được liên tục 3 câu đố sẽ được gặp đối ẩm cùng Kỳ cô nương trong một canh giờ, thưởng thức tài ca hát của nàng.

Người người nô nức đến Hồng lầu. Dù biết đó là một cách kiếm tiền khôn khéo của tú bà, ai tham gia giải đố cũng phải có 1 lượng bạc gọi là phí ghi danh nhưng được gặp giai nhân, những gã si tình kia nào có nề hà gì tiền bạc. Hội giải đố thơ đông như hội, ai cũng nô nức để rồi buồn bã ra về.

Hạ Vũ ở nhà lão sư thực sự là một “đầu gỗ”...So về thi từ ca phú, văn chương, anh học đâu nhớ đó, thông minh tuyệt đỉnh. Tuy nhiên những chuyện khác trong cuộc sống lại thực sự rất cứng nhắc. Lão sư đôi khi cũng lo lắng, nếu ông không bảo anh làm, có lẽ việc ăn com Hạ Vũ cũng không mấy quan tâm.

Tết là dịp gia đình sum họp. Hạ Vũ không có gia đình nên ở lại với lão sư. Khả năng nấu nướng của anh không tệ. Các món ăn ngày Tết đều có đủ. Chỉ có hai người ngồi đối diện cùng nhau.

-Vũ nhi à!

-Dạ.

-Ăn com xong con nên ra ngoài dạo chơi một chút. Không nên ở mãi trong nhà.

-Dạ.

Vẫn cái giọng đều đều như thế, Hạ Vũ bình thản thu dọn chén bát. Lão sư lại gọi khi anh dọm bước ra ngoài.

-Sao lại ăn mặc thế này?

Lớp vải thô khoác ngoài không làm giảm tư chất nho nhã của Hạ Vũ. Nhưng áo đã cũ...Lão sư chợt nhớ, ngoài bộ đồ rách rưới ngày đầu Hạ Vũ mặc, dường như Hạ Vũ chỉ có bộ quần áo này.

-Con cầm lấy.

Ông đưa cho Hạ Vũ 6 văn tiền, dặn anh ra ngoài mua một bộ quần áo mới. Hạ Vũ chợt nhớ, lão sư đâu có nhiều tiền.

-Sư phụ không có nhiều tiền.

-Con cứ cầm lấy. Con cũng nên mua thêm quần áo mới. Chỉ có một bộ quần áo, là nam nhi, bạn bè chê cười.

Loài người có nhiều nguyên tắc. Hạ Vũ không quan tâm tới quần áo. Nhưng lời lão sư đã dạy thì anh sẽ thực hiện cho tốt. Hạ Vũ cầm 6 văn tiền, bước ra đường.

Người rất đông.

Hạ Vũ không biết rằng, toàn thân mình toát lên một khí chất phi phàm thế nào. Áo vải thô không làm giảm vẻ tuấn tú, lịch lãm trong từng bước chân người. Hạ Vũ không quan tâm thế sự, gương mặt thanh tú lúc nào cũng bình lặng, không vui cũng không buồn, khiến người nhìn thấy đều có chút e dè.

Chỉ có vài người bạn học cũng đi chơi Tết nhận ra Hạ Vũ. Họ gọi ngay:

-Hạ Vũ.

Hạ Vũ dừng lại. Nhìn thấy người quen, anh cũng không vồn vã, chỉ khẽ đáp lời:

-Phạm huynh...Mã huynh...Phong huynh...

Trong số người học, Phong Tứ Khiêm là con trai quan Đề đốc, tính cách phóng khoáng. Chàng ta đối với Hạ Vũ cảm thấy rất có hứng thú, muốn kết bạn. Nhưng tính cách Hạ Vũ lạnh nhạt, từ tốn, nếu không phải là lời lão sư giáo huấn, thường sẽ không nghe.

Hôm nay gặp mặt trên đường, Phong Tứ Khiêm đi nhanh hơn về phía Hạ Vũ, môi không tắt nụ cười:

-Hạ huynh đi đâu vậy?

-Lão sư bảo đi mua thêm quần áo. Nhưng tôi không biết bố trang ở đâu?

-Huynh ít ra đường nên không rành đường xá. Chúng tôi đi với huynh.

Hạ Vũ không từ chối. Hỏi người lạ đường đi không bằng đi với người đã biết rõ đường.

Tại bố trang, Hạ Vũ chọn mua một bộ quần áo thường giá 5 văn tiền dù Phong Tử Khiêm đã ngỏ lời muốn tặng một bộ trang phục bằng gấm tơ tằm thượng hạng. Vô cớ không thụ lộc...Lời lão sư dạy, Hạ Vũ không quên. Huống hồ, trang phục chỉ là thứ che thân tạm bợ, sao phải vì nó mà nhận ơn nghĩa của người.

Hạ Vũ khí chất thanh nhã, dù khoác trang phục bình thường vẫn không làm giảm được vẻ ngọc thụ lâm phong trên người. Phong Tử Khiêm không màng đến vẻ ganh tỵ trong mắt hai người bạn đồng hành Mã Luân, Phạm Cự khen ngợi ngay:

-Hạ huynh không quan tâm đến tài vật, thực sự làm tiểu đệ kính phục.

-Chỉ là một bộ quần áo, không cần Phong huynh phải bận tâm.

Mã Luân chợt nhớ ra một chuyện. Chàng ta làm như vô tình, gợi ý ngay:

-Sẵn lúc gặp Hạ huynh ở đây, chúng ta cùng đến Hồng lâu đi. Có hội giải đố xuân rất nhộn nhịp, chúng ta cũng có thể vừa giải đố, vừa kết chặt tình bằng hữu. Các huynh thấy có phải không?

Giá vào cửa hồng lâu là 1 lượng bạc. Hạ Vũ dừng lại phía ngoài.

Phong Tử Khiêm cũng ngừng lại, ngạc nhiên:

-Hạ huynh, vào đi huynh?

-Tôi không có tiền.

Trên người Hạ Vũ chỉ có 6 văn tiền sư phụ đưa cho, sau khi mua y phục thì không còn nữa. 6 văn tiền và 1 lượng bạc, khoảng cách rất là xa.

-Huynh đâu cần lo chuyện đó – Phạm Cự tiếp lời- Phong huynh là người hào sảng, đương nhiên không để huynh phải trả tiền rồi.

-Không đáng. -Hạ Vũ thản nhiên- Nhận ơn nghĩa vì một chuyện không đáng. Tôi xin cáo từ.

Vào trong phải tốn tới một lượng bạc, nhờ đến tiền của người ta, xem như là chịu ân nghĩa một lần. Thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện. Huống gì Hạ Vũ chẳng mấy quan tâm tới nơi này, cũng chẳng thích thú gì tới chuyện bước vào trong.

-Hạ huynh... - Phong Tử Khiêm cảm trước mặt Hạ Vũ- Chúng ta vào trong không phải để trừu hoa gheo nguyệt. Thử tài giải đố cũng là một cách học hay, thử thách tài học của mình. Huynh...

-Ngoài việc giải câu đố, không có cách nào khác để thử tài học hay sao?

Câu đố của con người hầu như là vận dụng sự lắt léo trong sắp xếp ngôn ngữ. Cũng chỉ là một trò lừa gạt, với Hạ Vũ không nói lên được điều gì.

-Công tử đây...Câu đố không chỉ là cách để thử tài học. Câu đố cũng là cách rèn luyện trí tuệ, tránh tình trạng “mọt sách” càng lúc càng nhiều đó thôi.

Một cô gái xinh đẹp đột ngột xuất hiện. Mã Luân nhận ra đó là Tư Mã Phụng Cẩm, là tỷ muội thân thiết với Kỷ Mai Hoa. Nàng cũng nổi tiếng bởi nhan sắc và tài hoa không kém tỷ muội mình, chỉ là thiếu một chút duyên may nên chưa trở thành đệ nhất danh kỹ lầu hồng. Tuy nhiên giá gặp mặt nàng ta cũng rất cao.

Tư Mã Phụng Cẩm sau khi xuất hiện liền thi lễ, hướng về phía Hạ Vũ, nhẹ nhàng:

-Tỷ tỷ tôi mong đón tiếp tất cả các vị công tử. Mã công tử và Phạm công tử là khách quen, hai vị là bạn của họ, chúng tôi hân hạnh được đón tiếp. Mời các công tử theo tôi.

Phong Tử Khiêm kéo Hạ Vũ vào trong. Cảnh tượng nhộn nhịp, ai nấy đều háo hức và suy nghĩ cho thật kỹ để có thể giải được câu đố, nhanh chóng được nhìn thấy dung nhan người đẹp. Thế mà bóng Kỷ Mai Hoa như bóng chim tăm cá. Câu đố trong Hồng lâu cũng chẳng mấy người giải được. Tiếng xì xào bàn tán không ngớt, nhất là khi Tư Mã cô nương – đệ nhất danh kỹ đi vào cùng với mấy thanh niên tuấn tú, phong nhã hơn người.

-Hạ huynh...Nhìn câu đố kia kìa.

Hạ Vũ thờ ơ lướt qua những câu đố treo đầy trong đại sảnh. Người ta xúm xít xung quanh nó bàn tán, tìm lời giải đáp. Để làm gì? Để chứng tỏ cho người khác thấy là mình rất tài giỏi, để người ta phải ca ngợi mình sao?

Chỉ tới khi nhìn thấy một cây đàn được làm bằng chất ngọc trong suốt, Hạ Vũ mới chú ý đôi chút. Anh chạm nhẹ vào dây đàn. Nó làm được một loại sợi mảnh, âm thanh vang lên thánh thót như tiếng chuông ngân.

Hồng lâu tĩnh lặng hẳn. Mọi sự chú ý bỗng dồn về phía chiếc đàn.

Từ phía trên hồng lâu, bỗng xuất hiện một bóng áo tím. Tiếng xôn xao lại được dập tắt lên:

-Kỷ cô nương...Đúng là Kỷ cô nương rồi.

Phong Tử Khiêm vốn tự hào mình phong lưu khắp chốn, nhưng bây giờ cũng ngây ngất đứng lặng nhìn nàng.

Kỷ Mai Hoa không hổ là đệ nhất mỹ nhân hồng lâu. Nàng xinh đẹp, nhưng quan trọng nhất vẫn là khí chất. Không kiêu kỳ, không sang cả, không cần gồng mình làm cao song lại khiến người ta nhìn vào vừa thương tiếc lại vừa e ngại. Đôi mắt nàng luôn nhìn thẳng, không bối rối, không cố ý làm thân hay hướng vào ai.

-Công tử...

Kỷ Mai Hoa đã đến bên cây đàn và Hạ Vũ. Nụ cười mê hồn lại nở trên bờ môi mọng đỏ của nàng.

-Đây vốn là món quà của một khách thương tặng cho thiếp. Dây đàn quá mảnh, công tử là người đầu tiên chạm vào lại phát ra âm thanh mà không gây hại gì cho đàn. Mai Hoa xem như đã tìm được tri âm.

Người gặp mặt nàng chỉ có 2 loại người. Một là đam mê nhan sắc, giữ lòng ái mộ nàng. Một là sợ hãi, ganh ghét trước dung nhan tuyệt mỹ. Nàng ban đầu cũng nghĩ gã đàn ông này chẳng qua là chỉ muốn tạo nên ấn tượng tốt cho mình, ai ngờ...

-Nàng không xứng với cây đàn.

Không chỉ có Mai Hoa sững người tại chỗ, hồng lâu đều không ngớt tiếng bàn tán, những ánh nhìn vừa hả hê, lại vừa tức giận thay nàng ca kỹ mệnh danh là thiên hạ đệ nhất nơi này.

-Đàn tốt không nên để yên như thế. -Hạ Vũ nhớ tới lão sư mỗi lần đặt tay lên dây đàn đều thật nhẹ nhàng, trân trọng. Lão sư xem nó là tri âm tri kỷ. Người ở đây nghĩ vì đàn thì ít, nghĩa tới nhục dục có được người đẹp thì nhiều. Tâm tình như thế rất khó đàn lên những cung bậc thật hay.

Hạ Vũ lặp lại lần nữa, vẫn thản nhiên, vẫn thất lạnh lùng.

-Nàng không xứng với nó.

Sau phút trầm tĩnh, Mai Hoa bước lên một bước, hơi cao giọng:

-Tiểu nữ tử không dám xem mình là người tài giỏi. Nhưng khả năng chơi đàn của tiện nữ cũng không đến nỗi. Nếu công tử không phiền thì mời cùng thử so dây đánh phím, so tài một phen với các vị đã có lòng tới đây gặp mặt Mai Hoa...

Trường tương tư là một khúc nhạc mang nhiều tâm sự. Nhưng bản chất của nó vẫn là một khúc tương tư.

Cô nương lầu xanh thì có ai mà tương tư thương nhớ. Khúc nhạc của Kỷ Mai Hoa rất điêu luyện, rất tình cảm nhưng nó lại không có thần, không nhìn thấy được trong đáy nỗi khổ của kẻ phải tương tư.

Hạ Vũ thích âm thanh của cây đàn này. Nó giống như tiếng suối reo bất tận anh thường nghe trong những ngày ngồi canh cho chủ nhân ngủ. Âm thanh đó phóng khoáng, êm dịu, thanh âm của tự do.

Hôm nay, khúc Trường tương tư bị thất, Hạ Vũ như cảm nhận đàn đang khóc. Đàn làm từ ngọc thạch, dù quý giá nhưng cũng là đá. Đá quen phong ba dầm dãi, đá không muốn bó buộc, đá không mong cuộc sống trong chỉ bốn bức tường.

Khúc nhạc kết thúc. Hàng tiếng vỗ tay vang lên. Kỷ Mai Hoa hướng về Hạ Vũ, đôi mắt đẹp thoáng hiện vẻ tự mãn, có phần thách thức:

-Hạ công tử...Xin mời.

Hạ Vũ chạm khẽ vào đàn. Âm thanh của nước chảy qua đá ngày nào lại vang lên.

Bàn tay anh chậm rãi chuyển động. Ban đầu thái độ mọi người còn hồ hững...Nhưng rồi càng lúc càng bị hút vào trong khúc nhạc. Vẫn là những cung điệu của bài Trường tương tư quen thuộc, nhưng sao...

Nỗi tương tư của đá về những ngày sống giữa thiên nhiên tươi đẹp. Đá như đang cười khanh khách. Đá như reo vui khi có nước chạm qua.

Nước rất nhẹ nhàng vuốt ve xung quanh đá. Nước len lỏi qua những vết nứt trên mình đá. Nước thì thầm...Nước an ủi khi đá có vết thương.

Đá nhớ nước. Đá tương tư nước. Đá muốn trở về những tháng ngày cũ. Khi ấy đá bị che phủ bởi đám rong rêu chẳng chịt...Đá xấu xí, đá thô kệch. Chỉ

có nước bên đá, cùng đá thăm thì...Nước mài giữa độ trơn bóng cho đá. Nước dịu dàng xoa những tổn thương trên mình đá. Bấy giờ không có đá, nước vẫn vô tình cuộn cuộn. Nhưng âm thanh tạo ra của dòng nước đã không còn là một khúc hợp âm êm dịu khi nước đánh mất đá, đánh mất một phần quan trọng trong những tháng ngày vô tận của chính mình.

Đá muốn về với nước. Nhưng đá không còn là đá của ngày nào nữa. Đá đã bị người ta đục đẽo tạo thành hình dạng khác. Những vết nứt mà nước len lỏi vào phát ra âm thanh như thì thầm ấy vốn cũng không còn.

Đá buồn. Đá nhớ nước. Nước cũng buồn...Cũng nhớ đá biết bao nhiêu.

Bản Trường trưng tư chấm dứt, người vẫn còn chìm vào trong giấc mộng. Nỗi tương tư của đá và nước khác hẳn nỗi đau khi mất người yêu của con người. Dù có thương đau đến mấy, con người vẫn chỉ có vài chục năm trong kiếp sống. Cái chết sẽ chôn vùi khối tương tư vào lòng đất lạnh. Chỉ có nước và đá...Cuộc đời của chúng là vô tận. Biết khi nào mới vùi chôn được nỗi tương tư?

-Hay!

Phong Tử Khiêm là người đầu tiên lên tiếng. Kỳ Mai Hoa cũng hưởng ứng ngay:

-Hạ công tử, không ngờ bài Trường trưng tư dưới tay công tử lại trở thành một khúc cầm tuyệt vời đến vậy. Tiểu nữ tử tài mọn, xin được bái phục người.

Hạ Vũ không đáp lại những lời ca tụng. Anh chỉ hướng về phía Phong Tử Khiêm, nhẹ nhàng:

-Phong huynh không ngại...Tôi muốn mượn của huynh ít tiền để mua lại cây đàn này.

Hạ Vũ lần đầu mở lời nhờ cậy. Lại là lời nhờ cậy vay tiền mua lại một cây đàn.

Phong Tử Khiêm có hơi bất ngờ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại ngay:

-Đàn hay nhờ có người tri kỷ. Hạ huynh đừng ngại. Phong mỗ xin tặng lại cho huynh.

Cây đàn này được làm từ một người chuyên làm đàn nổi tiếng, nghe nói đã lặn lội cả mười năm vào chốn rừng thiêng mới tìm được khối ngọc thạch, lại mất mười năm mới làm ra cây đàn này. Kỳ Mai Hoa nhận được từ một đại công tử hâm mộ nhan sắc nàng, muốn làm vui lòng người ngọc. Giá trị không hề nhỏ. Song, Phong Tử Khiêm vẫn hướng về phía Kỳ Mai Hoa:

-Kỷ cô nương...Hạ huynh đã lên tiếng như vậy. Phong mỗ muốn hỏi thăm giá tiền của cây danh cầm này. Không biết cô nương có thể ra giá không?

Đối với người khác, việc hỏi mượn tiền là một điều tế nhị. Nhưng Hạ Vũ lại công khai hỏi han trước mọi người. Thái độ vô cùng bình thản...Nàng Kỳ cũng cảm thấy bất khoan:

-Không giấu gì công tử, đây là quà của một vị công tử khác...Mai Hoa không dám tự quyết. Cây đàn này...

Phong Tử Khiêm cũng hiểu rõ sự khó xử của nàng. Hắn nhìn Hạ Vũ. Hạ Vũ lại nhìn thẳng vào cây đàn.

-Không biết đó là vị nhân huynh nào ở kinh thành? Phong mỗ cũng quen vài người...Không biết là...

-Phong huynh...Không nên vì một cây đàn mà tạo nên nhiều chuyện -Mã Luân vội ngăn lại- Hạ huynh cũng hiểu cho khó xử của huynh mà.

Hạ Vũ vẫn không rời mắt khỏi cây đàn ấy. Những âm thanh của ngọn suối gõ vào đá ngày nào quay về trong đầu anh. Âm thanh như thế, tiếc là mãi mãi cũng không thể quay lại như lúc ban đầu.

Kỳ Mai Hoa bỗng nhiên lên tiếng. Quyết định của nàng cũng thật bất ngờ:

-Đàn hay phải tặng người tri kỷ. Nếu Hạ công tử thích cây đàn này như thế, tiểu nữ tử tin rằng chủ nhân của món quà này cũng rất vui lòng. Chỉ mong tuần trăng tới, khi người đến Hồng lâu, Hạ công tử chịu quá bộ đến đây, hợp tấu cùng tiện nữ. Sau đó tiện nữ sẽ nói lại với người. Chắc hẳn người không nề để đàn hay không về cùng tri kỷ đâu.

Hạ Vũ gật đầu, không nói. Anh vẫn muốn nghe lại khúc nhạc của nước và đá nếu có dịp quay lại chốn xưa.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Khách má hồng

Kỷ Mai Hoa là danh kỹ. Mẹ của nàng cũng từng là một hoa khôi chốn hồng lâu. Nàng đang đi lại con đường mẹ đã đi.

Tuy nhiên, Mai Hoa đã dặn lòng sẽ không yếu đuối như mẹ. Mẹ nàng là người phụ nữ xinh đẹp nhưng lại mềm lòng. Cha Mai Hoa không chỉ là một người khách. Ông còn là cả cuộc đời của mẹ. Vì ông ta, mẹ đã đánh đổi nhiều thứ. Nhưng cái mà bà nhận lại chỉ là cuộc sống không danh phận, sự rẻ khinh của người đời và cả người tình.

Đóa hoa mai trên trán chính là một lời thề của nàng. Kỷ Mai Hoa tâm niệm, nhan sắc này nàng sẽ dùng như một vũ khí lợi hại, mang đến cho nàng cuộc sống nhưng lựa hoặc nếu có thể, sẽ dùng để trả thù kẻ đã tạo ra nàng.

Với Hạ Vũ, cảm giác ban đầu của Mai Hoa chỉ xoay quanh sự háo thắng. Đây là người duy nhất trong đêm đỏ đèn hồng lâu không quan tâm đến vẻ đẹp như hoa như ngọc của nàng.

Trong mắt anh ta dường như chỉ có cây đàn đó. Mai Hoa càng lúc càng tò mò muốn biết, thái độ lạnh nhạt tối hôm ấy là một cách gây ấn tượng cho người đẹp hay bản thân Hạ công tử quả thật chính là một tảng băng.

Sau Tết, người đó lại Hồng lâu tìm Mai Hoa. Nàng cho người đến trường học thông báo với Hạ Vũ, bảo hẳn buổi tối đến chỗ mình ngay.

Quả nhiên là đến. Đúng giờ hẹn, Hạ Vũ có mặt ở Hồng lâu.

-Hạ công tử.

-Cô nương.

Kỷ Mai Hoa nhìn qua người Hạ Vũ. Y phục của anh chỉ là loại vải bố bình thường, gặp người ấy có vẻ hơi thất lễ. Nàng nhẹ nhàng:

-Tiểu Hồng sẽ đưa công tử vào trong thay y phục. Mời công tử...

Hạ Vũ vốn không để ý tới trang phục bên ngoài, nhưng đã có chuyện nhờ cậy đến người ta, làm theo yêu cầu của họ là điều đương nhiên. Một khi đã quyết định thì sẽ không bao giờ ân hận hay so đo tính toán. Trong đầu của Hạ Vũ chỉ có một ý nghĩ... Trả đá trở về với nước. Âm thanh thánh thót và trong trẻo ấy, bây giờ không thể nghe lại được, song 5, 10 năm nữa...khi giấc ngủ kéo đến, Hạ Vũ muốn nằm ngay vị trí của chủ nhân ngày đó, thưởng thức giai điệu hòa quyện của nước và đá. Vì cảm giác tuyệt vời và thanh thản sắp tới, bỏ công bỏ sức cũng là chuyện nên làm.

Lúc Hạ Vũ bước ra ngoài, bộ trang phục văn nhân xanh nhả càng làm tăng vẻ thanh tú cộng thêm cử chỉ nhã nhặn, tao nhã khiến những nữ tử có mặt, có cả Kỷ Mai Hoa hơi có chút giật mình.

-Cô nương...

-Công tử. – Mai Hoa hướng về người đang ngồi cạnh mình, nụ cười ôn nhu dịu dàng như nước thoảng qua- Đây là Thượng Quan công tử, thiếu gia của Thừa tướng đại nhân. Người là người đã tặng đàn cho tiểu nữ tử.

Nàng quay sang phía Thượng Quan công tử, giọng nói có phần yếu điệu hơn:

-Thượng quan công tử...Hạ công tử là người tiểu nữ đã nói, có một tiếng đàn như khúc nhạc trên trời vậy. Thiếp thẹn là không bằng.

-Nàng là đệ nhất danh kỹ mà còn nói vậy thì biết ngón đàn của Hạ huynh cao diệu tới chừng nào -Thượng Quan Nguyên cười nhẹ- Ta rất mong được thưởng thức. Xin mời Hạ huynh...

Hạ Vũ không đáp, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bên đàn.

Trường tương tư tuôn ra như suối chảy. Lần này nỗi bi thương càng được đẩy lên cao.

Nỗi niềm của đá hòa cùng âm thanh trong lành ngày nào bên suối. Đá như một thiếu nữ đang cố gượng bày tâm tình trong tuyệt vọng. Tay Hạ Vũ nhẹ nhàng lên xuống. Gương mặt không chút cảm xúc, lạnh như một tảng băng.

Trường tương tư mang đến những cảm nhận khác biệt. Thượng Quan Nguyên là người cứng rắn, nhưng cũng có chút mềm lòng. Đàn đã dứt mà người nghe cứ bần thần...Nỗi tương tư thấm qua hơi thở, ngấm sâu vào tận con tim.

-Thượng Quan công tử...

Tiếng nhắc khéo của Kỷ Mai Hoa làm Thượng Quan Nguyên như bừng tỉnh. Hắn lại mỉm cười, nụ cười tự nhiên và vui vẻ hơn nhiều so với lúc mới tới đây:

-Hạ huynh thật là cảm nghệ tuyệt vời. Ta đã hiểu vì sao mà nàng sẵn sàng cầu xin cho người chiếc đàn quý giá này. Ta đã tặng nó cho Kỷ Mai Hoa thì nàng toàn quyền với nó. Muốn giữ lại hay muốn tặng là tùy nàng.

-Cảm ơn công tử -Kỷ Mai Hoa cầm chiếc đàn ngọc thạch, trao cho Hạ Vũ- Hạ công tử. Đàn đã tìm được tri kỷ. Xin tặng lại cho người. Mong là còn nhiều dịp nghe người khải đàn, cho tiểu nữ tử học hỏi kinh nghiệm.

-Không cần đâu.

Hạ Vũ cúi đầu thay cho lời cảm tạ. Tiệc tàn cũng là lúc anh mang cây đàn ngọc, trở về chỗ ngày xưa.

Phiến đá lớn là nơi chủ nhân nằm đó. Bên tai Hạ Vũ âm thanh của nước vẫn đều đặn vang lên.

Tuy nhiên...Không còn trong trẻo nữa. Không còn là những thanh âm mê hồn của sự sống, của những kẻ đang đắm chìm, hạnh phúc bên cạnh tri kỷ của mình.

Hạ Vũ ném cây đàn xuống suối. Đá và nước đang mừng vui khi gặp lại. Âm thanh của nước bề ngoài không thay đổi nhưng nghe kỹ sẽ thấy, tiếng róc rách dường như cũng mạnh mẽ và vội vàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vô tình

Hạ Vũ là một người giữ lời hứa đến mức gần như cố chấp. Kỷ Mai Hoa tặng anh cây đàn ngọc, Hạ Vũ mỗi khi đọc xong kinh Thi sẽ đến Hồng lâu, làm người tấu khúc cho nàng.

Người trong trường học, những khách đến hồng lâu đều không khỏi tránh được dị nghị. Đường đường là người có ăn học, lại là học trò yêu của lão sư nhưng ngày qua ngày đều ngồi ở Hồng lâu làm người dạo đàn. Các cô nương Hồng lâu hầu hạ khách trong khi Hạ Vũ lặng lẽ khảy từng khúc nhạc mê hồn.

Có vài người học trò đã đến nói với lão sư chuyện đó. Họ cảm thấy xấu hổ vì Hạ Vũ. Người đọc sách lại làm chuyện khó coi.

Lão sư gọi Hạ Vũ đến hỏi chuyện. Anh cũng không giấu giếm gì.

Câu chuyện làm lão sư thờ người suy nghĩ. Vũ nhi như một tờ giấy trắng. Bề ngoài nó lạnh lùng không tình cảm song thực tế là kẻ trọng tình trọng nghĩa, so với nhiều người chỉ biết công danh, lợi lộc, Hạ Vũ như đứng ngoài tranh giành của thế gian.

Ông đã dạy anh học làm người, dạy Hạ Vũ điều hay lẽ phải, không lẽ giờ đây lại cản ngăn nó làm việc nó muốn làm.

-Con cứ tiếp tục đi. Chỉ cần thấy làm đúng là được.

Hạ Vũ vẫn tiếp tục với cung đàn tại Hồng lâu. Thấm thoát mà đã gần hai năm.

Thượng Quan Nguyên cũng đã làm quan. Nhờ sự hậu thuẫn to lớn của cha mẹ, hần càng lúc càng thăng tiến. Hần cũng đã có nữ tử. Là con gái yêu của thừa tướng đại nhân.

Nàng ấy là con gái gia đình quyền quý nên được lập làm phu nhân chính thức. Còn Kỷ Mai Hoa, Thượng Quan Nguyên có ý chọn nàng làm thiếp thân, chuộc thân khỏi hồng lâu.

Con đường nàng muốn mình đi tới đích, không phải đã đi hơn nửa rồi sao?

Tối nay Hạ Vũ lại đến. Nàng cùng anh hòa một bản đàn.

Vẫn là Trường tương tư.

Nhưng nỗi tương tư ngày ấy đã thay đổi. Tiếng đàn của Kỷ Mai Hoa có thần hơn. Nàng cũng đang ôm nỗi niềm thầm kín. Một nỗi tương tư.

Tiếc là Hạ Vũ đứng như tên hến. Mưa hạ, lạnh lùng, dai dẳng và giá buốt. Hạ Vũ làm tất cả những gì Mai Hoa yêu cầu. Chỉ có tình cảm là không trao gửi được. Hạ Vũ vẫn là Hạ Vũ của ngày nào. Không hề muốn gây ấn tượng, luôn lạnh lẽo như băng.

Khúc nhạc đã kết thúc. Kỷ Mai Hoa hướng về phía anh, mỉm cười:

-Đàn rất hay. Cảm ơn Hạ công tử.

-Kỷ cô nương.

Hạ Vũ khách sáo cúi người từ tạ. Mai Hoa chợt gọi anh:

-Hạ công tử.

Hai năm rồi mà danh xưng đó vẫn không thay đổi. Khóe mắt Mai Hoa chột cay cay:

-Công tử...Người cho tiện nữ mượn vai một chút được không?

Nàng muốn khóc một lần cho thỏa. Đây là nam nhân nàng yêu. Tiếc là “nữ tử xây mộng, anh hùng vô tâm”, Hấn luôn đối với nàng nhẹ nhàng nhưng xa cách. Hạ Vũ...Trái tim chàng rốt cuộc có phải từ đá luyện thành không?

-Cô nương...Khuya rồi. Hôn nữa nam nữ thụ thụ bất tương thân.

-Nam nữ thụ thụ bất tương thân sao? -Mai Hoa đã uống chút rượu, có hơi say- Chàng đừng đem những lời đó mà nói. Ta vốn là Hồng lâu nữ tử, vốn không cần ai phải quan tâm đến danh tiết của ta.

Hạ Vũ im lặng một chút rồi mới nhẹ đáp lời:

-Không ai quan tâm cô nương, cô nương càng phải quan tâm chính mình tốt chứ. Cả mình cũng không yêu được mình, sao người khác có thể yêu mình.

-Nếu ta nói...- Mắt Kỳ Mai Hoa bỗng rung rung- Ta cần chàng. Ta chỉ cần chàng thôi. Chỉ cần chàng bằng lòng, ta sẽ dùng hết số ngân lượng dành dụm tự chuộc thân, cùng chàng sống những ngày hạnh phúc. Hạ công tử. Hạ...Vũ...Ta yêu chàng...

Yêu là gì?

Hạ Vũ chưa bao giờ yêu ai. Với Kỳ Mai Hoa, anh đơn giản là muốn trả ơn. Nàng đã đáp ứng cho anh cây đàn quý. Hạ Vũ sẽ làm theo yêu cầu của nàng, cho đến khi nào nàng không muốn nữa thì thôi.

Muốn trái tim của anh? Chuyện không thể nào thực hiện. Đơn giản, bởi Hạ Vũ cũng không biết, thế nào là yêu ái, thế nào là tiếng gọi của con tim, tha thiết nồng nàn?

-Tôi không yêu nàng.

Lạnh lùng như thế. Hạ Vũ không biết nói dối. Lời nói thật dù đã đoán được vẫn làm Kỳ Mai Hoa đau thấu tim gan.

-Chàng đi đi! Ngày mai ta sẽ trở thành thiếp thân của Thượng Quan đại nhân. Mãi mãi có lẽ không gặp nữa. Chàng không nợ gì ta...Cảm ơn chàng suốt hai năm qua đã giữ lời hứa, chàng không khinh rẻ ta là nữ tử hồng lâu. Cảm ơn chàng...

Tình yêu không trọn, Kỳ Mai Hoa đành bước về phía trước. Hạ Vũ không lưu luyến quay người đi khỏi. Không biết rằng, sau lưng hấn, bóng áo hồng xinh đẹp không còn đứng vững. Nước mắt nàng...vô thức tuôn rơi...

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vụ án tình

Năm sau, triều đình mở khoa thi. Học trò lũ lượt lên kinh. Lão sư cũng chuẩn bị hành trang cho Hạ Vũ. Anh cũng đi thi.

Tài mạo Hạ Vũ xuất chúng, tính cách trầm lặng. Trong buổi thi ở Thái miếu, hoàng đế rất hài lòng với biểu hiện của anh. Hạ Vũ đỗ trạng nguyên.

-Hạ ái khanh...Khanh là tân khoa do đích thân trẫm tuyển chọn. Khanh muốn làm quan ở đâu? Muốn ban thưởng những gì để áo gấm về quê?

Hạ Vũ ngần ra.

Quê? Hấn có quê sao?

Lão sư...

Hạ Vũ xin hoàng thượng được về quê lão sư. Ông đã 80 tuổi, cần người chăm sóc sớm hôm.

Đường đường là tân khoa trạng nguyên lại về quê quanh quẩn bên thầy học. Lão sư vô cùng cảm động nhưng cũng lo lắng sẽ làm ảnh hưởng tới người học trò mà ông đã xem như một người thân.

Hạ Vũ tâu lên hoàng thượng, được chấp nhận làm tri phủ Lư Châu quan, vốn là một vùng rộng lớn, lại có không ít sơn tặc. Quan viên nghe nói được cử về Lư Châu quan đều vô cùng lo lắng. Chỉ có Hạ Vũ thản nhiên nhận trách nhiệm này.

Trở thành tri phủ Lư Châu, những người dưới quyền đều hết sức kinh ngạc bởi sức làm việc khủng khiếp của Hạ Vũ. Bao nhiêu vụ án nan giải đều không làm khó tân tri phủ. Chẳng những vậy anh còn miệt mài quên ngày tháng, tối ngày không rời thư phòng. Chưa ai thấy đại nhân nghỉ ngơi, ăn uống cũng chỉ qua loa

Và cũng chẳng ai giống Hạ Vũ, chỉ thích làm mỗi công việc tri phủ. Bao lần triều đình đề xuất những vị trí quan trọng, anh đều xin rút tên, chỉ mong được giữ nguyên chức vụ của mình. Ban đầu người còn tưởng là do Hạ Vũ lo lắng lão sư già yếu không người chăm sóc. Nhưng tới khi ông qua đời, mồ yên mả đẹp, anh vẫn là tri phủ Lư Châu quan.

Mấy ai biết, Hạ Vũ làm tri phủ vì vị trí đó công việc rất nhiều. Vùng trị nhậm lại rộng lớn, dân đông, làm mãi mà không hết chuyện. Hạ Vũ trở thành một câu chuyện truyền kỳ trong triều đình. 10 năm làm quan, chuyên chú một nơi. Có lần nhận được thánh chỉ triệu hồi làm Hộ bộ thị lang, lần đầu tiên Hạ Vũ về triều bái kiến tân quân, khí chất thanh nhã, mi thanh mục tú, ánh mắt sáng ngời, khiến nhà vua trẻ hết sức hài lòng, định gia phong tam cấp nhưng anh lại chỉ nhất mực xin ở lại Lư Châu, nếu hoàng đế kháng kháng ép buộc sẽ từ quan, về ở ẩn.

Hiệu suất công việc của Hạ Vũ không hề tầm thường. 10 năm nhậm chức, Hạ Vũ đã làm rõ biết bao vụ án, minh oan được cho bấy nhiêu người. Nhân dân tôn kính, xưng anh là “Bao Thanh Thiên” tái thế. Chính bởi lẽ đó mà Lại thừa tướng cứ mãi phân vân, không biết làm sao với cáo trạng trong tay mình.

– Muôn tâu bệ hạ...

– Lại thừa tướng... miễn lễ... Ái khanh vào gặp trăm gấp gấp vậy, ắt có việc gì quan trọng?

– Muôn tâu bệ hạ... Sáng nay thần nhận được một bức thư kêu oan của một thư sinh, vượt ngàn dặm đường lên kinh thành đầu cáo...

– Hắn ở đâu?

– Hồi hoàng thượng... Lư Châu!

– Lư Châu? – Đúng như dự đoán, hoàng thượng cũng hết sức kinh ngạc – Tri phủ Lư Châu Hạ Vũ nổi tiếng Bao Thanh Thiên tái thế, tại sao hắn lại không đến phủ nha trình báo mà lại phải lên đến kinh thành?

– Tâu bệ hạ, vì người mà hắn đầu cáo chính là... là Hạ tri phủ!

Hạ tri phủ bị tố giác, tội danh là: “Ngày cướp vợ người”.

Người tố cáo là Trịnh Lương Tài – con của một phú hộ làng Bình Xá – Lư Châu. Hắn và Phương gia có hôn ước.

Đúng ngày ước định, Phương Khiết Trinh là con gái út Phương gia được gả cho hắn. Trên đường đưa dâu, đi qua một nơi gọi là Trầm Lăng Cốc. Nơi đây trước đó có 1 bọn cướp chiếm lĩnh. Sau khi về trị nhậm, Hạ Vũ cho người đến dẹp an bọn chúng. Nhưng cũng từ đó nó hoang vắng lạ lùng. Không thấy bóng thú lai vãng, người cũng ít đi qua. Nghe đồn những ai im lặng đi qua hết đường đều vô sự bình an, ai kêu réo ồn ào, nhẹ thì bị tát mấy cái vào mặt, nặng thì điên điên dại dại, lúc nào miệng cũng kêu: “Quý... Quý...Ma...”.

Đoàn xe hoa bước đi không kèn không trống. Ai cũng sợ câu chuyện trong Trầm Lăng Cốc, không dám làm ồn.

Bỗng dưng, trước mặt họ có một ai đó đang chờ sẵn. Bước đến gần, bà mai nhận ra, vội cung kính cúi chào:

-Phủ đài đại nhân... Chẳng hay...?

Không nói không rằng, một cái phát tay. Toàn đoàn người ngã xuống, đến khi tỉnh lại, họ ngơ ngác nhìn nhau...Rồi hoảng hốt kêu lên thất thanh: “Cô dâu đã biến mất! Biến mất rồi!”

Tân nương bị cướp hôn. Người cướp là Hạ tri phủ, Hạ Vũ – tin này chấn động cả một vùng.

Hoàng thượng ra lệnh cho Lại thừa tướng điều tra. Dân chúng Lư Châu đều đứng ra làm chứng cho Hạ Vũ. Hôm đó là ngày lễ của làng Thường Ninh, sáng sớm anh đã có mặt ở đó chủ trì đại lễ, quả là không thể nào có mặt ở Trầm lăng cốc trong cùng một thời gian.

Nhưng bà mai và đoàn người đưa dâu đều khẳng khái lời khai duy nhất. Người họ nhìn thấy đúng là Hạ tri phủ, không sai một mảy may.

Cũng trong lúc đó, trong một sơn động lạnh lẽo của Trầm lăng cốc, Phương Khiết Trinh yếu ớt tỉnh lại:

Trước mắt nàng là một người đang ngồi xổm, chăm chú nhìn nàng:

– Ông... là ai? Đây... đây là đâu?

– Ta không ăn thịt người đâu... Ta muốn ngủ!

Hắn ta khoảng trên dưới 20 tuổi, dáng điệu tao nhã. Tuy nhiên trang phục có phần xộc xệch, cũ nát, tóc xõa, không được gọn gàng.

Khiết Trinh yên tâm hơn khi thấy hắn không có ý định xấu với mình. Nàng bắt đầu van nài hắn:

– Hôm nay là tân hôn của tôi... Van ông... Thả tôi về đi!

– Ngươi hát cho ta ngủ đi! Khi ta ngủ rồi thì ngươi cứ đi đi... Ta chỉ muốn ngủ...

Từ ngày đó hắn đã không thể ngủ... Cho đến khi mỗi buổi sáng, nàng ra chợ bán sợi, đi ngang qua Trầm lăng cốc, hắn nghe được tiếng hát êm dịu của nàng.

Dù chỉ thoáng qua thôi, nhưng lại làm hắn cảm thấy thoải mái. Âm thanh đó – hắn tin là nghe nhiều hơn nữa có thể làm hắn ngủ ngon.

– Ông... Tôi chỉ cần hát thôi à?

– Ừ...

Hắn không nói không rằng nằm xuống cạnh nàng, rồi còn gối đầu lên chân nàng mà nằm nữa: “Nằm ở đây êm hơn...”

Má Khiết Trinh đỏ hồng. Dù hôm nay là ngày xuất giá nàng cũng là cô gái chưa hề thân mật như thế với đàn ông.

– Hát đi!

– Ông... ông nằm chỗ khác đi... Nằm ở đây tôi không hát được...

Hắn dịch đầu xuống. Nàng hát... Giọng hát trong trẻo, hồn nhiên như chính con người nàng. Đó là bài dân ca ru con của mẹ, là lời người nông dân mong cây lá tốt tươi. Lần đầu hắn chăm chú nhiều như thế. Cho đến lúc bài hát kết thúc vẫn còn có chút ngân nga:

– Hết rồi à?

– Vâng...

– Hát nữa đi! Ta muốn nghe!

Hắn chợt nghĩ, làm ra một con người như nàng cũng hay nhỉ? Nàng biết hát, hát rất hay.

Không được! Ý định vừa nhen nhúm đã vụt tắt. Lần trước hắn đã làm ra một thứ và chỉ cần nghe thoáng qua, đã biết tên đó giống hệt hắn rồi. Làm thêm một cô gái giống nàng, nhưng chắc chắn hắn không làm ra được cái gương mặt hồng hồng này, không làm ra được ánh mắt vừa sợ hãi van xin vừa tò mò đang ngước lên nhìn hắn. Kể do hắn tạo ra chắc chắn lúc đó cũng muốn tìm một chỗ mà nhắm mắt. Cái bụng nhỏ sẽ không vô thức kêu lên để hắn phải bận tâm.

-Ngươi có đói bụng không? Ta sẽ lấy cái gì cho ngươi ăn.

Thời gian thức này, hắn phát hiện loài người có nhiều thứ thú vị hơn đám thú hắn từng thấy. Cũng là ăn nhưng chúng chế biến ra nhiều cách. Hắn cũng từng thử qua. Quả thật lạ miệng. Tuy là cũng không có nhu cầu đói ăn, khát uống như bọn chúng song nếm thử mùi vị thức ăn cũng rất thú vị. Sinh vật xinh xắn này là một con người, và chắc chắn nàng ta cũng thích ăn.

– Không... Tôi không ăn... Thả tôi về đi!

– Không được... Ta chưa ngủ thì ngươi không thể về... Dù ngươi không thể làm ta ngủ cũng không sao... Ta thích nghe ngươi hát... -Hắn bỗng ôm lấy nàng, hít hà- Ngươi của ngươi cũng rất thơm. Ta thích mùi đó. Cứ ở đây đi!

Hắn ôm nàng, mặc nàng đỏ hồng cả người, cổ gầy gầy:

– Người vô liêm sỉ....Buông tôi ra... Buông ra!

Hắn áp má vào ngực nàng, hít thật sâu mùi hương đó. Càng ngủ càng cảm thấy không muốn buông. Thật là thoải mái. Loài người đặc biệt hơn bọn thú khác. Bọn chúng sạch sẽ hơn và cũng thơm hơn.

– Buông ra... Buông ra...

– Đừng có ồn! Ta ghét nhất là ồn!

Hắn hét lên, gương mặt nhìn nàng đầy giận dữ, tay bóp lấy cổ nàng, mắt bỗng chuyển sang màu tím. Khiết Trinh co rúm người vì sợ:

– Nằm yên... Bằng không... Ta sẽ không cho ngươi còn cơ hội nói nữa đâu.

Hắn lại ôm nàng, hít hà mùi thơm, cái hương thơm đó còn vương trên cổ, trên tóc nàng nữa. Hắn dần di chuyển xuống dưới... Khiết Trinh cứng cả người. Vừa sợ, lại vừa tủi thân.

Không chịu nổi uất ức, nàng bật khóc. Khiết Trinh đang phải ở chung với một kẻ thế nào đây?

Chương 6: Không biết không có tội

Mấy ngày chung sống, con người kia hành xử quái dị nhưng đối với Khiết Trinh không có tà ý gì. Hắn ôm ấp nàng, ngửi mùi hương trên cơ thể nàng chỉ bởi tò mò.

Khiết Trinh cố dặn mình cứ nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng tốt đẹp như thế. Nàng cố gắng làm vừa lòng hắn, mong hắn mau đi ngủ, giữ lời hứa để mình đi.

Nhưng hai ngày rồi mà hắn vẫn không ngủ. Có lúc Khiết Trinh mệt mỏi chớp mắt, thức dậy thì thấy hắn đang đăm đăm nhìn nàng.

Ngày thứ ba... Thứ tư... Khiết Trinh kiệt sức. Chỉ còn có thể thều thào:

– Sao vậy? Sao không hát nữa?

– Tôi... tôi không hát nổi nữa... Tôi...

Nàng bật khóc. Quả thật không còn chịu đựng nổi nữa rồi...

Hắn lấy tay gạt những giọt nước mắt trên mặt nàng.

– Lại chảy nước nữa. Thật là phiền...

– Ông... ông thả tôi ra đi... Tôi không thể ở đây... Tôi phải về nhà...

Rõ ràng là nàng không thoải mái. Nếu không tại sao khi hắn chạm vào Khiết Trinh, ôm lấy nàng, nàng lại không đẩy hắn ra:

– Được rồi... được rồi... Ta sẽ không bắt ngươi hát nữa. Không hát nữa...

Hắn thích cái sinh vật bé nhỏ này. Khi nàng không vui vẻ, hắn cũng chẳng thấy thoải mái gì.

Sắc mặt Khiết Trinh tái nhợt. Bụng nàng lại sôi lên:

– Sao vậy?

– Tôi... Tôi đói lắm... Tôi...

– Đói hả? Ăn không?... Ta thấy loài người các ngươi ăn rất nhiều...

Hắn bỏ vào trong, mang ra một vài thứ:

– Đây... Ăn đi...

Bánh bao thì meo mốc, trái cây thì đã chín rục rồi.

– Ông... ông ăn những thứ này sao?

– Ta cũng không thích chúng lắm... Ăn không có mùi vị gì.

– Những thứ này không ăn được đâu... – Khiết Trinh cố rướn người, giải thích cho hắn hiểu – Bánh bao bị hư rồi, trái này cũng hư.

– Hư rồi thì không ăn được à? Ngươi không ăn chúng à? Vậy ngươi thích ăn gì?

Nàng nhìn hắn... Đôi mắt lạ lẫm, vừa sợ hãi lại có cả tò mò:

– Ông... ông không phải là người sao? Ông là gì?

Hắn cũng không biết. Hắn chỉ biết, từ khi hiểu chuyện hắn đã một mình trên thế gian này...

Cuộc sống của hắn kéo dài vô tận. Không già đi, cũng không biết đau đớn. Hắn chỉ tìm thấy sự thoải mái khi ngủ. Vì vậy hắn ngủ cả đêm ngày. Cho đến

khi thức dậy. Hình dáng bên ngoài của hắn rất giống con người. Gần đây hắn nhận ra điều đó. Nhưng hắn không thích làm người. Con người có nhiều điều quá phức tạp. Con người là một loại sinh vật phiền phức. Con người...

Nhưng đây lại là lần đầu tiên hắn cảm thấy có một con người bên cạnh cũng không tệ. Nàng yếu ớt, nàng không thể làm cho hắn ngủ. Song mỗi lần thấy nàng nhắm mắt, hắn lại không hề ganh tỵ, không hề muốn đánh thức nàng.

– Ta không biết... Và cũng chẳng cần phải biết làm gì.

Không khí của cả hai trở nên im lặng. Hắn bỗng hỏi Khiết Trinh:

– Cái gì ăn được thì ngươi cứ nói. Ta không có, nhưng ta sẽ tìm được cho ngươi.

...Hắn quả nhiên tìm được những thứ Khiết Trinh cần. Nàng thu thập mọi thứ có trong động, đốt lửa làm thức ăn cho hắn. Chỉ là vài món rau củ bình thường nhưng đang đói nên Khiết Trinh ăn rất ngon miệng. Nàng còn bỏ vào chén dưa cho kẻ kỳ lạ kia:

– Ông thấy sao? Ngon không?

– Ừ.

Lạ miệng. Hắn nhìn thấy gương mặt nàng đã hồng hơn...

– Trông ngươi đẹp hơn lúc này... Ăn vào sẽ dễ chịu hơn à?

Nữ nhân luôn thích thú khi có người khen mình đẹp. Tuy là một người quái dị nhưng Khiết Trinh cũng không tránh được gò má ửng hồng.

Nàng sức nhớ ra:

– Những thứ này ông lấy ở đâu?

– Ta thấy ở đầu làng... Thấy thì hái thôi...

– Nhưng đó là của người ta trông... Người ta phải cực khổ lắm... Ông lấy nhiều như vậy, tội người ta!!

Hắn thấy gương mặt nàng không vui vẻ. Lòng chợt cảm thấy có chút khó chịu, bất giác hỏi Khiết Trinh:

– Ngươi không thích à?

– Tôi... – Nàng cố gắng giải thích cho hắn hiểu – Không phải là tôi thích hay không mà làm vậy là sai... Họ trồng số rau này để có tiền, trong khi đó ông hái biết bao nhiêu...

– Thế ta phải làm sao?

Những câu hỏi ngây ngô nhưng chân thật. Nàng nhìn hắn, bỗng thấy mình như đang đứng trước một đứa trẻ, cái gì cũng không biết. Cảm giác căng thẳng cũng từ từ vơi bớt trong lòng.

– Không cần làm gì hết... Ông đừng hái nữa là được...

– Ừ...

Khiết Trinh vẫn thấy người hơi mệt... Cơ thể vẫn chưa lại sức sau mấy ngày căng thẳng. Nhưng nàng lại không dám nằm xuống nghỉ. Mấy lần trước vừa đói vừa mệt, nàng thiếp đi hắn đã lay nàng dậy... Biểu hiện rất không vui...

– Ngươi sao vậy?

– Tôi... tôi mệt...

– Ngươi muốn ngủ à?

– Tôi...

– Không sao... Ta thấy nhìn ngươi ngủ cũng rất thú vị... Ngủ đi...!

Hắn lại ôm lấy nàng... Khiết Trinh vội vàng đẩy hắn ra... Nhưng hắn lại giằng lại, ôm thật chặt...

Mùi hương hôm nay càng đậm. Hắn thích nó. Có lẽ sáng ngày sau khi đuổi hắn vào hang, buộc phải hứa không được quay lại nhìn, Khiết Trinh đã làm cái gì đó để mùi thơm cơ thể thêm nồng nàn. Da thịt mát rượi. Hắn thích thú sờ lên cánh tay mịn màng... Nàng run rẩy, tim đập càng lúc càng dồn dập hơn...

– Sao vậy? Đừng sợ... Ta không xé ngươi ra đâu...

Càng chạm vào càng thích. Hắn đặt mũi lên má nàng. Làn da ở đây vừa mát vừa lại rất mịn màng, khiến hắn đặt mũi xuống sâu hơn:

– Tòii... tôi không thích vậy đâu... Đừng...

– Ừ... Không thích thì thôi...

Hắn dừng lại động tác, ôm nàng chặt hơn...

Đêm nay không chỉ có hắn mất ngủ, Khiết Trinh cũng không dám cử động trong lòng hắn. Cảm giác này rất ấm nhưng vẫn làm Khiết Trinh lo sợ....Sợ vô cùng. Kẻ không biết không có tội. Nhưng nàng rõ ràng là biết hắn là người xa lạ. Nàng biết mình đã lên kiêu hoa xuất giá song lại để lòng rung động vì một kẻ không phải là người.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thương lượng

Hạ Vũ đứng trước Trầm Lăng cốc, thoáng thờ dài.

Bất người không kèn không trống, thủ phạm lại mang hình dáng giống hệt mình, trên đời chỉ có chủ nhân.

Tuy là bao lâu rồi không gặp nhưng anh cảm nhận rõ ‘khí’ của người hơn bao giờ hết. Dòng chảy sự sống trong cơ thể nữa, tất cả là do người ban cho.... Bao năm trong cuộc sống con người đã trải qua bao nhiêu thứ, Hạ Vũ học được thứ mà chủ nhân không biết. Đó là lòng biết ơn, sự yêu thương và cả nỗi đau khi bị chia cắt. Anh không nhớ nhìn một đôi uyên ương đang chuẩn bị bước vào hôn lễ, bị chia lìa bởi nhu cầu quá lạ của một sinh vật vốn không hiểu... yêu thương là gì và làm thế nào để yêu thương.

– Chủ nhân!

Hai gương mặt y hệt nhau đối diện...Hắn thân nhiên:

– Đến đây làm gì?

– Chủ nhân không nên bắt buộc người ta...Nên thả cho nàng về! Lang quân của nàng đang đợi ở nhà.

Hắn nhìn bản sao của mình. Bao nhiêu thời gian trôi qua, tên đó nói chuyện nghe hay hơn hẳn. Rất có lý lẽ, rất có tình người.

– Ở bên nàng rất thoải mái. Ta muốn ở bên nàng.

– Chủ nhân!

Hạ Vũ thờ dài, biết mình không làm sao thuyết phục được Người. Sự ám ảnh bởi giấc ngủ không đến quá thật rất đáng sợ. Nó làm anh vật vờ, trống trải, đôi lúc điên cuồng. Loài người mong muốn sự bất tử. Có ai biết, bất tử đáng sợ đến dường nào.

Hạ Vũ nhìn mọi thứ xung quanh già đi, mất đi nhưng bản thân mình vẫn không thay đổi. Thời gian không tác động, hay tạo hóa vô tình phớt lờ anh trong vòng xoay đó? Đôi khi cảm giác mình là một vật thừa thãi trong trời đất, bị tạo hóa bỏ quên.

– Chủ nhân...tôi biết mình có thể không sánh bằng người....Nhưng xin lỗi chủ nhân, công việc vẫn là công việc.

Gương mặt giống hệt Hạ Vũ nhìn thẳng anh:

– Dùng vũ lực à? Người đánh lại ta sao?

– Xin lỗi chủ nhân...

– Ta không thích lãng phí sức lực. Dù sao ta cũng cho người sự sống. Ta không muốn tự tay hủy hoại người.

– .....

– Ta không thả cô gái ấy, nhưng cũng không làm người khó xử.- Hắn dừng lại một chút rồi mới tiếp lời- Người dẫn tên lang quân của nàng đến đây... Chúng ta sẽ cùng thương lượng.

Loài người.Công danh lợi lộc, hắn đã thấy loài người điên cuồng với nó thế nào.

.....- Đi!

Khiết Trinh hoảng hốt nhìn người đàn ông xăm xăm kéo mình đi.

– Nhưng đi đâu?

– Đi gặp lang quân của nàng.

Hắn bay vút lên, ôm gọn nàng trong vòng tay... Rồi bỗng nhiên hạ xuống. Khiết Trinh một lần nữa giật mình khi hắn quay về chỗ cũ, đặt nàng xuống, đi vào phía trong.

-Ông...

– Chải đầu cho ta đi.

Khi hắn nhìn Hạ Vũ, đã thấy rõ sự khác biệt. Hạ Vũ giống hắn y như khuôn đúc, nhưng tóc được vấn gọn, quần áo sạch sẽ. Hắn nhìn lại mình, tóc tai xộc xệch, thua kém rất nhiều.

Hắn không muốn thua Hạ Vũ. Càng không muốn thua kém gã lang quân của nàng. Hư vinh của loài người, dường như hắn cũng bị nhiễm mất rồi chăng?

-Ông...

-Chải đi.

Tóc hắn khô cứng, dường như ít khi tắm gội. Khiết Trinh khó khăn khi bới tóc nhưng cuối cùng cũng đã làm xong.

Hắn nhìn mình trong chén nước. Quả là gọn gàng, sạch sẽ hơn nhiều. Môi bắt chợt nhếch lên:

-Sau này cứ làm như vậy. Ta sẽ tìm đồ về cho nàng làm.

Không phải là đưa Khiết Trinh đi gặp lang quân sao? Nàng giật mình, ấp úng:

-Ông nói...là đưa tôi đi gặp Trịnh lang mà. Sao lại...

-Gặp thì gặp. Chải đầu là chuyện chải đầu.

Hắn lại mang nàng lơ lửng trên không trung, như một vệt khói lam nhạt, thoáng chốc đã tới nơi hẹn.

Hạ Vũ cũng đã đến. Hai ánh mắt chạm nhau. Đứng kia Khiết Trinh cũng nhìn thấy Trịnh Lương Tài.

– Nương tử...

– Trịnh lang...

Hắn chợt cảm thấy không thoải mái khi nàng không nhìn mình, trong mắt chỉ có Trịnh Lương Tài. Đôi tay vươn dài, kéo mạnh Khiết Trinh vào lòng.

– Thả nàng ra – Trịnh Lương Tài kích động – Thả nương tử của ta ra...

– Ta thích nàng lắm – Hắn cao giọng – Bán nàng cho ta đi.

Bán? Khiết Trinh sững sờ nhìn hắn. Nàng là món hàng trong tay hắn sao?

– Vô sĩ. Tại hạ tuy cơ hàn nhưng còn có tự trọng và liêm sỉ. – Trịnh Lương Tài phẫn nộ - Tại hạ không thể...

Đôi tròng mắt của hắn bỗng đổi thành màu tím. Hạ Vũ cũng không biết đến khả năng này, cũng thoáng giật mình.

– Tự trọng và liêm sỉ của ngươi à? – Hắn cười nhạt- Ta không có tiền bạc. Nàng cũng không thích ta lấy những thứ đó của kẻ khác... Nhưng... – Hắn nhẹ giọng – Ta có thể thỏa mãn mọi tham vọng của nhà ngươi... Trịnh Lương Tài...Ngươi có ước mơ gì?

Tham vọng? Hắn nhìn ra trong gã thư sinh ấy một nỗi khát khao quan tước. Hắn ta từng đi thi nhưng không đạt. Niềm ham muốn được quan cao lộc cả vẫn in sâu trong đầu hắn. Ám ảnh hắn cả trong những giấc mơ.

– Ngươi...

– Bán nàng cho ta... Ta sẽ cho ngươi đạt được những gì ngươi mong muốn... Rất nhanh!

Hắn phẩy tay. Trước mặt Trịnh Lương Tài là một cảnh vinh quy bái tổ, ngựa xe vờn lộng đón đưa. Hắn được nghe những lời tâng bốc, được uống rượu

ngon, ôm gái đẹp, ru giấc mộng tình.

Còn nếu chọn Khiết Trinh? Hắn nhìn lại nàng. Nàng thanh tú nhưng không đến mức kiều diễm động lòng người. Huống chi đã mấy ngày nay ở cạnh tên đàn ông khác. Có khi thân cũng không còn giữ được tiết hạnh. Mà dù không thất thân, người ta cũng không thể tránh được lời bàn tán. . . Hắn sau này làm quan, sao có thể có phu nhân như nàng?

– Tôi. . .

– Người chọn gì?

– Nếu tôi bỏ nương tử, à không, Phương cô nương. . . Người sẽ giúp tôi có được những điều đó chứ?

Hạ Vũ thở dài. Lòng tham của con người mới đáng sợ làm sao?

Khiết Trinh không tin vào tai mình. Trinh lang, từ nhỏ cả hai đã có hôn ước. Gia đình hắn sa sút. Khiết Trinh không tiếc bao năm canh củi nuôi chàng ta ăn học nhưng tại sao. Lại có thể dễ dàng như thế. Bán nàng đi? Không một chút phân vân. . .

Chỉ có hắn là cười sảng khoái. Không nằm ngoài dự đoán của hắn. . . Loài người. . . Một sinh vật bé nhỏ, thường ham thích những giá trị phù du. Bọn chúng sẵn sàng bỏ đi những viên ngọc quý để lấy lại thứ đối với hắn chỉ là đá cuội, là thứ không đáng để tâm.

Hắn ôm chặt Khiết Trinh vào lòng mình, quay sang Hạ Vũ

– Đúng! Viết cho ta một cái gì đó làm tin, gã này làm chứng. Ta sẽ giúp người đạt được những gì mình muốn. Ngay bây giờ. Viết nhanh đi!

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ta thích nàng, nàng là của ta

....- Ăn đi!

Trong son động, hắn không ngừng đưa thức ăn cho nàng. Đôi mắt sưng đỏ, Khiết Trinh đã khóc rất nhiều:

– Lại khóc nữa à? Đừng khóc nữa. . .

Hắn nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. . .

– Ông tránh ra đi, ông là ma quỷ. Ma quỷ mà!

Khiết Trinh không còn sợ hắn nữa. Hay là nỗi ê chề, tủi nhục đã làm nàng quên đi nỗi sợ, chỉ còn lại uất ức trong lòng. Khiết Trinh đánh mạnh vào người hắn, dù càng đánh càng thấy tay đau buốt. Hắn chụp lấy tay nàng, nhẹ nhàng:

– Ở đây có nhiều thú dữ lắm! Nếu ta bỏ đi chúng sẽ đến tìm nàng, ăn thịt của nàng, sợ không?

Hắn kéo lấy Khiết Trinh, mặc sự giãy dụa cứ ôm chặt nàng vào lòng. Con người bé nhỏ này, từ hôm đó, khi tên kia viết văn tự bán vợ, hắn tìm mọi cách để dỗ dành nàng, nhưng mỗi lúc một mình nàng lại khóc, ăn uống cũng ít hơn. . .

Không lẽ vì còn thương nhớ kẻ kia?

– Ta đi. . .

– Ông đi đâu? – Lời hăm dọa của hắn quả nhiên có tác dụng. Khiết Trinh níu lấy người hắn, lo lắng hỏi ngay:

– Ta đi giết cái tên họ Trịnh kia. . .

– Sao lại giết người ta? – Khiết Trinh hoảng sợ hơn, níu chặt tay áo hắn – Ông hứa giúp người ta rồi mà!

– Ta đã giúp hắn rồi. Ta khai thông trí não cho hắn, từ nay hắn sẽ hiểu biết hơn người, chẳng bao lâu không sợ gì không đậu chức trạng nguyên. Với bản lĩnh nịnh hót và luồn lách của hắn, hắn sẽ nhanh chóng đạt được vị trí mình mong muốn.

– Nhưng sao lại muốn giết người ta?

– Người nhớ tới hắn! Vì hắn mà người khóc!

Khiết Trinh hiểu ra. Người đàn ông này như một đứa trẻ, nhưng có nhiều chuyện lại rất thuần thực. Nhất là khả năng nhìn thấy và nắm chặt lòng con người.

– Tôi không có nhớ đến người đó. Tôi chỉ không biết mình đã làm gì mà hai người, hai người xem tôi như một món hàng. Tôi không phải là một món hàng.

Đau lắm chứ!... Nàng chỉ là một cô gái bình thường. Mong muốn của nàng rất bình dị, chỉ muốn làm vợ hiền, sống an phận. Trinh công tử, được quan chức cũng không sao, thư sinh nghèo túng cũng không sao. Khiết Trinh đâu mơ ước gì ngôi vị phu nhân quyền thế đó. Thế mà... nàng chỉ đáng làm một món hàng cho hắn ta mang bán, đổi lấy danh vọng và địa vị. Còn người này nữa, hắn cũng chỉ xem nàng như một trò chơi... Một dòng lệ rơi xuống má, cứ rơi mà không dừng được. Khiết Trinh cảm thấy rất tủi thân:

Lòng hắn không hề thoải mái... Thậm chí lại thấy đau:

– Đừng khóc! Ta chỉ mua ngươi từ hắn thôi... Ta hứa sẽ không bán ngươi cho ai. Ta sẽ bảo vệ ngươi mà!

Con người...Đàn ông và phụ nữ. Làm sao mới khiến một kẻ khác loài, khác giới của mình vui vẻ hơn chút nữa. Nàng khóc, hắn khổ sở. Nàng đau lòng vì kẻ khác, hắn thấy khó chịu, đau lòng. Phải làm sao để nàng vui trở lại? Làm sao?

Hắn sức nhớ...Có lần hắn thấy một đôi nam nữ kéo vào hang ân ái ái ái. Cô gái có vẻ rất thoải mái, người đàn ông thì rất sung sướng. Hắn cũng thấy thú vị thân mật như thế, nhưng chúng không có cảm giác đó! Hình như chỉ có con người, chỉ có con người mới thấy thoải mái và thấy vui khi làm chuyện đó mà thôi.

Nàng là nữ...Và nàng cũng là một con người.

Khiết Trinh giật mình khi hắn không chỉ ôm lấy nàng, còn vùi mặt vào ngực nàng nữa:

– Buông tôi ra... Ông... ông làm gì vậy?

– Ta muốn thử... xem... nam nữ hoan ái có làm ngươi dễ chịu hơn không?

Hắn có khả năng bắt chước rất nhanh những gì mình trông thấy.

Hắn lặp lại hành động ngày nào đó của tên đàn ông trong động. Mặt Khiết Trinh nhanh chóng nhuộm hồng. Nàng bán loạn khi tay hắn đặt lên ngực, kéo y phục của mình ra.

– Không... Buông tôi ra... Buông...

Cảm giác lâng lâng tê dại...Thì ra không chỉ con người thoải mái, thích thú khi làm chuyện đó. Hắn cũng nhận ra, khi rướn người đi vào trong Khiết Trinh, sự tuyệt vời lại làm hắn quên đi phần nào sự sáng khoái của giấc ngủ đêm tới. Hắn càng lúc càng say mê, đắm đuối. Tay biến thành gọng kềm giữ chặt Khiết Trinh xuống đất, thỏa mãn chiếm đoạt nàng.

– Buông ra... Đừng mà... Đừng...

Khiết Trinh hoàn toàn không đủ sức kháng cự. Hắn đã chiếm được nàng, hưởng thụ trong mê mẩn. Mặc Khiết Trinh gào khóc, van xin, và cuối cùng xuôi tay trong tuyệt vọng.

Nàng có tội tình gì chứ? Cái gã đàn ông đó lại có thể mua nàng, sau đó còn tàn nhẫn cưỡng bức nàng. Khiết Trinh không hận hắn, chỉ không biết mình đã gây ra tội lỗi gì và làm sao mới thoát ra được? Nàng phải làm gì để tránh khỏi cảm giác bề bồng, đau đớn này đây?

– Ta thích ngươi lắm... ngươi là của ta... Của ta...

Hắn hài lòng tuyên bố quyền sở hữu, nhìn nàng mệt mỏi, lịm đi trong lòng hắn. Sơn động lặng ngắt, mặt trăng mới hiện lên cũng xấu hổ, vội giấu mình vào những đám mây.

Hắn rất thích Khiết Trinh. Vì thích nàng nên dù nàng liên tục làm hắn không vui, hắn cũng bỏ qua tất cả. Nhưng càng lúc nàng càng quá đáng. Liên tục bỏ trốn, dù lần nào cũng không thể thoát được hắn, luôn thấy hắn đứng trước mặt mình.

Khiết Trinh càng lúc càng hoảng loạn. Nàng quý thẹn xuống, nước mắt như mưa:

– Van ông buông tha tôi đi... Tôi...

Nàng không thể chấp nhận cuộc sống được dùng như một món hàng của hắn. Nàng không nợ gì hắn. Không thể để hắn biến mình thành thứ đồ chơi đùa nghịch. Dù là gái thanh lâu thì người ta vẫn có liêm sỉ, hướng gì nàng, dù sao cũng là khuê nữ nhà lành.

– Tại sao cứ muốn trốn khỏi ta? Tại sao vậy chứ?

Hắn không giỏi che giấu và cũng chẳng muốn che giấu cảm xúc. Hắn không thích nàng xem mình như kẻ đáng sợ. Không cần phải trốn chạy hắn, lần nào

thấy hấn cũng như là thấy ma quỷ, vội vã bỏ chạy rất nhanh!

– Tôi van ông, ông có năng lực siêu phàm. Ông muốn ai cũng được. Tôi đã thề thắm lắm rồi! Tôi không muốn, không muốn là món đồ cho ông đùa giỡn... Tha cho tôi đi mà! Cho tôi về nhà đi mà!

Dù hấn có cho nàng vàng bạc châu báu, thậm chí nếu nàng thích, hấn sẽ cho nàng làm hoàng hậu tôn quý, Khiết Trinh cũng chỉ muốn rời khỏi hấn. Lần đầu tiên trong bao năm tồn tại, hấn cúi gắt quát lên:

– Nàng muốn gì? Muốn gì thì mới chịu ở lại với ta?

Ánh mắt hấn bỗng tha thiết. Hấn “người lớn” hấn, không còn những câu hỏi ngô nghê của kẻ không quan tâm, không biết đến sự đời.

– Ông...

– Tại sao chạy trốn ta? Về với cái tên đó sao? Hấn sẽ làm quan, hấn không thích nàng đâu.

– Tôi không về đó – Nàng không còn chịu đựng được, uất ức – Nhưng tôi không phải là công cụ cho ông phát tiết. Tôi không phải là đồ dùng của ông! Tôi là người!

Nàng lại khóc... Hấn càng đau lòng, càng cuồng quýt khi nàng khóc, vội dỗ dành:

– Được rồi... Không khóc nữa. Ta mua nàng về vì ta thích nàng! Thật sự ta rất thích nàng.

Nhìn lại, nàng biết mình không thanh tú điểm lệ, đôi tay nhỏ nhắn hấn những vết chai của những tháng ngày quay tơ canh cửi. Một ngày nào đó, hấn thích nữ tử khác, sẽ lại bỏ rơi nàng.

– Ông... một ngày nào đó, có một cô nương khác đẹp hơn tôi, hát hay hơn tôi, mùi hương trên người quyến rũ hơn tôi, ông sẽ bỏ rơi tôi. Ông muốn ai cũng được, hà tất phải vì tôi mà dây dưa mãi. Tha cho tôi đi!

Hấn không cho nàng đi vì thân thể của nàng vẫn còn quyến rũ. Rồi một mai khác, có một thân thể mới đẹp đẽ hơn, tươi mát hơn, hấn sẽ vứt bỏ nàng không thương tiếc. Khiết Trinh như con chim sợ náy, không muốn một lần nữa bị bỏ rơi.

Hấn chẳng biết nàng nghĩ gì. Nhưng bao nhiêu năm rồi, tuy thời gian thức của mình không dài lắm nhưng cộng lại cũng hơn cả đời người. Có nhiều cô nương thơm hơn nàng, song chẳng có ai làm hấn thoải mái như nàng cả, không làm hấn cảm thấy khi nàng khóc là mình rầu rĩ, là mình lại thấy đau đau:

– Ta chỉ thích nàng thôi! Nữ nhân của ta chỉ có một, đó là nàng... Dù có cô gái nào thơm hơn nàng thì ta vẫn chỉ thích mùi hương trên người nàng. Không ai bắt chước được... Không có ai.

Hấn không phải không biết Khiết Trinh như con chim sợ náy. Nàng sợ bị bỏ rơi, bị phản bội. Nhưng hấn biết, mình sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng.

– Không có đâu. Ta không bao giờ bỏ nàng đâu!

Mấy ngày nay hấn đã không cần bắt chước con người, vẫn có thể hôn môi nàng, âu yếm nàng. Khiết Trinh vô lực trong lòng hấn. Nước mắt không còn nữa. Nàng thất thân với người ta, xấu tốt gì cũng đã là người của người ta. Hấn cô quái, lại không giống người nhưng lấy gà theo gà, lấy chó thì theo chó. Tay buông thông, nàng để hấn bế mình lên. vô thức ôm cổ hấn. Từ nay nàng sẽ là người của hấn hoàn toàn.

...Cũng trong son động, Khiết Trinh ngồi chải tóc trên giường đá. Hấn loay hoay dưới cái gì đó trong góc khuất, bất chợt hỏi Khiết Trinh:

– Nàng có thích quần áo mới không?

– Thiếp..... – Bây giờ nàng mới nhớ tới mình, chỉ có bộ y phục hỷ, mà mấy hôm nay mỗi lần yêu đương, hấn đều tiện tay kéo kéo, làm rách không ít. Nhà thiếp còn quần áo, chàng... chàng về nhà lấy giùm thiếp có được không? Mang vài cây dâu con cho thiếp trồng nữa.

– Không cần đâu. Hôm nay ta ra suối lấy nước cho nàng, thấy có nhiều người lắm. Bọn chúng có y phục đẹp nhưng đều đã chết cả rồi. Lấy về rồi đâu ai phiên nữa. Cũng không cần phải trả tiền.

Có người chết. Nàng sợ hãi rùng mình. Thật lòng nàng rất sợ người chết. Nếu quả thật có nhiều người chết bên suối, nàng làm sao còn dám ra mức nước suối về dùng? Còn việc tắm giặt nữa. Mấy hôm trước nàng vất vả lắm mới dụ hấn ra suối cho mình tắm gội. Cuối cùng tuy phải dùng đến hạ sách, lấy thân thể làm mồi nhử, để hấn thỏa thích một phen trong nước song Khiết Trinh đã có thể chải và bới tóc cho tướng công mà không phải ngại ngần đám bụi bần trên thân thể hấn. ...Nhìn kỹ thì tướng công không khác đại nhân là mấy. Nhất định khi có dịp phải hỏi dò xem hai người họ có quan hệ thế nào?

-Sao? Không lấy à? Áo đẹp lắm.

-Thiếp không mặc đâu- Khiết Trinh không nhận ra, mình càng lúc càng rõ ra nũng nịu như một con mèo khi ở cạnh hấn-Chàng về lấy đồ cho thiếp đi.

Khiết Trinh đã nói vậy hấn cũng không miễn cưỡng. Nàng thích mặc đồ của chính mình, hấn sẽ về lấy lại đồ đạc của nàng.

– Ta sẽ về lấy đồ cho nàng. Nàng đi theo ta không?

Khiết Trinh nghĩ tới những người trong làng. Đã xuất giá với Trịnh Lương Tài, bây giờ đột ngột đi chung với một người khác, nàng sợ những tiếng xầm xì.

– Chàng đi đi! Thiếp đợi. . .

– Không bỏ trốn nữa chứ?

Đã quyết tâm lấy gà theo gà, lấy chó theo chó rồi. Hôn nữa ngoài tính cuồng bạo, chuyên quyền, không quan tâm tới phản kháng của nàng ra, hẳn đối xử với Khiết Trinh như một bát nước đầy.

– Không! Thiếp không trốn đâu, chàng đi đi!

Nhìn vào ánh mắt nàng, hẳn có vẻ yên tâm. Lưu luyến một chút nữa rồi hẳn mới bước đi.

Hắn đi rồi, nàng quan sát bên trong hang động. Từ đây đó là nhà của Khiết Trinh.

Nhiều tảng đá chồng lên nhau. Một số tảng đá khá to, được hắn mang đủ thứ êm ái nhất trải lên, là nơi nàng nằm ngủ. Hắn cũng đã theo hướng dẫn của nàng, làm cho Khiết Trinh một khung cửi. Giờ chỉ cần có sợi là dệt được. Khiết Trinh quay quay khung cửi, đầu chợt hiện ra một số thắc mắc. . .

Phù đài đại nhân trông rất giống hắn. Là anh em chăng? Nhưng nàng nghe gọi, hình như không phải là đại ca? Hắn là gì?

Hình như có tiếng động ngoài cửa động. Không lẽ hắn trở về đến vậy sao?

– Chàng. . .

Khiết Trinh hoảng hốt khi trước mắt mình là một đám người. Một gã mặc y phục đạo sĩ, tay cầm theo một vật gì rất lạ.

Thấy nàng, gã đạo sĩ vẫy tay cho đám người đi theo:

– Nó. . . nó là yêu quái. . . . . Bắt nó đi!

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tà đạo

Khiết Trinh bị hung hăng túm lấy, mặc nàng gào khóc, kêu to:

– Không! Tôi không phải là yêu quái! Thả tôi ra. . . Thả ra! . . .

Khiết Trinh bị đưa đến một nơi sát dòng suối trong rừng, là nơi hắn nói cho nàng biết là có nhiều xác chết. . . Những cái xác nằm chồng lên nhau, gương mặt trắng bệch. Có xác còn bắt đầu uơn rữa. Mùi thịt thối, mùi máu hòa vào nhau khiến Khiết Trinh cảm thấy lợm giọng. Nỗi sợ hãi càng lúc càng dâng cao.

Sư phụ, đệ tử bắt thêm được con bé này. Nó sống trong một hang động trong Trầm lăng cốc.

Gã đạo sĩ liếc nhìn nàng. Bộ y phục hỷ, hẳn ta nhớ ra:

– Nhà ngươi. . . ngươi là cô gái mấy hôm trước bị bắt cóc trong hôn lễ. Vị hôn phu của ngươi đã nhờ ta tìm kiếm. Ta thấy được có một thể lực tối tăm đang giam hãm ngươi.

– Đại sư. . . Tôi. . . tôi không có tội gì cả. . . Đại sư làm ơn thả tôi ra. . .

Ánh mắt gã sư phụ chăm chăm vào Khiết Trinh. Nàng chợt dạ. Y phục có nhiều chỗ rách, không dấu được những vết yêu đương mà hắn mấy hôm nay thường thích thú để lại sau mỗi lần tình yêu lên tới đỉnh cao.

– Ngươi đã trầm luân bể dục. . . Cách tốt nhất là rửa sạch linh hồn ngươi. . .

Ông ta tự xưng là Vân Thánh tiên núi Côn Lôn, chuyên đi giúp đời trừ yêu.

20 năm trước, lão tình cờ bắt được một quyền ma pháp. Nó có thể giúp người ta trường sinh bất tử, điều kiện duy nhất là . . . máu. Tẩm máu và lấy được tim của 100 người cùng một họ, sẽ là điều kiện để ma pháp luyện thành. Ông ta một mình không thể một tay che trời, càng khó tìm được 100 người có cùng một họ, có mối quan hệ dòng tộc. Vất vả lắm mới tìm được Phương gia thôn là đáp ứng yêu cầu đó. . . . Nhưng tìm cả họ, mới chỉ có 99 người. Đạo

sĩ nghe nói, có một người trong Phương gia thôn đã đến Lư Châu lập nghiệp. Ông ta chết, để lại 1 đứa con gái, nhưng trong ngày tân hôn đã bị mất tích. Khi tới đây nghe kể lại, đó là đoạn đường qua Trầm lăng cốc.

Người ta đồn nơi này có quỷ nên nó vắng vẻ lạ thường. Để tiết kiệm thời gian, hắn mang 99 người kia vào trong đây giết, rút hết máu họ, chờ ngày tìm được người thứ 100 sẽ tiến hành nghi lễ cầu hồn bắt tử... Trầm vương gia là người giúp đỡ hắn. Với thể lực của ông ta, vùng Tây An không ai dám bàn tán về chuyện trong 1 đêm cả Phương gia thôn đều mất tích. Quan phủ cũng không dám ra mặt điều tra.

Lão phẩy tay ra hiệu, một tên đệ tử cầm một con dao bén ngọt chuẩn bị đến gần chỗ Khiết Trinh. Như 99 người kia, sẽ có một cắt ngọt vào cổ họng, máu tuôn ra. Khiết Trinh hoảng loạn. Nàng cố vùng vẫy, hét thật to:

– Cứu giúp với... Chàng ơi! Cứu giúp...

– Không ai...

Gã chưa dứt lời, một vòi máu đã bắn ra. Nửa thân trên của hắn ta không còn nguyên vẹn.

Khiết Trinh bị một vòng tay kéo vào. Là hắn. Hắn đang ôm chặt lấy nàng. Đôi mắt tím đầy phần nộ, như một hung thần.

– Chàng... chàng về rồi!

Hắn không nói không rằng, vung tay...

Một tiếng nổ chấn động cả vùng. Toàn khu vực kia lún thành một hố sâu hoắm. Cả đám người mất hút trong đó. Khiết Trinh ôm chặt lấy hắn. Kinh hoàng vẫn còn trên gương mặt thơ ngây.

– Ngoan... Lũ chết tiệt... Chúng làm nàng sợ lắm phải không?

Khi quay về, không thấy nàng, hắn đã vô cùng hoảng hốt. Đây là tình cảm của loài người.

Hắn đã nghĩ thoáng qua, nàng muốn rời bỏ hắn. Thế nào là “thiếp sẽ không bỏ đi nữa” chỉ là lời đầu môi chót lưỡi của nàng thôi.

Nhưng nàng không phải như thế. Nàng đã gọi hắn bằng tâm thức. Nhìn thấy gã kia định dùng dao cứa vào cổ nàng, hắn đã vô cùng sợ hãi. Thì ra hắn cũng có tim. Tim hắn đập thình thịch, tay run run ôm chặt lấy nàng.

Lũ khốn kiếp. Bọn chúng làm nàng sợ hãi. Lần đầu tiên hắn biết đến lo lắng, u buồn, phần hận và giận dữ. Những tình cảm phức tạp của loài người.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Nỗi đau của sự bất tử

Hạ Vũ đang ngồi trong phòng xem xét những công văn từ các huyện nha gửi về thì bỗng nhiên:

– Rầm!

Cánh cửa bị đá văng ra. Nghe động, các bộ đầu cũng ủa vào, lăm lăm khí giới, khăn trương:

– Đại nhân!

– Lui ra ....- Biết đó là ai, Hạ Vũ khoát tay ra lệnh cho thuộc hạ lui ra.

Gương mặt tái nhợt của Khiết Trinh và vẻ mặt hằm hằm của hắn, cho biết tình hình không ổn chút nào, Hạ Vũ nhẹ giọng:

– Chủ nhân...

– Ta gửi Khiết Trinh ở chỗ người vài ngày.

– Chàng... chàng đi đâu? – Khiết Trinh hoảng hốt. Về thâm trầm của hắn làm nàng lo sợ vô cùng:

– Ngoan. Nó sẽ bảo vệ cho nàng. Ta đi chỉ vài hôm thôi.

– Chủ nhân!- Hạ Vũ trầm giọng- Trầm vương gia có cả một phủ đệ. Tôi đang thu thập bằng chứng về tội lỗi của ông ta. Người không cần làm vậy....

– Nàng không thích rời khỏi Lư châu. Hắn còn sống, sẽ tìm thêm những tên như vậy luyện tà công. Vốn cho hắn sống chỉ chặt đất, hại người. Giết đi!

Hạ Vũ lại chột thờ dài.

Sức mạnh của chủ nhân, anh chưa bao giờ được chứng kiến nhưng với những gì đang tuôn chảy trong người, những năng lực dị thường mình có, Hạ Vũ hiểu rằng, một khi người đã ra tay sẽ không ai trong Trầm gia sống sót. Ngoài Phuong cô nương, người không quan tâm đến con người nên chẳng thể có khái niệm thế nào là tội ác, thế nào là sự nhân tâm.

– Chủ nhân... Tôi không sống lâu trong thế giới con người nhưng tôi biết... Có những sinh vật đáng chết trăm lần nhưng cũng có những kẻ rất đáng sống. Phuong cô nương là một ví dụ.

Hắn dừng lại. Khiết Trinh cũng mơ hồ hiểu được một số chuyện.

Gã đàn ông lúc chiều chết thê thảm như thế nào trong tay hắn, đám người đó nữa.... Khiết Trinh đã nhìn thấy. Nàng níu tay hắn, nhẹ nhàng:

– Thiếp không sao mà! Chẳng nghe lời phủ đài đại nhân đi!

Ánh mắt hắn cũng dịu đi đôi chút. Bàn tay hắn vén những sợi tóc lòa xòa trên trán nàng.

– Ta đi giết một mình hắn.

– Chủ nhân có thể không sợ ai truy đuổi... Người cũng sẽ ngủ những giấc dài. Nhưng Phuong cô nương là con người, nàng ấy không tội lỗi gì để sống chui rúc như vậy. Chủ nhân, tuy người là người tạo ra tôi nhưng tôi vẫn có công việc phải làm. Trầm vương gia là hoàng thân quốc thích. Hắn phạm tội, tìm được tội chứng sẽ chém đầu, còn vô duyên vô cớ chết oan, tôi vẫn phải làm tròn phận sự, phải tìm người đã giết chết ông ta.

Hắn sẽ không làm anh khó xử, Hạ Vũ chắc chắn thế. Chủ nhân đã trải qua bao nhiêu thế kỷ, người không phải là không hiểu chuyện. Nhất là Người đang yêu say đắm, Phuong cô nương sẽ làm người bình tâm lại, không chế được người.

– Ta gửi nàng cho người. Ta đi!

– Chủ nhân cẩn trọng! Tôi sẽ chăm sóc Phuong cô nương thật chu đáo!

Khiết Trinh lo lắng nhìn theo bóng hắn. Nàng hỏi Hạ Vũ cũng đang bình thần trông theo:

– Phủ đài đại nhân, chàng có.....

– Phuong cô nương an tâm, chủ nhân sẽ có cách giải quyết của người.

– Chủ nhân?

Không kèm được thắc mắc trong lòng, Phuong Khiết Trinh rụt rè:

– Đại nhân và chàng là.....

– Chủ nhân là người đã tạo ra tôi.

– Tạo ra người? Vậy hai người là...

– Không có quan hệ gì khác cả. Tôi không biết mình và chủ nhân là dạng gì. Nhưng có lẽ tôi cũng giống chủ nhân, tôi thường xuyên mất ngủ. Tôi cũng rất thích ngủ. Tiếc là....

Khiết Trinh im lặng. Nàng mơ hồ nhận ra trong vẻ bình thản ấy một nỗi thê lương.

– Bọn tà đạo bắt Phuong cô nương nằm trong một đám người muốn luyện tà công trường sinh bất tử. Nhưng chúng không bao giờ hiểu.... Nỗi cô đơn của một kẻ bất tử đáng sợ thế nào.

Hạ Vũ đã nhìn thấy lão sư của mình nhắm nghiền mắt, thờ những hơi khó nhọc. Nhưng người may mắn hơn anh, lão sư biết lúc nào là điểm bắt đầu, khi nào là lúc kết thúc. Còn Hạ Vũ và chủ nhân, ngủ vui quên ngày tháng, để khi tỉnh lại bản thân lại miên man trong nỗi cô độc rợn người. Chừng nào mới có thể ngủ, chừng nào mới có thể đề dòng thời gian tác động đến mình?

Không chết, không già đi cũng là một nỗi đau đớn... Hạ Vũ sợ cảm giác thê lương, trống rỗng khi nhìn một cái gì mình yêu quý rồi mình đi mãi. Người khác sợ thời gian, năm tháng, anh thì không... Hạ Vũ biết, đằng sau những lời thần phục đại nhân tài giỏi bất phàm còn có nhiều người không khỏi nghi ngờ bởi dụng mạo không mấy may thay đổi của anh. Có người còn cho là Hạ Vũ luyện tà công. Chỉ một thời gian nữa thôi, nếu không thể ngủ, anh cũng không thể tiếp tục ở lại nơi này.

– Phuong cô nương, nếu một ngày nào đó, cô nhận ra mình đang già và xấu đi, cô có chấp nhận sống cuộc đời của chúng tôi, kéo dài hàng trăm ngàn năm, không biết lúc nào kết thúc, vật vờ như một thứ dư thừa của Trời đất này không?

Phương Kiệt Trình biết mình chỉ là một con người bình thường. Đối mặt với cuộc sống bất tận, không ngày tháng, nàng cảm thấy sợ hãi. Bên cạnh đó còn là sự cảm thương.

– Đại nhân... dân nữ không biết. Nhưng dân nữ mong muốn những ngày thanh xuân tươi đẹp nhất, dân nữ được sống đúng với cuộc sống của mình.

Nữ lưu ai cũng mong mình xinh đẹp. Kiệt Trình cũng từng ngắm mình trong gương, dùng son phấn điệu đà cho môi thêm đỏ, má thêm hồng. Nàng cũng từng bắt chước các tỷ tỷ tìm thêm được liệu tô điểm cho làn da thêm đẹp, thêm trẻ trung, kéo dài hơn nữa tuổi thanh xuân.

Bất tử? Những chuỗi ngày chỉ sống trong đơn độc và quạnh quẽ, bản thân khi thức dậy không có một tiếng reo mừng, quả thật rất khủng khiếp. Vậy mà hắn đã phải một mình trải qua những ngày như thế. Hắn là người nàng đã gắn chặt cuộc đời.... Nàng nhớ lại sự khổ sở của hắn khi không thể ngủ. Thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng đối với hắn là vô tận. Không sống vì yêu thương mà chỉ sống để giết thời gian. Trường sinh mà bên cạnh không có ai chia sẻ, vậy trường sinh để làm gì?

Kiệt Trình không quan tâm đến những chuyện xảy ra tiếp theo đó nữa. Nàng ở trong phủ của Hạ Vũ đợi hắn. Vài ngày sau thì hắn về.

Hình như hắn đã tìm được vật chứng, giúp phủ đại nhân đầu cáo Trầm Vương gia. Kiệt Trình đi theo hắn. Lần này không có chút miễn cưỡng, nàng thật lòng muốn cùng hắn đi suốt cuộc đời.

Dưới ánh hoàng hôn nhuộm đỏ đồng cỏ, nàng tựa đầu vào vai hắn, giọng nhẹ tênh:

– Nếu sau này thiếp già và xấu đi, chàng có chán ghét thiếp không?

Hắn nhìn nàng, ánh mắt vô cùng ấm áp. Trong mắt hắn chỉ có bóng hình nàng.

– Ta không quan tâm tới bề ngoài của con người.

– Nhưng thiếp là người... Thiếp quan tâm!

Bây giờ nàng còn trẻ, da dẻ mịn màng, thơm ngát, nhưng chỉ trong 10,20 năm nữa, nàng già đi, da dẻ nhăn nheo, hắn sẽ chán ngán nàng chăng?

– Nàng thế nào ta sẽ như thế ấy. – Hắn chợt nhẹ nhàng – Nàng già đi, ta cũng sẽ già đi!....

Nàng mỉm cười, lại ngã vào lòng hắn. Nàng tin cậy hắn. Hắn không hiểu nhiều chuyện, ngang ngược bá đạo nhưng giờ đây, hình như nàng đã yêu những thứ đó mất rồi.

– Sao chàng không hỏi, vì sao thiếp không muốn được như chàng?

Hắn từng nói, nếu nàng thích, hắn sẽ làm nàng sống mãi. Chỉ cần một lần nàng rạch cánh tay, để hắn nhỏ chút sinh lực vào người.

Nàng bảo nàng muốn là một con người. Nàng không muốn có cuộc sống kéo dài muôn kiếp. Nàng thích ngủ vui trong lòng hắn. Nàng muốn mỉm cười khi mở mắt, thấy hắn đang đắm đắm nhìn mình. Nàng muốn hắn yêu nàng, cần nàng vì nàng là một con người yếu ớt, chứ không phải là một sinh vật giống hắn, tồn tại mãi giữa đất trời này.

Kiệt Trình chủ động ghé môi hôn hắn. Dù chỉ là một nụ hôn nhẹ, nhưng nó nói lên tất cả tình cảm của nàng. Hắn có chút ngẩn ngơ.

Con người, tâm tính của loài người, tạo hóa tạo ra chúng, hình dạng giống nhau nhưng mỗi cá thể lại là một thứ đặc biệt. Hắn lại lỡ say mê một cá thể nhỏ bé trong số đó. Vì nàng, hắn cam tâm hy sinh năng lực, cho nàng một cuộc sống hôn nhân viên mãn, dù không ngủ thêm 100 năm nữa cũng không sao.

Hắn ôm lấy nàng, không còn là hành động bản năng. Hắn cũng không bắt chước ai nữa. Nụ hôn này là của hắn, niềm đam mê này cũng là của hắn. Hắn dùng thân phận con người, thể xác con người để hòa nhịp điệu cùng nàng.

Bất tử là một quãng đường không có điểm dừng trên nhân thế. Nàng rồi sẽ già rồi chết. Mấy mươi năm trong cuộc đời Kiệt Trình chỉ là một đoạn nhỏ trong hành trình vô tận của hắn, song lại là thời gian tươi đẹp nhất, thời gian hắn cảm thấy nuôi tiếc và không muốn xen vào một giây triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Không nợ không duyên

Hạ Vũ nhìn theo bóng người giống hệt mình cùng với cô nương hắn yêu ái khuất đằng xa. Tâm tính anh vừa nhẹ nhõm, lại vừa cảm thấy vô cùng phức tạp. Yêu một cô nương loài người, cùng nàng chung sống trong khi ngày tháng của mình là bất tận, của nàng lại chỉ có mấy mươi năm.

Chủ nhân, rồi có chịu được cảm giác trống vắng khi bên cạnh mình mất đi người thương yêu nhất, khi cạnh mình chỉ còn mình đối diện với nỗi thương

không?

Thà đừng yêu, thà đừng trải qua đau đớn... Đừng để mình vương nỗi đau thương.

Sau vụ án Trầm vương gia chấn động cả một vùng, Hạ Vũ được triệu về kinh thành. Các quan viên kẻ vị nể, kẻ thì đề phòng dè bủ. Hoàng thượng mới lên ngôi lại hết sức trọng dụng những người thẳng thắn, không sợ cường quyền như Hạ Vũ. Một lần nữa, hoàng thượng muốn gia phong tước phẩm cho anh.

Giữa tiệc đang vui, Hạ Vũ một lần nữa từ chối:

-Thần đa tạ hảo ý của hoàng thượng. Thần chỉ muốn làm tri phủ Lư Châu.

Chuyện Hạ Vũ xưa nay chỉ muốn yên phận tại Lư Châu, cả triều đình đều biết. Thượng hoàng lúc trước cũng nhiều lần trong các cuộc chuyện phiếm ở hoàng tộc, nói về chuyện này. Tần quân lên ngôi vài năm, bận rộn quốc sự, hơn nữa Hạ Vũ làm việc rất tốt nên cũng không có ý kiến gì. Giờ đối diện với phong thái nhàn nhã, thân nhiên của anh, bậc cửu ngũ chí tôn càng thêm cảm mến, nhớ lại trong hoàng cung vẫn còn vài quận chúa chưa xuất giá, nếu chọn Hạ Vũ làm quận mã, càng thêm thân thiết, có thêm cánh tay đắc lực bên người.

-Hạ khanh gia cũng thật khác thường. Chuyện cứ để đó, hôm nay là tiệc vui, các khanh cứ tận hưởng.

Một đoàn ca kỹ xuất hiện. Nổi bật lên là một thiếu nữ nhan sắc như hoa. Nhìn thấy Hạ Vũ, nàng ta có hơi khựng lại, nhưng sau đó vẫn bình thản cất lên một khúc ca.

Khúc ca Trường Bình biệt luyện. Đoạn này Hạ Vũ từng nghe.

Người con gái kia...

Dưới ánh trăng từng có một thiếu nữ xinh đẹp, cùng Hạ Vũ tấu khúc Trường Bình biệt luyện. Anh chăm chú đàn, nàng không rời mắt khỏi anh.

Đóa mai hoa trên trán không còn nữa. Hình dung thì cũng không có gì quen thuộc. Nhưng Hạ Vũ cảm nhận được, khí chất của người con gái ấy... Chính là Kỳ Mai Hoa.

..-Kỳ cô nương.

Sau tiệc, Hạ Vũ đứng sau lưng người thiếu nữ. Nàng vận y phục đỏ rực, không hề quay lại nhìn anh.

-Công tử nhận nhầm người.

Hạ Vũ cũng không muốn ép người thừa nhận. Kỳ Mai Hoa để lại trong lòng anh ấn tượng về một tài nữ dung mạo, tài năng có thừa. Nàng...Ánh mắt trong buổi chia tay là gì, Hạ Vũ cũng hiểu. Nhưng con tim anh là băng đá, hoàn toàn không có chỗ cho nàng.

-Chào cô nương...

Đơn giản là thế. Chỉ một câu hỏi, sau đó lại quay lưng.

Đôi mắt người thiếu nữ rom rớm nước. Nàng quay lại, giọng có chút nghẹn ngào:

-Công tử không hỏi, tại sao tiểu nữ tử không giống như Kỳ Mai Hoa ngày trước nữa? Tại sao không ai nhận ra tôi ngoài công tử, thế mà...

Đôi mắt nàng không khác gì ngày trước. Buồn đau, phẫn hận, cay đắng. Thời gian mấy năm nàng đã trải qua bao nhiêu chuyện. Trái tim chai đá càng thêm cứng rắn, chỉ là mỗi lần gặp lại hân, lại không khỏi nhói lên.

-Cô nương có lý do của cô nương. Tôi cũng không muốn biết. Nhưng mà...-Hạ Vũ dừng lại. Anh cảm thấy trong lòng nàng có một nỗi u phiền chôn chặt, một nỗi phẫn hận to lớn. Hình dáng này, không phải muốn thay đổi là thay đổi. Nhất định đằng sau có uẩn khúc gì.

Giọng Hạ Vũ nhẹ tênh:

-Cô nương quyết định thế nào cũng được. Chỉ mong cô nương tỉnh táo. Đời người có mấy mươi năm ngắn ngủi, cừu hận -trả thù rồi cũng chôn mình dưới mộ. Đừng để mình là con cò trong tay người khác. Vậy là được rồi.

Anh từ tốn rời đi... Trường Bình biệt luyện là một khúc ca hay, tiếc là nó không dành cho kẻ không có tim như Hạ Vũ. Anh không quan tâm tới chuyện không phải của mình. Lạnh lùng như thế... Nhưng lại làm Kỳ Mai Hoa đau đớn. Tại sao nàng lại gặp gỡ và yêu thương một con người như vậy... Hạ Vũ, người quân tử duy nhất mà nàng biết. Vậy mà...

-Đừng mềm lòng nữa- Môi nàng cắn chặt. Những hình ảnh trong đầu quay lại rõ ràng rành mạch. Thù hận là không thể vứt bỏ, mọi thứ của nàng chỉ mới bắt đầu...

Khúc Trường Bình biệt luyện xin chôn vào quá khứ. Hạ Vũ – quân tử duy nhất em kính trọng. Đơn phương là một nỗi vấn vương không thể lý giải được, đành chôn vào đáy tim mình.

Hạ Vũ chàng...

* Kỳ Mai Hoa là một nhân vật của bộ Nhân sinh như mộng. Sau khi cùng Thượng Quan Nguyên vào kinh, nàng được thu làm thứ thiếp, tưởng là sẽ sống một cuộc đời bình lặng. Nhưng sau đó Kỳ Mai Hoa mang thai, bị chính thất ganh ghét hãm hại, chồng không tin tưởng khiến nàng chịu nhiều hành hạ. Sau khi mất đi đứa con, Kỳ Mai Hoa hóa điên, bị giết chết. Sau khi chết, nàng mới biết được mọi chuyện. Linh hồn Kỳ Mai Hoa chấp nhận lời nhờ cậy của La thị là một ma nữ. Bà ta vì lưu luyến đứa con gái ngốc của mình là Chung Vân nên đã bỏ trốn khỏi Quỷ môn nhưng bị truy đuổi. La thị dùng phép đổi hồn mình đánh cắp được dưới địa phủ, giúp Kỳ Mai Hoa hoàn dương, chung sống trong một thân xác với con gái mình là Chung Vân – nữ chính của truyện. Chung Vân sau trở thành hoàng hậu, Kỳ Mai Hoa cũng trả được thù. Trong bộ này thường nhắc đến nhân vật ”chàng” là người Kỳ Mai Hoa yêu nhất nên độc giả rất tò mò, cho đến khi Ngưng Văn viết Triền miên. Nhiều người sau đó đã trách tác giả sao không sắp xếp cho Đình Nhi là Kỳ Mai Hoa đầu thai, song so về tính cách nhân vật thì Đình Nhi và Mai Hoa sai biệt khá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đời người - Một giấc Nam Kha

Sau cuộc gặp gỡ với Kỳ Mai Hoa, Hạ Vũ lần nữa xin trở về Lư Châu. Sự kiên quyết của hắn khiến hoàng thượng khó xử, nhưng cuối cùng cũng bằng lòng.

Anh trở về Lư Châu, tiếp tục công việc một tri phủ nấn cán. Triều đình xảy ra chuyện, Hạ Vũ làm tròn phận sự trung quân với chúa, sau đó lại quay về là tri phủ Lư Châu.

Anh gặp lại Trịnh Lương Tài 5 năm sau đó, trong 1 dịp quan thượng thư Hộ bộ đi kinh lý đất Lư Châu.

Với văn tài xuất chúng, Trịnh Lương Tài quả nhiên đậu đầu trong khoa thi năm đó. Hắn còn được Đoàn vương gia chọn làm rể đông sàng, gắm hoa tốt bậc. Hắn ta làm tròn chức trách, lại thêm được hoàng gia nâng đỡ, tài lực dồi dào, chỉ trong vòng ngắn ấy thời gian đã đạt được quan cao lộc hậu. ... Khi về Lư Châu, trên đường đi hắn tình cờ gặp lại Khiết Trinh.

Nàng mang lụa đi bán. Thời gian có mấy năm nhưng hạnh phúc đã làm nàng từ một cô gái thôn quê xinh xắn trở nên một mỹ nhân động lòng người. Da trắng ngà, vóc dáng mảnh mai, nụ cười tươi tắn. Khi gặp hắn, nàng cúi đầu thi lễ, sau đó quay lưng như chưa quen biết bao giờ.

Hắn ghen tức, muốn giữ lại nàng, nhưng sức nhớ. ... Cái gã đó với năng lực siêu hạng, vốn không thể là người bình thường. Không làm gì được, giờ gặp lại cũng vóc dáng đó tại Lư Châu phủ, sự bức tức càng gia tăng.

Trịnh Lương Tài bảo Hạ Vũ mang hồ sơ huyện Lư Châu ra xem xét. Dãy văn kiện chất cao như núi, thế nhưng tất cả đều minh bạch, rõ ràng. Ở Lư Châu không có án oan, cướp giết luôn là thấp nhất trong các vùng khác. Trong triều ai cũng biết, Hạ Vũ luôn được hoàng đế dành cho nhiều cảm tình. Sau khi ổn định triều chính, Người đích thân ước lời muốn gả Quận chúa Như Mai 16 tuổi cho anh. Nàng xinh đẹp như hoa nở, ba năm trước khi Hạ Vũ vào cung, tình cờ gặp mặt. Phong nhã, anh tuấn, lời nói nhẹ nhàng, quận chúa đã đem lòng ái mộ hắn. Cả triều đình đều hiểu, đây sẽ là quận mã tương lai.

Nhưng với chiều ban hôn khi quận chúa vừa tròn 18, Hạ Vũ đã từ chối.

Tuy lời lẽ của hắn khi vào triều nhã nhặn, ôn hòa nhưng làm sao không khiến một quận chúa như hoa như ngọc tránh khỏi nỗi đau. Nàng vui đầu vào trong phòng than khóc. Ủy khuất của con gái yêu khiến hoàng thái hậu không thể không can thiệp. Hạ Vũ phạm tội khi quân là khó tránh.

Trong lúc đó, Trịnh Lương Tài lại nêu ra nghi vấn về thân thế Hạ Vũ và đáng về 15 năm không đổi khác của anh. Không thể không tin, 15 năm trước chàng thư sinh Hạ Vũ hai mươi tuổi vào châu dưới bệ, hoàng thượng đương kim chỉ là đứa trẻ 10 tuổi.

15 năm sau, nhà vua anh tuấn ngồi ngời nhưng đứng cạnh Hạ Vũ vẫn không thấy sự khác biệt. Anh vẫn vậy, anh tuấn phi phàm, làm động tâm biết bao thiếu nữ. Triều đình xôn xao chuyện Hạ Vũ luyện tà công. Hoàng thái hậu vì tức giận cho con gái yêu càng gây áp lực cho hoàng thượng. Hạ Vũ cũng không muốn làm người khó xử. Huống gì, lúc này dường như sau bao năm xa cách, giấc ngủ đang tìm về với anh.

Thánh chỉ truyền đến, Hạ Vũ bị cách chức, giáng xuống làm huyện lệnh huyện Thành.

Nhận được lệnh buổi sáng, tới chiều là Hạ Vũ đã cảm thấy mắt mình dip lại. Anh thở phào nhẹ nhõm. Mười mấy năm, cuối cùng cũng đã chờ được ngày này.

Anh không quan tâm tới gì nữa. Bỏ lại sau lưng những danh lợi, thị phi, chỉ cầu chúc chủ nhân và Phương cô nương hạnh phúc với chọn lựa của mình. Hạ Vũ ngủ, một giấc thật dài...

Chuyện sau đó của Trịnh Lương Tài, vốn là kẻ không bằng lòng với việc tài trí xuất chúng của mình không lên được chức quan đầu triều nên đã cấu kết với Tam vương gia tạo phản. Âm mưu bị phát hiện, toàn gia chịu án chu di. Phút chốc, công danh, tài trí lại biến thành họa diệt thân.

Dưới một lớp gỗ quan tài, Hạ Vũ khoan khoái ru giấc ngủ. ...Thật thoải mái!!! Giấc ngủ kéo dài hàng ngàn năm trong lòng đất.... Lũ sâu bọ đục hết gỗ, đọng đến người anh. Toàn thân Hạ Vũ cứng như đá, chúng bèn bàn nhau tránh xa vật kỳ lạ đó ra.... Không ăn được. Không dùng được, tốt nhất là đừng có động vào.

Hạ Vũ yên ổn ngủ...Cho đến một ngày, bên tai của anh có tiếng ồn. Anh tỉnh giấc!.... Trước mắt, không chỉ có bầu trời mới lấp lánh sao. Mặt đất cũng đầy sao...Những ngôi sao không nhấp nháy mà sáng lung linh trước mắt. Nhà cửa không còn thừa thớt như trước. Ngựa xe không còn nữa, thay vào đó là lớp nhựa đường, lớp bê tông.

Thế giới đã thay đổi. Nhưng Hạ Vũ thì không.

“Giấc Nam Kha”

Diễn tích: Theo Di Văn Lục, Thuần Vu Phần đời Đường, ở đất Quảng Lăng, nhà có cây hòe to, sống lâu năm, cành lá sum xuê rậm rạp. Nhân khi vui sinh nhật của mình, Thuần Vu Phần uống rượu say, nằm ngủ quên dưới cây hòe, mộng thấy mình bay lên không trung, vào một nơi có đề bảng: Đại Hòe An Quốc, được quốc vương nước ấy thương, gả công chúa cho, rồi được bổ đến làm Thái Thú đất Nam Kha, công danh thật hiển hách. Sau, Thuần Vu Phần cảm quân đánh giặc, chẳng may bị thua. Còn công chúa ở nhà bị đau bệnh chết. Vua nước Đại Hòe An nghi ngờ, rồi cách chức đuổi đi. Thuần Vu Phần buồn chán và uất ức, liền giết mình thức dậy, thấy mình đang nằm dưới cội cây hòe, nơi cành cây phía Nam, nhìn lên thấy một con kiến chúa đang nằm trong một tổ kiến lớn. Thuần Vu Phần nằm suy nghĩ về giấc mộng vừa qua của mình, chợt tỉnh ngộ, hiểu rằng nước Đại Hòa An là cây hòe lớn, cành cây phía Nam là đất Nam Kha, vua nước Đại Hòe An là con kiến chúa, dân chúng là toàn ổ kiến. Thuần Vu Phần cảm câu chuyện trong mộng, tỉnh ngộ biết cảnh đời là ngắn ngủi, không định liệu được việc gì cả, bèn dốc lòng tìm đạo tu hành. Trong văn chương thường dùng điển tích này với các từ ngữ: Giấc Nam Kha, giấc hòe, đề chỉ cuộc đời là phù du mộng ảo; công danh phú quý như giấc chiêm bao.

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thành phố

...- Thành phố?

Những ngôi sao đó là đèn điện. Thế giới con người đã thay đổi trong giấc ngủ. Không biết bây giờ đã là thời đại nào rồi?

Hạ Vũ rời khỏi chỗ ẩn nấp bấy lâu. Khác với chủ nhân, anh biết chấp nhận cuộc sống của mình. Hạ Vũ không ngồi lặng lẽ trong hang, mắt mở to chờ giấc ngủ ập xuống. Anh luôn chấp nhận thực tế, tìm cách thích nghi.

Lần này không biết bao lâu sẽ ngủ. đành phải chờ đợi mà thôi.

Một đứa bé bỗng chạy đến bên cạnh Hạ Vũ, ngây thơ.

– Chú ơi! Cho chú nè.

Nó đặt vào tay Hạ Vũ một tờ giấy. Người phụ nữ đi cùng với nó khẽ gất, tiếng tuy nhỏ nhưng Hạ Vũ vẫn nghe được.

– Chú đó khỏe mạnh như thế, sao con lại cho tiền chú? Nên cho ông lão đằng kia kia!

– Nhưng mẹ ơi, chú quần áo rách hết rồi... Chú cũng dơ nữa, chắc không có nước để tắm. Ông thì sạch hơn, mặc quần áo lành.

Hạ Vũ nhìn lại mình, áo xống tả tơi, mà cũng may là nó rách nhiều rồi. Bằng không, trong dòng người ở đây, nó không giống với ai cả. Trông anh bây giờ không khác gì một kẻ ăn mày.

Đường phố đông đúc, hàng hóa treo đầy đường. Đã từng sống trong cuộc sống con người, Hạ Vũ biết muốn tồn tại thì phải hiểu rõ nơi mình đang sống, biết cư dân nơi này cần gì.

Đây là Thượng Hải năm 2010.

Thứ duy nhất ở con người không thay đổi vẫn là giá trị của vật chất. Ngày xưa là ngân lượng, bây giờ là tiền.

Lòng tin của con người ngày nay với nhau đã giảm sút nhiều. Ngày xưa dù học tập với ai, học giỏi hay không đều được đi thi rồi làm quan. Bây giờ muốn có việc làm, người ta phải có nhiều thứ khác, chứng tỏ thân phận mình.... Con người phải có giấy tờ tùy thân, bằng cấp, lý lịch phải rõ ràng.

Muốn sang nước ngoài cần phải có visa, hộ chiếu và nhiều thủ tục khác. Bù lại phương tiện di chuyển của họ rất nhanh, từ nước này sang nước khác chỉ tốn thời gian ngắn. Quả là rất thú vị. Hạ Vũ cũng muốn học cách di chuyển đó của loài người.

Nhưng càng tìm hiểu, anh lại thấy không thích đi học ở thời đại này... Có quá nhiều cái kiêu kỳ và nguyên tắc, hơn nữa việc giáo dục không còn xoay quanh những bài học làm người. Anh không quan tâm đến thế giới quanh mình, bởi ngay chính bản thân Hạ Vũ đã là một điều kỳ lạ cần khám phá. Việc đầu tiên là tìm cho mình một thân phận, một lý lịch rõ ràng để hòa mình vào với mọi người.

Anh bỏ không ít thời gian tìm hiểu khá kỹ các công việc để xác định cho mình một nhân thân phù hợp. Làm được cả giấy khai sinh, chứng minh nhân dân, bản lý lịch ngắn gọn: Hạ Vũ, 26 tuổi, quê ở Thiên Tân, cha mẹ mất sớm, lên Thượng Hải tìm kế mưu sinh.

Ban ngày Hạ Vũ làm việc ở một tiệm mì nhỏ, nơi có ông chủ tốt bụng lần đầu tiên nhìn thấy anh đã cười: “Chú em đói bụng phải không? Ăn mì không, bác nấu cho một tô?”

Ông đến từ Tứ Xuyên, bán mì để lo cho con trai học đại học trên Bắc Kinh, chuyên ngành kinh tế. Học phí đắt, phí sinh hoạt cao, ông phải bán thêm mì buổi tối trong khi bà đi giúp việc nhà cho những gia đình bận rộn ở Thượng Hải hoa lệ này.

Nhìn thấy Hạ Vũ lui cui bung bê, rửa chén, bác Vương vừa nêm lại nước mì, vừa cười nhẹ, hỏi anh:

– Bác trả cháu 850 tệ mỗi tháng nhé?

– Không cần đâu ạ!... Cháu cũng đâu có cần tiền.

Bác Vương nhìn sững đứa con trai trước mặt. Nó đơn thuần đến đáng ngạc nhiên. Ban đầu nó ăn mì của ông, ông không cần gì, nhưng nó lảng lảng bụng mì ra cho khách phụ ông. Buổi tối, ông thương nó lạnh lẽo bảo ở lại tiệm, hôm sau nó lại cặm cùi giúp ông tiếp tục bung mì.

Bà Vương về nhà, nghe ông kể đã nhẹ nhàng bảo chồng thôi thì cứ thuê nó làm việc, dù sao tuổi đã hơn 50, cũng cần có đỡ đần. Hạ Vũ rất chăm chỉ... Anh làm việc không ngơi tay, lúc bung mì, lúc rửa bát, rảnh rồi lại nhặt rau. Ông chỉ có mỗi việc nấu mì. Một cậu con trai tốt như vậy, ước gì...

Điện thoại reo...

– Alo... Tiệm mì Vương Ký nghe.

– Phiên bác mang sang tiệm hoa Châu Yên hai bát mì...

– Vâng!

Ông quay xuống gọi:

– Đi bung mì đi Tiểu Vũ. Tiệm hoa Châu Yên...

-Dạ...

Tiệm hoa Châu Yên là khách quen của tiệm mì Vương Ký, chủ tiệm là một cô gái, thường xuyên sang qua ăn mì. Tuy nhiên dạo gần đây do tình hình kinh doanh khó khăn nên cô ấy ít khi ở tiệm, trông chừng là cô em gái và một nhân viên nữ, từ đó mới hay gọi ông nấu mì đem qua... Kể từ khi Hạ Vũ tới làm, dường như tần suất gọi mì càng lúc càng nhiều.

Bọn trẻ này...Bác Vương nhìn theo bóng Hạ Vũ, khẽ mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hai ánh mắt

Khi Hạ Vũ tới nơi, một cô gái xinh xắn chạy ra đón anh, cười thật tươi:

-Mì tới rồi. Anh nhanh ghê.

Hạ Vũ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đáp lại bằng nụ cười khẽ. Anh bày mì lên bàn. Bên trong có tiếng trong trẻo của một cô gái khác hỏi vọng ra.

-Anh đưa mì đến rồi ă?

-Vâng.

Người vừa hỏi là em gái của chủ tiệm hoa Châu Yên này, Phương Đình Nhi. Sau một tai nạn, cô bị tổn thương giác mạc, không còn nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Cô thường hay gọi mì Vương Ký, là một cô gái dịu dàng.

Cô gái hỏi chuyện Hạ Vũ lúc đầu là Mạn Yên, bạn thân của Đình Nhi, cũng là nhân viên trong tiệm. Tiệm hoa này do chị hai của Đình Nhi mở, ban đầu chỉ để vui chơi, nhưng sau khi gia đình cô xuất hiện vấn đề trong kinh doanh, hiện nó lại là nguồn thu nhập chính cho gia đình cô. Đình Tâm khác hẳn với em gái, là một cô gái mạnh mẽ, Hạ Vũ từng gặp vài lần và có ấn tượng khá sâu sắc với cô.

- Bao nhiêu tiền vậy anh?

Đình Nhi nhẹ nhàng hỏi Hạ Vũ. Anh cũng nhỏ nhẹ trả lời:

- Tôi không biết. Cô cứ tính với ông chủ.

- Vậy cũng được. Chiều nay tôi sẽ xuống dưới quán. Cảm ơn anh.

Hạ Vũ không nói gì, lẳng lặng thu dọn, chào Mạn Yên rồi ra cửa. Cô nhìn theo anh, thoáng bĩu môi.

- Đẹp trai mà lạnh lùng dễ sợ. Hot boy có khác.

Tiếc là hot boy chỉ được cái mã. Hot boy quá nghèo.

Mạn Yên và các cô gái ở đây đã tìm hiểu khá kỹ về Hạ Vũ. Anh là trai quê lên thành thị làm việc, nghe nói chưa học hết cấp III. Người như thế dù đẹp trai đến đâu cũng khó lòng thăng tiến được. Anh lại không biết hát, không có ý định làm nghệ sĩ trong làng giải trí, lấy phải người chồng hay bạn trai như thế, ngoài ngoại hình ngấm mồi cũng chán, cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Tuy nhiên, Mạn Yên vẫn thích ngắm trai đẹp. Và mỗi lần Hạ Vũ tới cô đều trêu chọc vài câu. Anh không đỏ mặt, cũng không hưởng ứng. Với Đình Nhi xinh đẹp cũng lạnh lùng như thế. Anh ta không quan tâm hay là bản thân tỏ ra như vậy, cố tình gây ấn tượng đây?

Mà dù có cố gây ấn tượng cũng không làm sao sánh với người trong mộng của Đình Nhi được. Khương Trí Đức... Mạn Yên bỗng cảm thấy hơi ganh tỵ. Sao mà mọi thứ tốt đẹp nhất đều thuộc về cô ấy? Một kẻ mù... Nếu như cô ta không phải là con của ông Phương Chính thì liệu những may mắn này, những sự yêu ái mọi người dành cho cô ta có còn không?

- Yên Yên...

Đình Nhi lên tiếng gọi khiến Mạn Yên thoáng giật mình:

- Vâng.

- Bạn ăn mì đi. Ngủi bây giờ. Ngon lắm đó.

Đình Nhi lại cúi xuống tô mì. Lúc này Mạn Yên mới hỏi cô:

- Đình Đình này, Bạn muốn ăn gì mà chẳng được. Mì Vương Ký chỉ là mì lẻ đường, sao cứ ăn hoài vậy?

- Vì mình rất mến ông chủ ở đó. Ông ấy vui vẻ lắm! Lại tốt bụng nữa...

- Sao bạn biết ông ấy vui vẻ? Bạn đâu có...

Mạn Yên ngưng vội câu nói. Cô quên mất là Đình Nhi hiện không thấy được gì.

- Mình nghe được giọng nói của bác ấy. Nghe rất ấm! Hơn nữa, bác ấy nhớ thói quen của mình, thường hay bỏ thêm củ cải vào mì...

Đình Nhi vẫn vui vẻ trả lời. Mắt cô không thấy thôi, nhưng lòng cô thì thấy. Mạn Yên đang định nói gì nữa thì bỗng nhiên điện thoại trong tiệm hoa reo lên. Cô vội tới ngay:

- Alo?

- Cô Mạn Yên phải không? - Bên kia là giọng nói trầm trầm của Khương Trí Đức - Cho tôi gặp Đình Đình...

- Vâng. Anh đợi chút.

Bề ngoài Mạn Yên vui vẻ đưa điện thoại cho Đình Nhi nhưng thực tế cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Lúc nào cũng là Đình Nhi.

Trí Đức hỏi thăm chuyện của Đình Nhi, hỏi thăm về đôi mắt cô và tình hình ghép giác mạc... Đình Nhi ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi của anh ta, gò má thoáng ửng hồng.

Khuôn mặt thánh thiện của Đình Nhi hiện ra rành rành trước mặt Khương Trí Đức. Lòng anh ta có biết bao luyến tiếc, có biết bao lưu luyến... Nhưng tiếc là...

Em là con của Phương Chính. Trí Đức nhớ lại cái xác lạnh giá của ba mình khi gieo mình từ trên tầng lầu 12 xuống đất. Phương Chính đã làm tan nát một gia đình. Từ Trần Triển Văn đã trở thành Khương Trí Đức, thân phận khác biệt nhưng mối hận xưa mãi không quên...

Vậy mà...Đình Nhi lại xuất hiện. Khác với Đình Tâm, cô mong manh, yếu đuối, thuần khiết như thiên sứ. Phương Chính nâng niu Đình Nhi như hoa như ngọc, nếu nhìn thấy mình nhà tan cửa nát, cô con gái yêu cũng trở thành công cụ cho người ta vui đập, cảm giác sống cũng như chết đó mới bù đắp được một gia đình tan nát ngày xưa.

Tay Trí Đức nắm lại. Ánh mắt ngùn ngụt lửa căm thù.

Trong khi Đình Nhi ánh mắt lại trong veo...

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bất bình

....- Vũ ơi!

– Dạ?

Trong ngôi nhà nhỏ, ông Vương trao cho anh một phong bì. Hạ Vũ thoáng nhủ mảy:

– Gì vậy ạ?

– Cầm mua thêm ít quần áo. Bác thấy cô Mạn Yên bên tiệm hoa đề ý đến cháu đấy. Nên lấy ít tiền mua thêm đồ đạc và đi học thêm nghề gì đó. Cháu không thể làm thẳng giúp việc mãi được.

Ông xót xa khi thấy, Hạ Vũ dù mặt mày sáng sủa, được nhiều cô gái xinh đẹp đề ý nhưng khi biết ngoài việc phụ tiệm mĩ, anh không làm gì khác thì các cô đều tránh ra. Chỉ có một số phụ nữ trung niên thì lại ghé hăng ngày. Có người còn nói thẳng, muốn Hạ Vũ về “làm thêm” cho họ. Thật là đám đàn bà ăn no rừng mờ. Nhưng ông cũng cảm thấy lo cho Hạ Vũ. Chỉ mới gặp mặt một thời gian ngắn song ông xem nó chẳng khác gì con cháu trong nhà.

– Không cần đâu bác Vương!

Hạ Vũ làm việc luôn chân luôn tay, ông cũng sức nhớ ra, có hôm đã 4,5 giờ khuya ông vẫn thấy Hạ Vũ ngồi đọc sách:

– Cháu đọc gì vậy?

– Truyện ạ!

– Truyện gì?

– Truyện kiếm hiệp Kim Dung ạ! Đọc cũng hay lắm ạ!

Ông không biết là nên khóc hay cười với thằng nhóc này nữa. Nó làm việc, nhưng lại không đề ý đến tiền bạc. Ăn uống thì như mèo ngừi, quần áo không húng thú. So với một người kham khổ như ông thì Hạ Vũ quả là đã tự bạc đãi mình nhiều:

– Cháu năm nay bao nhiêu tuổi?

– 26 ạ!

– Đàn ông 26 là phải nên có sự nghiệp rồi.

– Thế ạ?

– Hay là cháu đi học thêm một lớp kế toán hay ngoại ngữ đi! Hôm trước bác thấy cháu nói chuyện với người nước ngoài tốt lắm mà.

Hôm trước, cửa hàng ông có một đoàn khách nước ngoài vào ăn. Ăn xong, họ nói rất nhiều, còn hoa chân múa tay. Bối rối, ông đành chạy sang nhà thím Lâm bán gạo cạnh bên. Con gái thím ấy là nhân viên của một công ty, thím vẫn thường tự hào là nó nói tiếng nước ngoài nhanh như gió.

Vậy mà khi sang cô lại có vẻ bối rối. Tư Bình khi đi học thì rất chăm, nhưng thực hành ít nên đối với việc đối thoại trực tiếp, cô không thể tập trung, chưa nghe hết câu đầu đã chuyển sang câu tới...Khách nói đằng khách, chủ ngờ ngác đằng chủ. Hai bên không trao đổi được với nhau.

Ngay lúc đó Hạ Vũ đi giao mì về! Không hỏi gì, anh xô một tràng tiếng Anh đối với các vị khách. Như gặp tri âm, các vị khách cũng rôm rả đáp lại. Hạ Vũ chỉ các loại mì trong tiệm, còn nói thêm gì nữa. Vậy mà sau đó họ đặt ông Vương làm một bữa chiều dài mì đặc biệt đối với bạn bè mới sang của họ. Lợi nhuận ông kiếm được gần cả 2000 tệ. Bây giờ bỏ 700 tệ vào bao thư, ông hy vọng nó sẽ nhận số tiền này, mua thêm quần áo. Đàn ông con trai mà chỉ có hai bộ quần áo thay đổi, lại toàn quần áo cũ của con ông, toàn quần Jean, áo sơ mi.

– Nếu hai bác thích thì cứ mua giùm cháu.

Hạ Vũ lại bận rộn với số mì sắp giao:

– Cháu đi giao mì. Có gì bác gọi cho cháu nhé!

.....Hạ Vũ bước vào tiệm hoa Châu Yên. Gương mặt cô gái hay trêu chọc anh hôm nay trắng bệch.

– Cô Lư... tôi giao mì.

– Anh... anh để đó đi!

Thấy đáng vẻ khuôn trương của cô, Hạ Vũ chợt hỏi:

– Có chuyện gì sao?

– Hôm nay Đình Đình về sớm. Tôi nghe nói ba nó bị tai biến, nó kêu taxi đi rồi, tôi ở lại canh chừng tiệm hoa, nhưng tôi lo lắm.

Lão sư... Hẳn nhớ lại gương mặt đầm đìa nước mắt từ những người thân của họ. Hạ Vũ vỗ trán, nói với Mạn Yên:

– Cô đóng cửa hàng đi! Chúng ta vào bệnh viện thôi. Không nên để cô ấy trong bệnh viện một mình.

Bình thường hay trêu chọc anh nhưng Mạn Yên bây giờ lại thấy chỉ có Hạ Vũ là chỗ dựa. Cô gật đầu:

– Vâng!

....Trước cửa phòng cấp cứu, Đình Nhi đang thấp thòm quay tới quay lui.

Ánh sáng không còn, cô chỉ biết dựa vào đôi tay của chính mình, lắng nghe tiếng chân vội vã của bác sĩ từ phòng cấp cứu:

– Đình Đình!

Tiếng chân quen thuộc của Mạn Yên và một người nữa nặng nề dừng trước mắt cô:

– Bác sao rồi?

– Không biết nữa!!! – Đình Nhi khóc nức lên – Mình nghe chị hai bảo đến bệnh viện ngay. Chị ấy cũng đang tiếp máu cho ba.

Cửa phòng bật mở, Đình Tâm bước ra, gương mặt có phần xanh xao:

– Chị hai, chị có sao không?

– Chị không sao... – Đình Tâm bẹo má em gái, nhìn Hạ Vũ – Đây là...

– Bạn em ạ!

Đáp lại cái gật đầu khẽ của anh, Đình Tâm chỉ gật đầu. Cô dặn Mạn Yên:

– Em đưa Đình Nhi về đi. Chuyện ở đây chị hai biết cách giải quyết mà.

– Dạ...

Cả ba vừa quay lưng thì Trí Đức thông thả đi tới. Nhìn mọi người, hần nhếch môi, ánh mắt hơi nheo lại:

– Chào chị hai. Không ngờ sức khỏe của ông Phương lại yếu như vậy. Mong là ông ấy sẽ qua được lần này...

– Thôi cái trò mè nheo chuột đó đi. – Đình Tâm chụp lấy áo hắn – Ba tôi mà có mệnh hệ gì, tôi sẽ giết anh. Giết chết anh!

– Anh Đức, là do anh làm sao?

Đình Tâm đã nói hết chuyện Trí Đức ép công ty của ba, khiến ba cô lên cơn nhồi máu cơ tim, bất tỉnh. Chị cũng nói, Trí Đức rất hận ba. Xưa nay anh tiếp cận, cũng chỉ là tìm cách lợi dụng cô thôi.

Tìm của Đình Nhi đau lắm. Nhưng là do mình dại. Cô chỉ là một con bé mù lòa, không ánh sáng, vậy mà cứ tưởng người ta thật lòng thật dạ quan tâm mình. Chỉ tại Đình Nhi.

Cô mò mắt tìm tay của Đình Tâm:

– Chị hai... Bỏ đi! Mình qua kia ngồi đi chị!

– Khoan đã...

– Anh muốn gì?

– Đây là hợp đồng của ba em. Khi không thanh toán được hợp đồng, ông phải cho em theo tôi trong vòng 1 năm... Đi theo tôi thôi, Tiểu Đình...

Mắt Triển Đức đã có tia máu. Anh ta phải làm cho Phương Chính khi tỉnh lại hối hận suốt đời, nhìn báu vật yêu dấu bị giầy vò trong tay mình, tan nát. Chuyện ngày xưa...

– Chuyện hận thù đời trước, không nên lôi một cô bé vô tội vào. Tôi nghĩ anh nên dừng lại. Hành hạ người thì có vui sướng gì đâu.

Người lên tiếng chỉ là một thanh niên bình thường. Tay anh dịu dàng đỡ lấy Đình Nhi. Chỉ có thể thôi mà lòng Trí Đức đã cảm thấy vô cùng ghen tức:

– Đây không phải là chuyện của anh... Tránh ra!

– Pháp luật thời nào cũng không cho phép việc buôn bán người. – Hạ Vũ kiên quyết – Ba cô ấy nợ anh tiền thì sẽ trả bằng tiền. Mang một cô gái nhỏ về hành hạ ngày đêm, nhìn cô ấy đau khổ để gián tiếp trả thù một người khác, là việc làm của đàn ông sao?

Đình Tâm nhìn sững người đàn ông trước mặt. Giọng điệu nhẹ nhàng song cương quyết, Đình Nhi trong vòng tay anh tay nắm nhẹ áo run rẩy. Cô cảm thấy tự tin hơn, kiên quyết:

– Anh Khương, ba tôi làm lỡ hợp đồng của anh, tôi sẽ bán cả công ty để trả. Luật sư của tôi sẽ nói chuyện với anh ngay bây giờ, còn chuyện thỏa thuận giữa anh và ba tôi, tôi không đồng ý. Đình Nhi là người, không phải một món hàng.

Trong căn phòng nhỏ của ngôi biệt thự, trong lúc Đình Tâm bàn bạc thủ tục phá sản với luật sư thì Mạn Yên ngồi trong phòng với bạn. Dù là một người giao mi nhưng Hạ Vũ cũng thật là khẳng khái. Đứng mặt đàn ông:

– Bạn không thấy lúc này vẻ mặt của Trí Đức thế nào đâu. Hạ Vũ thật là giỏi.

Đình Nhi cảm nhận được đôi tay Hạ Vũ ôm vai mình, thật ấm. Cô nhẹ nhàng:

– Anh ấy đâu rồi?

– Anh ấy về rồi...

Mạn Yên chột mím cười. Cô nhớ lại khi Đình Nhi và Hạ Vũ bên nhau. Trông họ thật xứng đôi.

– Anh ấy tốt lắm... Bạn nên...

– Bạn đừng nói bậy mà! – Đình Nhi đỏ mặt – Mà không phải là bạn thích anh ấy sao?

Mình thích anh ấy, nhưng anh ấy chỉ là người giao mi, thích và tiến tới là 2 câu chuyện khác nhau. Bạn và anh ấy thì một người giao mi, một người mù lòa, sắp phá sản nữa. Có lẽ duyên trời đã xếp đặt. Một cặp xứng đôi.

– Mình không thích anh ấy nữa. Dù anh ấy đẹp trai nhưng nghèo quá. Nghèo thì đẹp đến đâu cũng đâu mãi ra mà no được.

Biết rõ tâm tình và lời thề: “Phải lấy một người giàu có để đổi đời của bạn”, Đình Nhi không nói gì. Cô chỉ thấy tội nghiệp người đã đứng ra bên mình. Anh nghèo, nhưng nghèo đâu phải là một cái tội. Nghèo là không có quyền có hạnh phúc hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cảm xúc tinh khiết

...- Lại sang đó giao mi à?

– Dạ..

Ông Vương mỉm cười trêu ghẹo anh bạn trẻ. Hạ Vũ mấy hôm nay đã chịu cầm tiền lương, mỗi khi mang mì sang tiệm hoa Châu Yên thì anh tự tính tiền với ông một nửa, nói thế nào cũng không đồng ý để ông Vương mời cô bé mình thích. Thật là...

-Cháu thích con bé Mạn Yên à?

Ông Vương hỏi. Hạ Vũ ngẩng lên, thật thà:

-Không ạ...Cháu thích Đình Nhi.

-Đình Nhi nào? -Tôi lượt ông Vương ngăn người- Con bé bị mù à?

-Dạ...

-Vậy thì hơi mệt...- Ông liên tưởng tới hai đứa nhỏ. Một thì mù lòa, một lại đơn thuần, không có tham vọng. Nếu sau này...

-Bác nhớ mặc thêm áo ấm nhé. Tôi qua con nghe bác ho nhiều.

Ông Vương chưa kịp nói gì thêm thì Hạ Vũ đã khuất dưới đường...Ông chỉ nhìn theo vóc dáng mảnh khảnh ấy, lòng chợt thấy ảm áp vô cùng.

...- Mì thịt bò, Đình Đình ơi, Mì thịt bò của bạn đến rồi kìa. Một tô đặc biệt nha!

Đình Đình ngượng ngùng khi Hạ Vũ đặt mì xuống bàn. Cô nhỏ nhẹ:

– Cảm ơn anh...

-Ừ, mì còn nóng. Em ăn đi.

Hôm qua Hạ Vũ gặp Đình Nhi dưới sân. Cô không nhìn thấy tảng đá nên vấp ngã, anh đỡ cô lên.

Đình Nhi cảm ơn Hạ Vũ, còn ngại sẽ phiền anh. Nhưng Hạ Vũ bỗng bất ngờ lên tiếng:

-Có gì đâu. Tôi thích em mà...

Anh không nghĩ đó là lời tỏ tình. Chỉ đơn giản là Hạ Vũ muốn bày tỏ những gì mình đang nghĩ. Ngay lúc nhìn thấy Đình Nhi trong bệnh viện, thất thần, nhỏ bé, lẻ loi khóc nức, anh đã thấy mình có chút đau lòng.

Đau lòng. Thật đó...Không phải chỉ là thương cảm. Cũng không biết vì sao?

Cũng chẳng cần lý giải. Chỉ cần biết đây là lần đầu tiên Hạ Vũ có cảm giác đó. Cảm giác đau xót của con người.

Câu nói ấy đã làm cho Đình Nhi thờ thẩn cả buổi. Cô không hình dung được khuôn mặt Hạ Vũ. Nhưng ấn tượng về anh rất tốt. Khi cô khóc, khi cô đau lòng vì Khương Trí Đức, anh đã dịu dàng vịn vai cô.

Anh đã lên tiếng che chở, bảo vệ lúc người ta chỉ xem Đình Nhi như một món hàng...Trí Đức đem đến niềm đau, còn Hạ Vũ là một cảm giác nhẹ nhàng, cảm giác bình an...

Hôm nay anh lại đến giao mì như thường lệ. Nhưng cô đã không còn tự nhiên như hôm qua nữa rồi.

Từ bên trong, Đình Tâm bước ra. Thấy Hạ Vũ, cô gượng cười:

-Em tới giao mì à?

-Dạ...

-Lát nữa em có rảnh không Tiểu Vũ?

-Em cũng không bận gì ạ.

-Vậy phiền em đưa Đình Nhi xuống dưới dạo giùm chị. Ở đây bức bối, không tốt cho sức khỏe con bé.

-Dạ...

Cô không muốn Đình Nhi đau lòng khi bộ mặt trần tráo của “anh” Trí Đức một thời là thần tượng của nó bị lộ xuống hoàn toàn. Công ty phá sản, nhà cửa bán hết, còn tiệm hoa hẳn ta cũng không có ý định buông tha.

Tài lực của hủn mạnh, Trí Đức dùng tiền mua lại toàn bộ số hoa với giá cao, khiến tiệm không thể hoàn thành đặt hàng của khách. Việc kinh doanh cứ

thể mà đi xuống. Mà hoa thì đầu phải tươi hoải. Cả tháng qua, tiệm hoa đã lỗ hàng chục vạn, không khéo một lần nữa lại phải tan nát rồi.

Tuyệt tình, tuyệt nghĩa, khi người ta hận, quả thật rất đáng sợ. Đình Tâm không lo cho mình, chỉ thương cho Đình Nhi. Hạ Vũ là một chàng trai tốt, nhưng anh lại nghèo. Nghèo thì thân mình lo còn chưa xong, làm sao có thể che chở cho Đình Nhi, huống gì trước mắt là ca phẫu thuật hàng trăm vạn của cô, để Đình Nhi lấy lại ánh sáng đôi mắt của mình.

Hai đứa trẻ...Hạ Vũ đi bên cạnh Đình Nhi, một dáng thư sinh mảnh khảnh, cùng một cô gái thanh thoát dịu dàng quả thật làm người ta động lòng. Đình Tâm cũng vậy. Nhưng cuộc sống vốn có giá của riêng mình.Đành phải xin lỗi hai em...

Hạ Vũ cảm nhận được những cảm xúc trái ngược trong con người Đình Tâm trước khi đưa Đình Nhi đi...Người chị với cõi lòng dè dặt, luôn luôn quan tâm lo lắng cho em gái...Hạ Vũ thích Đình Nhi...Thích thì không thể tiếp tục im lặng như vậy được. Thích thì phải làm gì khác để Đình Nhi cũng giống như Phương cô nương ngày ấy, mỗi nở một nụ cười.

Trời xanh, mây trắng. Hạ Vũ không dừng lại ở nơi này được nữa rồi.

-Anh Hạ Vũ...

Đình Nhi kéo nhẹ áo anh khi nghe tiếng xe di chuyển trên đường. Bản năng làm cô không dám bước tiếp ở một nơi không quen thuộc...Đôi mắt không có ánh sáng quả là điểm yếu, khiến cô mất đi hết tự tin.

-Hôm nay trời đẹp lắm.

Hạ Vũ nắm nhẹ tay cô. Đình Nhi giật mình, hơi rút lại nhưng anh vẫn giữ chặt những ngón tay nhỏ nhắn trong tay mình. Tay cô mềm mại, tay Hạ Vũ cũng không cứng cáp như những bàn tay đàn ông khác. Nhưng nó vẫn khiến Đình Nhi khẽ run lên:

-Em đi dạo không? Anh về mượn xe đạp của bác, chờ em một vòng nhé?

Trên lầu cao, Mạn Yên nhìn xuống. Hạ Vũ lái chiếc xe đạp ông Vương hay dùng giao mì, chở Đình Nhi lăn bánh về phía trước. Đúng là một tình cảm không vụ lợi và thuần khiết. Chỉ là cô không cần cảm giác thuần khiết đó mà thôi.

Trí Đức cũng vừa kéo rèm xuống...Cảm giác khó chịu cuộn cuộn trong lồng ngực. Nhưng anh ta vẫn áp chế được, lạnh lùng:

-Cô Phương...Luật sư của tôi chắc cũng nói rõ rồi. Chỉ cần cô đồng ý, chuyện gì chúng ta cũng có thể thương lượng mà...

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đòn đánh trả

Đi dạo một chút, Đình Nhi nhận được điện thoại của Đình Tâm. Cô muốn gặp Hạ Vũ. Giọng nói trong điện thoại rất khẩn trương:

-Tiểu Vũ, chị cho em địa chỉ. Em đưa Tiểu Đình đến chỗ bác sĩ khám ngay. Họ nói là có giác mạc, có thể ghép cho Tiểu Đình.

Hạ Vũ chỉ có một chiếc xe đạp. Trên chiếc xe ấy, anh chở Đình Nhi đến phòng khám. Cô ngồi sau, nhu thuận, thản nhiên. Gương mặt trong nắng sớm bừng lên vẻ đẹp thanh khiết như một thiên thần.

Thiên thần có chút khuyết điểm. Đôi mắt cô...

Bác sĩ sau khi thăm khám cẩn thận, nói với Hạ Vũ rằng:

— Chi phí phẫu thuật là 100 vạn, sau đó hậu phẫu và nhiều chuyện khác nữa. Ít nhất phải chuẩn bị khoảng 200 vạn tệ.

Về mặt Đình Nhi trở nên thần thờ. Số tiền đó, có lẽ bây giờ đối với cô, đã là một con số trong mơ.

— Em uống nước nhé! Để anh mua...

Hạ Vũ nhìn tờ bạc trong tay mình. Phải có hơn thế nhiều lần, mới có thể giúp cô mang về ánh sáng, mới có thể giúp Đình Nhi nhìn thấy ánh mặt trời.

Anh thừa nhận, có lẽ mình cũng như chủ nhân, là một kẻ kiêu hãnh... Hạ Vũ không thích dùng khả năng đặc biệt của mình khi chung sống với con người. Bản thân anh sinh ra không có hoài bão và mơ ước, một kẻ lạnh nhạt với nhân tình thế thái...Với loài người, Hạ Vũ chưa bao giờ xem họ là đồng loại với mình.

Với một giống loài yếu hơn, nếu dùng chút năng lực bản thân, đạt được thành tựu cũng không làm anh vui vẻ... 15 năm trong quan trường, đối diện với

bao nhiêu chuyện, Hạ Vũ vẫn thản nhiên mà sống. Anh chỉ chờ tới ngày giấc ngủ đến để ru mình vào giấc triền miên.

Song thời gian làm việc trong quan trường đó đã giúp Hạ Vũ hiểu rõ một số quy tắc trong thế giới con người, biết đánh giá người khác qua việc làm và biểu hiện của họ. Đinh Nhi không nói ra nhưng cô khao khát được nhìn thấy ánh sáng biết đường nào. 200 vạn là một số tiền không nhỏ... Để kiếm được nó, Hạ Vũ không thể tiếp tục ở quán mì rồi.

Anh đưa Đinh Nhi về nhà. Dưới sân chung cư thì gặp Khương Trí Đức. Đinh Nhi không nhìn thấy, nhưng dường như cô cảm nhận được, người bỗng khẽ run lên.

Ánh mắt Khương Trí Đức long lên một tia ghen hờn không giấu được. Trong lòng anh ta rõ ràng có Đinh Nhi, không chỉ có mà là còn rất sâu đậm nữa. Đinh Nhi cũng có nhiều lưu luyến với anh ta, nhưng sau đó là nỗi sợ, bất bình. Hai người lướt qua nhau... như hai người xa lạ. Hạ Vũ đứng giữa, nhẹ nắm lấy tay Đinh Nhi.

– Chị hai...

– Tiểu Đình?! Em về rồi!

Đinh Tâm vẫn còn đắm mình trong cảm giác thờ thẩn. Số tiền bồi thường hợp đồng còn treo lơ lửng, 35 vạn... Trong hoàn cảnh này, đừng nói là 35 vạn, 10 vạn cô còn không có

– Anh ấy... lại đến làm gì vậy chị?

Nhìn em gái, Đinh Tâm xót xa. Cô lại nhớ đến lời Khương Trí Đức nói khi nãy...

– Tôi sẽ thanh toán toàn bộ tiền viện phí cho ba chị ở bệnh viện. Chi phí mổ mắt của Tiểu Đình nữa. Chỉ cần cô ấy đến sống với tôi nửa năm thôi!

Làm một thứ gái bao rẻ tiền, cho cậu ta thỏa thuê tận hưởng, hầu thỏa mãn lòng tự ái và thù hận của mình. Đặt con gái kẻ thù dưới thân, để khi ba cô tỉnh lại, sẽ đau lòng biết bao vì bị kịch của cô con gái mà ông thương yêu nhất. Nếu vậy, thì cô nhận lời Châu Mãn Đường, gả Đinh Nhi cho anh ta. Đôi mắt em cô sẽ sáng lại. Châu Mãn Đường tuy không đẹp trai, không giỏi giang bằng Trí Đức nhưng anh ta cũng là con nhà khá giả, lại hết sức si mê, yêu mến Đinh Nhi.

– Tiểu Đình à, chị có chuyện này muốn nói với em... Mãn Đường...

– Cô vào trong đi Đinh Nhi – Lúc này BS có dặn về tới nhà là phải uống thuốc ngay...

Hạ Vũ đột ngột lên tiếng. Đinh Tâm khựng lại. Hôm nay Hạ Vũ chợt có điều gì đó rất khác thường.

Khi chỉ còn hai người trong phòng, Đinh Tâm nhẹ nhàng:

– Cảm ơn em đã đưa Tiểu Đình đi BS. Chị có việc bận, cảm ơn em nhé!...

– Tôi có chuyện này muốn bàn với chị. Vì chuyện bồi thường của Châu Yên.

.....Những lời trong điện thoại khiến Trí Đức vô cùng tức giận. Ném mạnh nó xuống đất, anh ta hét lên:

– Khốn kiếp!

– Thưa giám đốc... Có chuyện gì?

Luật sư Trần vội hỏi. Đây là lần đầu Trí Đức giận dữ đến vậy. Anh đã bị chơi một cú thật đau.

Nhận được tin tiệm hoa Châu Yên có được đơn đặt hàng trang trí một buổi tiệc lớn, cần dùng số lượng lớn hoa tươi là bách hợp. Cửa hàng đã liên hệ với Trà Bách Trang, lấy một số hoa trị giá gần 50 vạn. Nếu thành công, họ sẽ đủ tiền bồi thường hợp đồng cũ, không phải ra tòa.

Như mọi lần, Trí Đức lại liên hệ với Trà Bách Trang, đặt mua số hoa trên với giá cao. Nhưng không ngờ Trà Bách Trang từ chối. Họ bảo rằng đã ký hợp đồng với Châu Yên. Làm trái sẽ phải bồi thường gấp 3 lần.

Tiền thôi mà, cũng không đáng là bao. Trí Đức chỉ toàn bộ tiền đền bù hợp đồng, cộng với việc trả giá gấp đôi thị trường để thu mua hoa của Trà Bách Trang.... Tưởng là một lần nữa đồn Châu Yên bước đến đường cùng.

Thực sự không có hợp đồng nào cả. Trà Bách Trang đã cấu kết với Châu Yên, để tiệm hoa dùng số tiền bồi thường mà Trí Đức trả cho, thanh toán đền bù hợp đồng lần trước.

Thật là tức chết... Đinh Tâm... Chị giận lắm... Để xem chị chịu được bao lâu.

....Trong phòng khách của Trà Bách Trang, Tư Đồ Thạch nhìn Hạ Vũ hoàn toàn bằng con mắt khác:

– Cậu không phải chỉ mới học lên cấp 3 thôi chứ? Thật không ngờ...

15 năm làm quan tri phủ Lư Châu, Hạ Vũ xử lý bao nhiêu vụ án. Thời đại này khác hẳn, nhưng chuyện kiếm tiền so với chuyện làm quan thì đơn giản hơn nhiều.

Ngày xưa thương nhân không được xem trọng. Hiện nay, thương nhân trong lớp áo các nhà kinh doanh vật chất là thành phần nắm quyền chủ động trong xã hội. Hạ Vũ không có tiền bạc, không có địa vị nhưng anh có thể tìm người giúp mình những thứ đó. Con người càng thành công, càng giàu có thì không muốn mất đi địa vị. Hạ Vũ giúp đỡ họ điều ấy, họ trả lại cho anh bằng những đồng tiền.

Tìm cơ hội cũng không khó lắm. Hạ Vũ tìm đến Trà Bách Trang đang có kế hoạch tuyển thông dịch viên tiếng Nhật. Anh không có bằng cấp, song có những thứ bằng cấp không thể nào bằng.

Ban đầu, Tư Đồ Thạch chỉ xem Hạ Vũ như một giải pháp tình thế mà thôi. Song chỉ ba ngày, “giải pháp tình thế đó” đã khiến anh ta đi từ bất ngờ này đến ngạc nhiên khác. Trong lý lịch, Hạ Vũ ghi là mới học lên cao trung. Học vấn thấp nhưng hiểu biết của Hạ Vũ khiến người ta kinh ngạc. Điều đặc biệt là “khí chất” toát ra từ con người đó.... Hạ Vũ không mặc cảm, không cúi đầu trước một ai, dù đó là “sếp” của mình.

Cao ngạo thì càng không đúng. Nó chỉ là một sự ôn hòa, nhã nhặn nhưng cũng xa cách đến lạ lùng.

– Cậu không sợ Trà Bách Trang lật lọng sao?

– Không. Tôi tin anh. Số tiền 200 vạn đối với nhiều người chúng tôi là lớn nhưng với anh thì không có ý nghĩa gì. Không cần phải gạt chúng tôi.

– Tại sao tôi phải giúp cậu trong khi Thuận thế là một công ty lớn, hoàn toàn có tiềm năng để trở thành khách hàng thân thiết của Trà Bách Trang?

– Vì Trà Bách Trang là một nơi am hiểu về hoa. Châu Yên là một tiệm hoa còn Thuận thế thì không phải.

Trà Bách Trang là một nơi kinh doanh hoa lớn nhất nước. Thuận Thế chuyên về bất động sản. Thuận Thế có thể trả giá cao để mua hoa của Trà Bách Trang nhưng sự hợp tác này sẽ kết thúc khi Châu Yên sụp đổ. Không có cơ hội phát triển lâu dài. Châu Yên thì khác. Trà Bách Trang có thể thông qua đây mà phát triển, tiêu thụ thêm nguồn sản phẩm của mình.

Hai bên hợp tác diễn một màn kịch rất hay. Quả nhiên khi người ta mù quáng, họ ít khi nào nhận định kỹ càng. Một mớ hàng trị giá chưa tới 40 vạn, trong phút chốc bị đội giá lên tới hàng trăm. Chỉ vì Khương tổng quá nóng lòng buộc Châu Yên vào con đường cùng.

Tư Đồ Thạch bước đến cạnh bên Hạ Vũ, trên tay là một bản hợp đồng:

– Tôi muốn cậu chính thức vào làm việc trong Công ty. Phí phẫu thuật, hậu phẫu của bạn gái cậu, chúng tôi sẽ đều thanh toán cả.

– Tôi không có bằng cấp gì cả...

– Bằng cấp không nói là cậu không có năng lực. Nếu cậu đồng ý, cậu sẽ có một lý lịch học tập không ai chê được.

– Tôi không thích dùng thứ không phải của mình... Tư Đồ tổng, rất cảm ơn anh đã giúp tôi.

– Không cần khách sáo vậy đâu. Ngày mai cậu đi làm được chứ?

– Vâng!

Hạ Vũ không còn có thể lạnh nhạt, ngồi một góc chờ đợi giấc ngủ đến nữa. Anh đã bắt đầu hiểu cảm giác, phải thức vì một ai đó là thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cuộc chiến

Vũ khí của Hạ Vũ trong cuộc chiến với Khương Trí Đức là gì?

Tài lực không có. Bản thân anh vốn chỉ là một người không bằng cấp, đối với khoản tiền 200 vạn chữa trị cho người yêu còn phải nhờ người khác.... Trong lòng Tư Đồ Thạch, Hạ Vũ cũng chỉ là một người giúp việc, giỏi thì giữ lại, không dùng được sẽ bị vứt đi.

Thế thì phải làm sao để trở thành một người giúp việc không thể thay thế, như hoàng đế ngày đấy, Hạ Vũ không phải là một viên quan chỉ biết phục tùng nhưng hoàng đế hết lần này đến lần khác bỏ qua, bởi không thể tìm được ai thay thế cho vị trí của anh.

Thế giới này có quá nhiều điều mới lạ trong khi Hạ Vũ đã ngủ quá lâu. Thị trường chứng khoán, đầu tư tài chính, những cuộc cạnh tranh khốc liệt trên thương trường. Trà Bách Trang không chỉ là một công ty kinh doanh hoa. Đây là một chi nhánh của tập đoàn Hoàn Vũ. Vậy nên, tuy Trà Bách Trang ra

mặt giúp Châu Yên, Khương Trí Đức cũng không dám giới thiệu gây hấn. Châu Yên tạm thời vượt qua khó khăn bước đầu.

Hạ Vũ cũng không còn làm việc ở Trà Bách Trang. Anh được cử về Hoàn Vũ làm việc cho Tư Đồ Văn -anh trai của Tư Đồ Thạch. Bản thân trợ lý giám đốc chưa tốt nghiệp cấp III từng khiến Hoàn Vũ như nổi sóng. Song thời gian đã trả lời...Hạ Vũ chỉ trong ba tháng ngắn ngủi không chỉ giữ được vị trí trợ lý mà còn trở thành người đắc lực nhất, hỗ trợ cho Tư Đồ Văn rất nhiều.

Cầm hồ sơ vào phòng chủ tịch, Hạ Vũ trầm giọng:

– Thưa chủ tịch... tài liệu anh cần đây.

Xem sơ qua tập hồ sơ, Tư Đồ Văn cười khê:

– Chuyện trong phiên đấu thầu trước, công ty thua. Mọi người xì xào vào năng lực của em nhiều lắm.

– Vâng! Tôi biết chứ!

– Không lo là trong cuộc họp hội đồng quản trị lần này sẽ bị mang lên thành mục tiêu công kích à?

– Vậy nếu tôi vì muốn mình không phải là mục tiêu công kích, mang giá đấu thầu đẩy lên con số cao chót vót. Giành được hợp đồng rồi, chủ tịch...anh có đuổi việc tôi không?

Tư Đồ Văn bật cười. Tên nhóc này... Trong cuộc đấu giá giành hạng mục công trình phục vụ cho Olympic, chính phủ đã cho khá nhiều công ty có tài lực hùng hậu tham gia. Hoàn Vũ và Khang Thịnh của Trí Đức là hai ứng cử viên cuối cùng. Khi giá đấu thầu được đẩy lên cao thì bỗng nhiên Hoàn Vũ bỏ cuộc, Khang Thịnh chiến thắng, gây ra không ít xôn xao.

– Em không nghĩ là mình phải có tầm nhìn xa sao? Công trình đó có thể là lỗ bây giờ nhưng lại mang đến lợi ích lâu dài trong tương lai. Hơn nữa có thể nâng cao danh tiếng của Hoàn Vũ.

– Những công trình thể thao thì lợi nhuận cũng hạn chế. Chưa kể về sự xuống cấp trong tương lai gần, phải tốn kinh phí sửa chữa, trùng tu rất tốn kém. Hơn nữa, chủ tịch, người cũng biết một công trình phục vụ Olympic sẽ bị đặt dưới con mắt quan sát, kiểm tra của dư luận. Nếu có sơ xuất gì thì tiếng tăm Hoàn Vũ càng xuống dốc nhanh, thiệt hại không sao kể xiết. Với bao rủi ro đó mà lợi nhuận thu lại quá ít, thời gian thu hồi vốn dài...Tôi nghĩ, đây không phải là một vụ mua bán có lời.

– Em đúng là.....Giao cho em làm việc, tôi quả nhiên không nhìn nhầm người.

Hạ Vũ chỉ một cách khác thường. Sức làm việc có thể sánh với 3,4 người. Nhu cầu học hỏi cũng như vô cùng tận. Mọi bộ phận chuyên môn trong công ty, Hạ Vũ đều tìm hiểu cặn kẽ, kiểm tra đến lúc không sơ sót một việc gì. Mục đích là biến mình thành nhân vật không thể thay thế trong Hoàn Vũ này.

Cầm hợp đồng vừa được ký, Hạ Vũ khẽ cúi người:

– Không còn việc gì, tôi đi làm việc đây. Chủ tịch, cũng nhắc anh là 3 giờ chiều nay có buổi gặp mặt với đối tác. Đúng 2 giờ 30 chúng ta sẽ khởi hành.

– Ừ...Tôi biết rồi, em cứ đi làm việc đi!

.....Cùng lúc đó, trong văn phòng Khang Thịnh, Trí Đức không khỏi lo lắng nhìn những con số nhảy múa trước mặt. Tuy là giành được hợp đồng lớn, nhưng vấn đề càng lúc càng trở nên phức tạp khi số tiền đầu tư không ngừng tăng lên. Tính tới khoảng thời gian 2 năm để hoàn thiện hạng mục này, giá nguyên vật liệu, nhân công chắc chắn sẽ không giảm chân tại chỗ, lợi nhuận sẽ hạn chế không ít. Chưa kể, đề tập trung vào hợp đồng này, Khang Thịnh phải bỏ một số công trình khác. Theo thông tin, Hoàn Vũ đã “nhặt” được các hợp đồng đó với giá chỉ bằng 1 nửa lúc đầu:

– Chết tiệt!

Hạ Vũ là ai? Tài liệu thám tử điều tra không tìm được bất cứ thông tin nào về hắn, ngoài việc Hạ Vũ từng giúp việc cho tiệm mì Vương Ký và hiện giờ vẫn đang sống ở đây.

Một huyền thoại mới trong giới kinh doanh. Chỉ xuất hiện vồn vện chưa đến nửa năm, nhưng từ một thông dịch viên leo lên chiếc ghế trợ lý giám đốc Trà Bách Trang, sau đó là Hoàn Vũ. Nhiều thông tin còn cho biết, tất cả hoạt động, chiến lược của Hoàn Vũ thời gian gần đây đều do Hạ Vũ lập kế hoạch. Nhân tài ngàn năm có một trong giới doanh thương. Những công ty săn đầu người vội vàng vào cuộc. Các tập đoàn tài chính lớn đều quan tâm đến Hạ Vũ, liên tiếp đưa ra những lời mời.

Trong thông tin Trí Đức thu thập được cho biết, trước đây Hạ Vũ chưa hề xuất hiện ở công ty nào, học vấn còn chưa qua khỏi cấp ba.

Một tên nhóc chưa tốt nghiệp cấp ba lại có thể hạ những đối thủ sừng sỏ khác sao? Không thể nào tin được. Hành động của Hạ Vũ cũng rất lạnh lùng, không chút nương tình, khác hẳn với vẻ ngoài ôn nhu, điềm đạm của anh ta...Đối thủ của Hoàn Vũ khi thua cuộc có nghĩa là bị tiêu diệt hoàn toàn, không còn cơ hội ngẩng đầu lên được. Một kẻ lợi hại như thế, sao bây giờ mới xuất hiện trong giới doanh thương?

Vì Phương Đình Nhi!

Trí Đức đã từng nghĩ đầu tóc Phương thì, sau đó ép chết Châu Yên, Phương Chính và Phương Đình Tâm bị dồn vào đường cùng. Đình Nhi là một cô gái hiếu thảo sẽ ngoan ngoãn nghe lời cho anh ta chà đạp, hành hạ như ý nguyện.

Nhưng tận sâu thẳm trong tâm hồn, Trí Đức hiểu, đó chỉ vì mình cần cô!

Anh muốn Đình Nhi không có cơ hội rời khỏi mình. Ba năm trước, một thời gian tươi đẹp trong đời Trí Đức. Ban đầu tiếp cận cô chỉ vì Đình Nhi là con gái của Phương Chính. So với Đình Tâm lý trí lạnh lùng thì cô bé Đình Nhi lương thiện, ngây thơ sẽ dễ dàng rơi vào bẫy hơn.

Song càng lúc càng vương vấn. Anh ta đã lầm, chính Trí Đức mới là người vương bẫy. Yêu rồi!!! Song lại cố tình phủ nhận, lạnh lùng với Đình Nhi, chà nát con tim nhỏ bé của cô bằng những phút giây loạn cuồng bên người con gái khác.

Hạ Vũ xuất hiện. Dịu dàng, nồng nàn. Đôi tay ôm nhẹ bờ vai run rẩy của Đình Nhi trong bệnh viện. Giờ Trí Đức mới hiểu, khi đối thủ xuất hiện mới thấy rõ, mình sợ mất Đình Nhi đến dường nào.

Trí Đức rùng mình, thẳng thốt. Mọi anh ta mím lại... Hận thù không còn ý nghĩa gì nữa. Trong lòng Trí Đức bây giờ chỉ chăm chăm ý nghĩ, làm sao để giành lại Đình Nhi, giữ cô mãi cho mình.

...Tại bệnh viện, Đình Tâm và Đình Nhi đều đếm từng giây bác sĩ thông thả mở băng mắt. Cho tới khi ánh sáng tràn vào phòng, chói đến rục rịch, Đình Nhi mới giật mình:

-Chị ơi...Em thấy rồi...Em thấy đường rồi.

-Ừ...Chị...

Đình Tâm khóc. Bác sĩ vội vã ngăn cô lại:

-Cô đừng xúc động như vậy. Coi chừng ảnh hưởng tới bệnh nhân.

Đình Tâm cười trong nước mắt. Đình Nhi ôm chặt lấy chị, nghẹn ngào.

Hạ Vũ bước vào. Anh thoáng mỉm cười khi thấy trọn vẹn cảnh tượng kia.

-Em cảm ơn Tiểu Vũ đi. Cậu ấy lo toàn bộ chi phí phẫu thuật cho em.

-Dạ...

Mắt Đình Nhi long lanh, trong khi má đỏ hồng. Hạ Vũ nhẹ nhàng:

-Không cần nói gì hết. Em đói không? Anh mua cháo cho em ăn.

Trên xe buýt, Đình Nhi ngượng ngùng khi Hạ Vũ nắm tay mình thật chặt. Từ ngày xuất viện, cô rất thích ra ngoài, quan sát cảnh vật và những thứ mình từng có thời gian bỏ lỡ. Hạ Vũ không nói gì, mỗi lần cùng cô đi dạo đều im lặng nhìn Đình Nhi với sự thương yêu không che giấu được.

-Tiểu Đình...Anh rất thích em.

Hạ Vũ không che giấu tình cảm. Đình Nhi đỏ mặt nhưng cũng không bỏ tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thủ đoạn của Khương Trí Đức

Nhìn trong quán, Mạn Yên nhìn thấy Trí Đức đang ngồi trong một góc tối, chờ đợi:

– Hẹn tôi ra đây để làm gì?

– Không. Chỉ là có chút chuyện muốn bàn với cô thôi. Ngồi đi!

– Tôi có chuyện gì để bàn với anh sao?

Nói thế nhưng Mạn Yên vẫn ngồi xuống ghế. Trí Đức đặt lên bàn một tờ giấy. Là 10 vạn!

– Ý anh là gì?

– Tôi không thích rào trước đón sau. Cô giúp tôi chiếm được Đình Nhi. Không chỉ có 10 vạn này, tôi cam đoan sẽ mua cho cô một căn hộ sang trọng ở Thượng Hải này. Tuyệt đối không bạc đãi cô!

– Anh nghĩ tôi là hạng người gì? Bán rẻ Đình Nhi chỉ vì những thứ đó sao? Nhảm rồi anh Khương à...!

– Tôi xin lỗi nếu có chạm vào lòng tự trọng của cô. – Trí Đức vẫn bình thản – Vậy thì coi như cô vì Hạ Vũ, giúp tôi đi!

Hạ Vũ!

– Hạ Vũ thì liên quan gì tới tôi? Anh đừng...

– Tôi hiểu. Một kho báu như thế ở bên cạnh, mình hờ hững để rồi khi mất mới nuối tiếc. Tôi đối với Đình Nhi cũng giống như cô vậy. Tôi sẽ sống thật với lòng mình hơn một chút, không xử tệ với Đình Nhi.

– Anh...

Mạn Yên hiểu, với con cáo già này, mọi góc ngách tâm hồn cô đều đã bị nhìn thấu. Cô đã từng thích Hạ Vũ. Ban đầu là vì anh rất đẹp trai. Sau đó là vì tính cách đàn ông, nhẹ nhàng điềm tĩnh của anh. Nhưng cô không chọn Hạ Vũ vì anh quá nghèo. Những cô gái có lý trí đều như vậy thôi. Mạn Yên đã chịu khổ đủ rồi, sao có thể tin vào một túp lều tranh hai quả tim vàng nơi Thượng Hải phồn hoa này được.

Hạ Vũ yêu thích Đình Nhi, cô từng chúc phúc cho hai người- một cặp xứng đôi. Một kẻ nghèo và một cô tiểu thư bị phá sản. Trong đó cũng có cả thỏa mãn ngầm. Cô gái luôn hơn Mạn Yên mọi thứ kia rồi một lúc nào đó cũng sẽ thua cô. Làm vợ một anh giúp việc tiệm mì, cả đời không làm sao góc đầu lên được. Hạnh phúc của họ rồi cũng theo sự khó khăn của cơm áo gạo tiền mà biến tan nhanh...

Nhưng rồi, Mạn Yên đã nhảm. Hạ Vũ ngán ngùi trong vòng mấy tháng đã thay đổi. Còn hơn một con vịt xấu xí vụt lên trở thành thiên nga. Anh giữ lại Châu Yên, còn có đủ tiền thực hiện chi phí mổ mắt cho Đình Nhi.

Đình Tâm và ông Phụng cũng đều ủng hộ họ. Có lẽ sau khi Đình Nhi hoàn toàn bình phục, Hạ Vũ sẽ cưới cô. Phụng hoàng mãi mãi là phụng hoàng. Còn cô, như thế nào cũng chỉ là chim sẻ sao?

– Được! Tôi giúp anh! Nhưng với một điều kiện?

– Anh phải làm theo ý của tôi. Tôi muốn Hạ Vũ chứng kiến cảnh Đình Nhi bị chà đạp. Trong lòng anh ấy sẽ có một vết nhor. Đàn ông các anh gã nào chịu được cảnh người mình yêu thất thân cùng người khác chứ. Hơn nữa, anh cũng phải hứa không được đối xử tệ với Đình Nhi, phải cho cô ta một danh phận.

– Được thôi! Cạn ly vì chút lương tâm còn sót lại của cô nào!

Bạn bè thân thiết, thật mỉa mai khi một người mưu tính, còn người kia lại quá ngây thơ. Trí Đức cũng là một người giàu có, có thể bị hành hạ, vũ nhục lúc đầu nhưng Đình Nhi là “một cô gái hiền lành và thuần khiết”, nó rồi cũng sẽ ổn thôi.

.....Kể từ ngày lành bệnh tới giờ, Đình Nhi thích ngắm phố phường hơn bao giờ hết. Cảnh nhộn nhịp, người xe qua lại, tiếng ồn ào nói cười, những khuôn mặt rạng rỡ hoặc ưu phiền, tất cả đều làm cô cảm thấy cuộc đời này thật đẹp. Đình Nhi may mắn vì bên cạnh mình có nhiều người yêu mến, lo lắng cho cô như thế này.

– Bạn đừng làm như chưa từng thấy những cảnh này bao giờ vậy. – Mạn Yên mỉm cười – Như nhà quê ra tỉnh vậy.

– Ừ, nhưng cứ như một giấc mơ vậy. Mình không nghĩ là sẽ có ngày lại trông thấy được nữa...

Cứ cười đi! Sau đó sẽ là nước mắt. Bác sĩ dặn sau khi tháo băng mắt, đừng quá xúc động, nhưng tình trạng này, không phải chỉ là xúc động, đúng không?

– Tội mình đi đâu vậy?

– Về nhà mình. Mấy hôm trước mình có kể là mình mới thuê nhà mới mà.

Mạn Yên mở cửa căn hộ. Quan sát xung quanh, Đình Nhi trầm trồ:

– Đẹp quá! Bạn thuê bao nhiêu một tháng vậy?

– Cũng rẻ thôi. Của một người quen cho mình thuê lại, 5000 tệ!

– 5000 tệ cũng không phải rẻ đâu – Đình Nhi cười tươi – Mình cũng thích một căn hộ thế này.

– Bạn muốn là được thôi.

Mạn Yên quyết định ra đòn cuối cùng. Nếu thành công, cô không cần giúp Trí Đức làm chuyện dê hèn đó nữa:

– Minh thấy Trí Đức cũng rất yêu bạn. Cho anh ta một cơ hội, không được sao?

Đình Nhi ngạc nhiên nhìn bạn. Không phải Mạn Yên trước đây luôn khuyên cô chấp nhận Hạ Vũ hay sao? Còn cho rằng hai người rất xứng đôi.

Trí Đức! Có những tổn thương không thể lành theo năm tháng. Hôm đó trong phòng giám đốc, Đình Nhi nhìn thấy một cảnh ân ái. Cô người đẹp nuột nà váy kéo lên cao, trên người cô ta, Trí Đức quần áo không chỉnh tề, đang thờ hồn hèn.

Khi thấy Đình Nhi, anh lạnh lùng:

– Sao em vào mà không gõ cửa?

Anh hôn cô, nụ hôn chiếm đoạt, mặc cho Đình Nhi rơi nước mắt. Cô không muốn, không muốn Trí Đức xem mình như một công cụ tìm vui. Đình Nhi cũng là một con người.

Anh hận ba cô, cô biết chuyện ba mình đã từng dồn ép khiến ba Trí Đức nhảy lầu tự tử. Anh từng có một thời thơ ấu đau khổ. Đình Nhi từng ngây thơ nghĩ tình yêu của mình sẽ xoa dịu phần nào nỗi đau đớn trong anh. Cô muốn bù đắp lại cho Trí Đức bằng một tình yêu trong sáng, ngọt ngào. Thế nhưng...

Dù yêu Trí Đức, Đình Nhi cũng không thể nào xem những việc anh đã làm như là chuyện đã qua, một giấc ngủ là quên sạch. Huống gì cô đã có Hạ Vũ, dù có lẽ chưa yêu anh sâu đậm song tình cảm đã bắt đầu nảy nở. Vòng tay ấm áp của anh đầy yêu thương, che chở. Ở bên Hạ Vũ, Đình Nhi thấy an ổn.

– Minh có tư cách gì cho anh ấy cơ hội chứ. Từ đầu vốn hai chúng mình đã chẳng có cơ hội nào rồi. Minh cũng không thể phụ anh Hạ Vũ...

Mất Mạn Yên lóe lên tia độc ác... Hạ Vũ! Thế thì đừng trách sao mình vô tình nhé Đình Nhi. Bạn đã hạnh phúc nhiều rồi!

– Không nói chuyện đó nữa. Bạn uống nước nha, mình lấy cho.

Đình Nhi đã thêm thìa. Tác dụng của thuốc khá mạnh... Trí Đức say mê vuốt ve khuôn mặt non mịn, khẽ cười:

– Cô quả là có bản lĩnh, bản lĩnh gạt người.

– Không cần mĩa mai tôi làm gì, anh cũng đâu phải dạng tốt đẹp gì. Nhớ đó, tôi muốn toàn bộ cảnh đó phải được quay vào VCD. Tôi sẽ mang tặng cho Hạ Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hạ Vũ cũng thủ đoạn

Như một bóng ma, Hạ Vũ xuất hiện trong phòng.

Trí Đức cũng không vội vàng gì hưởng thụ. Ly nước có bỏ một liều thuốc kích thích cực mạnh. Chỉ giây phút nữa thôi, Đình Nhi sẽ phải quỵ dưới chân anh ta mà van vãn, van vì yêu thương.

Camera cũng đang mở, chuẩn bị quay lại cảnh ân ái loạn cuồng. Âm mưu cực kỳ hoàn hảo, tiếc là Trí Đức đã gặp phải một đối thủ không đến từ thế giới này.

Bàn tay Hạ Vũ phát nhẹ, thân người anh như ảo ảnh tan biến.

Đình Nhi bỗng dưng mở choàng mắt. Cô hét lên:

– Anh...Sao anh lại ở đây? Anh Trí Đức?

Cô nhìn xuống áo mình, vẫn nguyên vẹn tuy có phần xóc xếch:

– Mạn Yên! Mạn Yên ơi!

Sự tỉnh táo của Đình Nhi khiến Trí Đức hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng, ánh mắt đó đánh lại. Anh nhếch môi cười, chẳng lẽ hôm nay cô cũng không thoát khỏi đâu.

– Mạn Yên! Mạn Yên ơi!

Cửa đã chốt ngoài, Đình Nhi đập tay lên cửa, gào thét trong tuyệt vọng.

– Không cần kêu nữa. Không ai đến cứu em đâu.

Trí Đức hung hăng chồm tới. Một cái xô mạnh, Đình Nhi đã ngã nhào trên tấm đệm giường. Cô kinh hoàng khi Trí Đức lạnh lùng cởi những chiếc áo sơ mi, để lộ khuôn ngực khỏe mạnh:

– Á!

Toàn bộ thân hình mảnh mai của Đình Nhi bị tấm thân to lớn đó đè lên. Cô vùng vẫy kịch liệt, cô né tránh những nụ hôn trút xuống người mình. Một phần chiếc áo bị xé toạt, lộ ra phần da thịt nõn nà:

– Không! Không được... Không! Cứu tôi với...! Anh Hạ Vũ ơi! Cứu em...

Hạ Vũ! Cái tên được thốt lên khiến Trí Đức sững lại và con tim của bóng hình sương khói kia cũng cất lên những nhịp rộn ràng.

Kèm theo là cảm giác tự trách ủa đến. Anh nhìn lại tay mình, đã nắm chặt từ lúc nào.

– Em... thật là... Đừng trách tôi...

Trí Đức toan cúi xuống. Bỗng dưng có ai đang chạm vào người anh ta. Giật mình, Trí Đức quay lại:

– Rầm!

Một cú đâm, khiến anh ta văng ra xa. Đình Nhi hoảng loạn nắm lấy bàn tay của Hạ Vũ đang đỡ cô lên, gục đầu vào ngực anh, cô khóc như chưa bao giờ được khóc. Trên làn da trắng mịn, những dấu tay vẫn còn hằn lại, cổ của Đình Nhi còn có dấu cắn. Tim Hạ Vũ đau nhói, anh hối hận, so với cái gã đàn ông kia, anh hèn hạ cũng đâu có kém gì.

Xin lỗi em, Đình Nhi!

– Anh tại sao anh vào đây được. – Trí Đức kinh ngạc nhìn cánh cửa vẫn khoá. Ôm lấy tấm thân nhỏ bé, Hạ Vũ vỗ khẽ vào đầu cô.

Lạ lùng thay, chỉ trong phút chốc Đình Nhi đã an ổn khép mắt. Phòng bỗng lặng như tờ.

Hạ Vũ phát nhẹ tay. Chiếc ti vi tinh thể lỏng trên tường bật lên. Trong đó là toàn bộ cảnh Trí Đức toan cưỡng bức Đình Nhi.

– Anh... anh là ai?

Hạ Vũ mỉm cười:

– Cảm ơn anh đã tạo cho tôi một cơ hội. Cái đêm lúc nãy không nhẹ... Tôi xin lỗi nhé! Nhưng anh thông cảm, đàn ông đều có thủ đoạn của mình.

Quan trọng là sau cơ hội đó, người ta làm thế nào để giữ lại cơ hội mới được mở ra. Nét mặt Hạ Vũ vẫn hết sức lạnh lùng.

-Chúc anh mau tìm được một người thích hợp với mình. Đình Nhi còn ngây thơ lắm, cô ấy sẽ không chịu nổi khi phải sống trong thù hận với anh đâu.

Hạ Vũ lại phát tay. Trí Đức ngã xuống giường. Anh đã lấy đi toàn bộ ký ức sau khi mình bước vào phòng.

Thủ đoạn của Trí Đức rất hoàn hảo. Nhưng lại mở ra một cơ hội lớn cho Hạ Vũ. Anh biết Đình Nhi vẫn còn thích hắn. Chuyện lần này sẽ loại hoàn toàn cái tên đó khỏi tâm trí cô. Từ nay, anh sẽ độc chiếm Đình Nhi theo cách của riêng mình.

Hạ Vũ bỗng Đình Nhi rời đi. Chủ nhân là bản năng không tính toán, còn Hạ Vũ là có cả tâm cơ...

.....Đình Nhi dần tỉnh... Đập vào mắt cô là ánh mắt lo lắng của Hạ Vũ... Những ký ức rời rạc lần lượt quay về! Những dấu bầm trên cơ thể, nụ hôn của Trí Đức. Cảm giác ghê tởm vẫn còn vẹn nguyên trong trái tim cô.

Cô bật khóc... Hạ Vũ dịu dàng ôm Đình Nhi vào lòng, môi đặt lên trán cô nụ hôn nhẹ, trấn an:

– Ngoan... Không có việc gì! Có anh đây...

– Anh... Anh Vũ!

Hạ Vũ hôn lên những giọt nước mắt trong suốt. Vị mặn của nó khiến lòng anh cũng xót xa vô hạn. Yêu quá là đáng sợ! Anh hôn xuống cổ cô, càng đau lòng hơn khi nhìn thấy vết đỏ vẫn còn in trên. Sự ích kỷ, tính toán của Hạ Vũ đã làm cô phải sợ, làm cô đau lòng biết bao nhiêu:

– Anh xin lỗi. Quả thật xin lỗi em!

– Không, không có gì đâu. Anh tới kịp.... Em cảm ơn anh!

Cô không đủ bình tĩnh thức mặc về sự có mặt kịp thời đó. Hạ Vũ là cứu tinh, là người mang đến cho Đình Nhi cảm giác ấm áp. Hạ Vũ một khi đã quyết, sẽ làm đến cùng. Anh cũng không muốn đè nén bản thân mình nữa:

– Anh yêu em...

Anh ngã người, kéo cô xuống giường. Nhẹ nhàng ve vuốt, để bàn tay mình xóa đi những sợ hãi trong lòng cô:

– Anh Vũ... em... Em!

Cô đưa tay nắm chặt khi Hạ Vũ lần tay trên những chiếc cúc áo. Chiếc váy liền quần là một cơ hội tốt. Hạ Vũ vừa hôn, vừa nhanh chóng trườn lên tấm thân mảnh khảnh, áp sát cô xuống giường.

Lại hôn! Đình Nhi yếu ớt chống lại những âu yếm của anh. Chỉ mới đây thôi Trí Đức nhẫn tâm... Lúc đó cô đã nghĩ, nếu anh ta còn làm càn, cô cũng không tiếc sinh mạng này nữa. Đình Nhi không phải là công cụ phát dục của bất kỳ ai cả. Cô là con người. Trí Đức lấy tư cách gì mà khinh rẻ, chà đạp cô chứ. Cô có lỗi gì với anh đâu?

Cô cũng không muốn mình hổ thẹn với Hạ Vũ. Trong lòng Đình Nhi, sớm đã có chỗ cho anh rồi:

– Đình Nhi!

Anh say mê gọi tên cô, tự bao giờ, trên mặt đất đã la liệt quần áo bị cởi xuống... Hai người tiếp xúc thật gần. Hạ Vũ hít một hơi thật sâu. Anh biết từ nay mình sẽ gắn bó chặt chẽ với con người, nếu vượt qua giới hạn kia.

Nhưng thân thể cô, làn môi cô ngọt ngào khiến Hạ Vũ càng lúc càng đắm đuối. Anh khẽ mở đôi chân trắng nõn theo bản năng mà khép chặt, luồn vào trong, dần dần...!

Đình Nhi oằn người vì đau đớn, cái đau của bước ngoặt trở thành một người đàn bà... Mặc cho cái bầu chặt của cô, Hạ Vũ vẫn nhẹ nhàng rồi mãnh liệt di chuyển. Thân thể cô như một tấm mền lớn ấm áp, anh tham lam ôm lấy, tận hưởng tất cả những điều quý giá nhất trên đời mà Đình Nhi gìn giữ bấy lâu nay...

Hoàng hôn vừa xuống. Bóng đêm phủ xuống căn phòng. Trong bóng tối, tiếng thở dốc thỏa mãn của đàn ông rền vang, kéo dài. Hạ Vũ đã là một con người. Một con người đang tham luyện con người. Bất kể sau đó là trầm luân và đau đớn. Sự cách biệt có thể kéo họ càng lúc càng xa.

....Lúc Đình Nhi tỉnh lại, mặt trời đã lên cao. Cô nhìn lại mình. Tấm thân bé nhỏ đau như dằm, dấu đỏ còn in lại trên vai, trên cổ. Má cô bỗng chốc đỏ bừng bởi cái dấu vết trên giường còn in rõ ràng kia.

– Tiểu Đình!

Giọng nói trầm ấm của Hạ Vũ cất lên. Trên tay anh là bộ quần áo mới.

– Đồ của em hôm qua dơ rồi. Anh có mua cho em bộ đồ này. Thử xem có vừa không?

Thực tế là hàng nút áo trong lúc say mê đã bị Hạ Vũ mạnh tay giật tung đi! Đình Nhi ngượng không biết trốn vào đâu khi anh cứ dăm dăm vào mình:

– Anh... anh đi ra ngoài đi! Em thay đồ...

– Ủ! – Yêu thương hôn lên trán cô, Hạ Vũ nhẹ nhàng – Em tắm rửa rồi thay đồ cho thoải mái. Anh chỉnh chế độ nước nóng rồi.

Sự lo lắng, chần chừ khiến Đình Nhi chỉ biết dạ nhỏ trong cổ họng. Cuộc đời con gái cô đã trao không làm người.

Điện thoại của Đình Nhi từ đêm tới giờ đã có gần 10 cuộc gọi nhỡ. Từ số của Đình Tâm tới số của Mạn Yên!

Mạn Yên!...Hạ Vũ nắm chặt tay hình dung tới cô gái ấy. Cô ta là một con quỷ. Còn đáng sợ hơn cả Trí Đức. Anh không trách Trí Đức. Anh ta cũng là một người đàn ông trong con tuyệt vọng nhận ra người mình yêu sắp thuộc về kẻ khác nên vội vàng ra tay cưỡng đoạt. Hạ Vũ không phải cũng sử dụng thủ đoạn, để Đình Nhi nhìn thấy con người tàn nhẫn của anh ta mà quên đi những lưu luyến trong lòng sao?

Nhưng Mạn Yên thì khác. Cô ta chơi thân cùng Đình Nhi đã mấy năm, không ngờ lại có thể vì lòng ghen tỵ mà đối xử với cô ấy như vậy. Chuyện này quyết không thể bỏ qua!

Tay của Hạ Vũ bỗng bật ra những móng vuốt. Anh và chủ nhân, chung một dòng nhựa sống, nhưng cơ thể Hạ Vũ uyển chuyển hơn. Không biết chủ nhân có biết lạnh, có biết nóng? Hạ Vũ vẫn có cảm giác đó. Trong lửa, không thể thiếu cháy, trong nước sức mạnh lại càng tăng đến bội phần. Gần đây Hạ Vũ phát hiện máu anh không có màu đen tuyền như chủ nhân. Nó là màu đỏ, thậm chí Hạ Vũ còn xét nghiệm được nó thuộc dạng máu O. Đúng là...

Hạ Vũ bấm điện thoại gọi lại cho Đình Tâm:

– Alo?

– Là em đây. Chị không cần lo, tối qua Đình Nhi ở với em. Em sẽ đưa cô ấy về nhà ngay ạ!

..... Trong văn phòng giám đốc, Trí Đức ôm lấy đầu. Những ký ức đêm qua, anh chỉ nhớ đến đoạn Hạ Vũ xông vào phòng, mang Đình Nhi đi! Sau đó là những khoảng trắng mờ mịt. Ký ức mông lung.

– Đình Nhi!

Có lẽ sau chuyện này đó đã là kết thúc:

– Thưa Khương tổng... có người muốn gặp ông.

– Tôi không gặp ai cả...

– Người này nói có chuyện rất gấp... Là trợ lý Hạ của Hoàn Vũ...

Là anh ta...

– Cho mời vào!

Đến đây làm gì? Cười nhạo một kẻ thất bại sao?

Môi của Trí Đức vẫn còn đau.

– Chào anh!

– Chào anh!

Hai người đàn ông. Hai thái cực, nhưng lại cùng yêu một con người. Hạ Vũ có dáng vóc khá thư sinh. Gương mặt thanh tú, nụ cười điềm đạm. Giờ đây khuôn mặt đó nhìn Trí Đức giống như đang thách thức, khiến anh ta không nén được bức bối trong lòng.

– Anh muốn nói gì?

– Tôi mong anh đừng nghĩ cách làm phiền Đình Nhi nữa. Cô ấy là một cô gái tốt.

– Anh đến để tuyên bố quyền chiến thắng à? Tôi biết mình đã thua. Nhưng thua một lần không phải là mãi mãi sẽ thua.

Hạ Vũ khẽ cười. Cô chấp, háo thắng, con người kiêu ngạo thường thế mà.

– Tôi không có hứng thú đó. Tôi chỉ muốn nói với Khương tổng, Đình Nhi là của tôi! Và cũng như anh... Tôi không buông cô ấy ra đâu.

– .....

– Khương tổng... tôi hiểu cảm giác khi nhận ra mình đang có một kho báu nhưng vì chủ quan, vì tự ái đã bỏ qua nó... Tới lúc người khác nhặt được, tổn thương sẽ rất sâu. Anh tìm mọi cách đoạt lại. Tôi có thể tiếp tục chơi với anh... Nhưng Đình Nhi thì không thể, cô ấy không thể vì cuộc chiến của những người đàn ông mà bị tổn thương. Như vậy là không công bằng.

– Bài học đạo đức này anh rao giảng thuần thực quá! Tôi không muốn nghe, anh Hạ à... Mời anh về cho.

– Khương tổng... Nếu chuyện này còn 1 lần nữa tái diễn, tôi không để yên cho anh đâu.

Gương mặt của Hạ Vũ thoáng trở nên lạnh lùng. Trên tay anh là một đĩa VCD

– Khương tổng, tội danh cưỡng hiếp không thành cũng có thể lập thành án tù. Báo chí lại như hổ đói mỗi, anh nghĩ họ có bỏ qua cơ hội này không? Chưa kể, Đình Nhi nhìn lại những hình ảnh này sẽ đau đớn thế nào.

Hạ Vũ đặt VCD trên bàn. Anh biết, đối với sói thì mình phải là sói, thậm chí là con sói đầu đàn, tinh ranh và quỷ quyệt hơn.

– Anh Hạ muốn uy hiếp tôi sao?

– Không dám... Tôi chỉ nghĩ cho Khương tổng thôi. Còn cuộc chiến của chúng ta trên thương trường, Hạ Vũ sẽ không ngần ngại mà đón tiếp anh! Chào anh nhé!... Đình Nhi đang đợi tôi ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tình bạn – Tình thân

Hạ Vũ về nhà thì gặp Vương Lăng – con trai ông Vương – đang cúi húi dưới bếp:

– Bác Vương đâu rồi Tiểu Lăng?

– Ba em ra ngoài mua nguyên liệu rồi ạ! – Vương Lăng cười – Anh Hạ Vũ chiều nay có lộc ăn rồi. Mẹ bảo hôm nay nghỉ bán sẽ làm món sủi cảo.

– Ủ!

Hạ Vũ vốn không quan tâm đến thức ăn. Thậm chí có vài lần anh còn bị nôn ra bởi không thích nghi được chúng. Nhưng những buổi họp mặt gia đình thế này, không thể không ăn.

Bữa cơm gia đình tụ họp đủ người. Ông Vương vui vẻ:

– Ăn đi hai đứa. Ăn nhiều vào!

Ông gấp cho Hạ Vũ một miếng gà, Vương Lăng một miếng gà. Bà Vương hạnh phúc nhìn chồng con ăn ngon miệng. Hạnh phúc đôi khi đơn giản vậy thôi.

– Tiểu Vũ à! Con và Tiểu Đình định khi nào thì thành hôn?

– Dạ, có lẽ cũng sắp rồi! Khi ba cô ấy hoàn toàn bình phục, chúng con sẽ kết hôn.

– Thế cũng được. Thật lòng con và chúng ta quen biết chưa lâu nhưng bác đã xem con như con cháu trong gia đình. Có vợ rồi càng phải tu chí làm ăn, ráng lo cho vợ con.

– Dạ!

– Ăn đi ông, để cháu nó thoải mái mà.

Hạ Vũ đã có ý định. Sau khi kết hôn, có lẽ anh sẽ mua một ngôi nhà nhỏ, để cả nhà Đình Nhi và ông Vương cùng chung sống với mình.

Hạ Vũ thích cảm giác ấm áp của những người thực sự quan tâm đến nhau, lo lắng vì nhau. ...Gia đình, hạnh phúc chỉ có khi bên ta là những người thân!

Trong lúc đó, lòng Vương Lăng lại như đang dâng trào một cơn sóng. Nhìn ba mẹ, anh chợt thở dài.

– Có tâm sự à?

Sau bữa cơm, ông bà Vương đã lui vào trong, Vương Lăng cùng Hạ Vũ dọn bàn. Nghe câu hỏi của anh, cậu ta gượng gạo:

– Không ạ!

– Đừng giấu anh! Mấy ngày nay em luôn không được vui. Có chuyện gì?

Có những lúc dồn nén quá, người ta sẽ phải nói hết mọi tâm sự trong lòng:

– Em yêu một cô gái...

– Ủ!

– Cô ấy rất giàu có. Gia đình cô ấy muốn em cùng cô ấy đi du học.

– Ủ!

– Nhưng gia đình cô ấy lại không muốn làm thông gia với một gia đình bán mì. Họ bảo với em, một người bạn của họ sẽ nhận em làm con nuôi. Em sẽ đổi họ. Sau này kết hôn sẽ dễ dàng hơn.

– Anh vốn không quan trọng tên họ. Nhưng anh nghĩ ý họ là em không nhận ba mẹ em nữa. Em sẽ là một con người mới, cao quý hơn, có đúng không?

– Dạ!

– Em định thế nào?

– Em yêu cô ấy... Rất yêu!...

– Ba mẹ em cũng rất thương em

– Cô ấy bảo với em, chỉ cần một thời gian thôi. Sau này em có sự nghiệp, sẽ không cần che giấu nữa.

– Bao lâu mới có được sự nghiệp? 5 năm, 10 năm hay cả đời?... Nếu em không có được sự nghiệp, không lẽ suốt thời gian đó, ba mẹ em không có quyền có một người con sao?

Vương Lăng im lặng. Hạ Vũ cũng im lặng. Anh không có người thân. Chủ nhân, tạo ra anh, song gắn bó chỉ có vậy. Người có quan tâm khác của người, Hạ Vũ vốn là một thực thể không tồn tại trong lòng người. Cuộc sống bất tử tẻ nhạt và vô vị. Hạ Vũ lần chủ nhân đều đang đi tìm mục đích sống, để thời gian trôi qua không vô ích lẫn buồn chán, cô đơn...

Bác Vương cũng như lão sư là những người quan tâm tới Hạ Vũ, thật lòng!

Anh không mang lợi ích gì cho họ. Cuộc sống của họ vốn không cần những kẻ như thế. Nhưng bàn tay ấy vẫn trao cho Hạ Vũ hơi ấm. Lão sư, là một gói tay nải và lời dặn dò ân cần. Bác Vương, là một tờ mi bốc khói, một mái nhà che nắng che mưa. Họ là một trong những tình thân làm Hạ Vũ thêm quyến luyến thế gian này.

– Anh nghĩ... nếu yêu em cô ấy sẽ hiểu, em có thể sống giả một lúc, không thể sống gian dối suốt đời. Tình thương vay mượn, không bao giờ là vĩnh cửu đâu nhóc ạ!

Để lại Vương Lăng dưới đất, Hạ Vũ lẳng lặng lên phòng. Nhấn số điện thoại, anh muốn nghe giọng của Đình Nhi:

– Anh đây... Tiểu Đình... Anh nhớ em...

...Đặt điện thoại xuống, Đình Nhi hít một hơi dài. Mạn Yên cũng vừa đến. Thấy cô, cô ấy liền nói ngay:

– Minh thực sự không có ý... Hôm đó Trí Đức...

Đình Nhi nhìn gương mặt tràn ngập hối hận của bạn. Cô cũng từng nghĩ, một mai khi đối diện Mạn Yên thì sẽ phải làm gì? Đó cũng từng là người bạn thân thiết nhất của cô mà. Cô đã rất tin cô ấy, tại sao...

– Minh không biết nữa... Nhưng mình không như ngày xưa được nữa... Minh không quên được ngày hôm đó, mình đã đập cửa, đã mong bạn đến chừng nào... Tại sao lại phải để mình trải qua cảm giác đó chứ Tiểu Yên?

Nhìn nhau... để rồi, ngỡ ngàng, chưa chút nhận ra trong mắt nhau, đã không còn là tình cảm vẹn nguyên trong sáng thời trung học, nửa bước không rời.

– Mình nghĩ là bạn yêu Trí Đức. Mình muốn thành toàn cho bạn... Minh không muốn bạn dối lòng mình.

– Bạn cũng biết là mình sợ anh ấy nữa mà. Mình sẽ không ở chung với anh ấy được. Minh không đủ sức chịu đựng hận thù của anh ấy. Bạn hiểu mà...

– Minh...

Mạn Yên im lặng, Đình Nhi đang khóc. Những giọt nước mắt làm đàn ông rung động. Ngoài nước mắt ra cô ta còn có gì nữa chứ? Nước mắt và nước mắt. Thế mà hết Trí Đức lại tới Hạ Vũ đều điên đảo vì cô:

– Bạn có biết mình ghét gì ở bạn nhất không? Tại sao lúc nào cũng vậy chứ? Tại sao cứ mong manh yếu đuối mà bạn đàn ông lại như thể thấy được báu vật? Làm ra vẻ yếu đuối để được họ chở che, bạn làm mình... Minh muốn bạn phải thật đau khổ, phải bị vùi dập... Bạn...

Mạn Yên cuối cùng đã nói lên suy nghĩ của lòng mình. Lòng Đình Nhi đau lắm, tim co thắt, như nghẹn đi:

– Minh cũng không biết phải nói thế nào. Minh chỉ muốn an phận sống bên ba, bên chị Đình Tâm thôi. Nếu bạn cho là mình đóng kịch, bạn không thích cái vẻ giả dối đó của mình thì đừng chơi với mình nữa. Sao vẫn phải làm thân với mình? Làm sao vẫn buộc mình đau đớn mới thôi?

– Vì mình ganh tỵ. Những con người tốt đều yêu bạn, tại sao mình lại không thể chứ?

– Vì những người tốt không thể đặt lên bàn chọn lựa. -Đình Nhi lớn tiếng- Bạn thích người ta, biết người ta là tốt nhưng chỉ cần không đủ điều kiện bạn đặt ra là bạn bỏ qua những người ấy ngay.... Bạn không nghĩ, chỉ cần tốt thôi đã là một tài sản rất đáng quý rồi. Bạn không an phận. Bạn có tham vọng. Và tham vọng của bạn phải dùng thủ đoạn mới đạt được. Bạn cứ như vậy, trọn đời này sẽ không ai yêu mến bạn thật lòng đâu.

Đình Nhi đang nói đến Hạ Vũ. Con giận trong lòng Mạn Yên chột bùng lên:

– Bạn muốn trên tư thế người chiến thắng trên cột tội sao? Hạ Vũ có thể tốt với bạn lúc này nhưng anh ta cũng là đàn ông. Tôi không tin đàn ông sẽ chung thủy mãi. Khi bạn không còn xinh đẹp nữa, khi người ta chán ngấy cái vẻ ngây thơ của bạn, người ta sẽ vứt bạn như vứt một con búp bê bị hỏng thôi.

– Minh... mình chỉ biết hiện giờ anh ấy yêu mình và mình cũng yêu anh ấy! Vậy là đủ lắm rồi. Chuyện tương lai, giữ được hay không có nói trước cũng không giải quyết được gì... Minh nghĩ chúng ta nói chuyện vậy thôi. Minh phải về!

– Đình Đình... Không lẽ bạn không thể bỏ qua cho mình sao? Minh...

– Minh xin lỗi... Minh không giận bạn nhưng... mình sợ bạn lắm! Một khi đã sợ cũng không còn như ngày xưa nữa. Gượng ép không vui về gì đâu. Minh về!

Đình Nhi không phải là không buồn. Cô rất muốn khóc, nhưng lại không thể khóc được. Một tình bạn, chấm dứt không phải vì phai nhạt tình cảm mà là vì không thể lúc nào cũng đề phòng nhau.

Hạ Vũ đứng đợi cô:

– Anh...

– Ừ. Về thôi em!

Anh đã từng muốn trừng phạt cô ta, buộc cô ta sống những ngày sống không bằng chết. Nhưng khi nhìn Đình Nhi luyến tiếc cái khung ảnh hai cô gái quảng tay nhau, rưng rờ nụ cười thì lòng lại chùng xuống. Anh biết, khi cô gái đó đau đớn Đình Nhi của anh sẽ không thể vui gì. Trọn cuộc đời cô ta sẽ không được yêu. Nếu cứ để mình vào tầm tối, hạnh phúc sẽ mãi rời khỏi, cô ta chỉ là một cái bóng trong quãng đời ngắn ngủi của con người. Đó có lẽ sẽ là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất mà tạo hóa có thể nghĩ ra. Cứ vậy đi!

– Mình đi thử áo cưới em nhé! Tiệm áo cưới có gọi điện cho anh rồi.

– Dạ...

Hạnh phúc đâu tự có, phải không?

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Mật ngọt

Trong chiếc áo cưới tinh khiết, Đình Nhi thật đẹp!

Hạ Vũ không thích màu trắng. Nó gọi lên tang tóc, nhưng loài người hiện đại lại thích nó, cho là nó là biểu tượng của một tình yêu thuần khiết, một sự trong lành, không vẩn đục. Đình Nhi của anh không mặc áo trắng vẩn tinh khôi, trong trắng biết bao nhiêu!

Thật sự hôn lễ không thể trói hai con người mãi vào nhau, nhưng nó là một cách hợp thức hóa mối quan hệ của hai cá thể, nhắc họ từ nay họ phải thay đổi một quãng đời:

– Anh?

– Ừm... Đẹp lắm. Em thích không?

– Dạ thích...

– Có rườm rà quá không em? Thoải mái không?

– Thoải mái ạ!

Thoải mái nhất là không cần đám cưới. Nhưng Hạ Vũ biết, đối với một gia đình như Đình Nhi, sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện con gái mình không lên xe hoa đã là vợ người ta.

– Alo?

Điện thoại reo... Hạ Vũ nhẹ nhàng:

– Dạ... Em đưa Đình Nhi đi thử áo cưới, sau đó đi mua vật dụng trang trí nhà. Chiều tối em mới về!

Giường để nằm, gối uyên ương, đèn ngủ, chuẩn bị cho một cuộc sống chung hạnh phúc. Hạ Vũ vòng tay ôm lấy người yêu:

– Mệt không em?

– Dạ không! – Ánh mắt sáng long lanh, Đình Nhi cười tươi – Anh mệt sao?

– Không...

Đình Nhi đưa tay lên gương mặt Hạ Vũ.

Những đường nét ấy, dù gần gũi chưa lâu đã trở nên quen thuộc với cô. Bỗng nhiên, cô ôm cổ anh, nũng nịu:

– Anh...

– Gì đây bé con?

– Không có... Em chỉ thích gọi như vậy thôi.

Hạ Vũ bật cười. Con người...

Gần đây, cả hai đang say men hạnh phúc. Những nụ hôn nồng nàn, những giờ phút như đắm như say... Đình Nhi mới lần đầu trải qua tình yêu song phương ngọt ngào nên đối với những thương yêu, đòi hỏi của Hạ Vũ cô đều chiều theo anh cả... Mặt Đình Nhi chợt ửng đỏ khi nhớ đến lời dặn dò của Đình Tâm:

– Chị không cấm hai đứa thân mật với nhau. Chuyện đó cũng bình thường... Nhưng em phải cẩn thận, đến ngày cưới đừng để song hỷ lâm môn luôn, người ta cười cho đấy. Hơn nữa, lấy chồng cũng nên dành thời gian tận hưởng cuộc sống hai người. Có con sớm, sắc đẹp mau phai tàn, chồng sẽ chán đấy. Thân thể em không tốt không nên dùng thuốc. Bảo Hạ Vũ dùng đồ bảo hộ đi!

Nói thì chị thì dễ... Nhưng mỗi lần gần gũi, khi Hạ Vũ âu yếm, cô đều mất hết sức lực. Để khi nhớ ra lời chị thì anh đã lên tới đỉnh điểm hoan lạc... Mâm mống của Hạ Vũ để lại trong cơ thể... Đình Nhi xoa bụng, lại có chút lo âu.

Anh yêu em, say đắm em. Một ngày nào đó, em không còn đẹp nữa. Em xấu đi, anh có thay lòng không?

– Anh Vũ...

– Hửm? Em nói đi!

– Nếu em không đẹp nữa... Anh... anh có còn yêu em không?

Hạ Vũ thoáng ngừng lại... Con người quan trọng nhất là hình dáng. Đẹp, luôn là yếu tố đầu tiên. Nếu Đình Nhi không phải là một cô gái xinh đẹp, có lẽ Trí Đức cũng không để ý đến cô... Nhưng anh ta si mê Đình Nhi, thực hiện một canh bài liều, không chỉ vì một cô gái đẹp. Cô không có tham vọng đơn thuần, hiếu thảo. Một cô gái biết bằng lòng với những gì mình có luôn có sức hút với đàn ông.

Vì họ yêu sự bình yên ở đây. Bên cô, không phải cân phân tính toán, không phải tự hỏi: “Cô ta yêu mình, hay yêu tiền bạc của mình?”.

– Anh?

– Anh không trả lời được! – Hạ Vũ âu yếm – Vì em là đẹp nhất rồi!

Anh cúi xuống hôn cô. Nụ hôn nồng nàn, ấm áp! Cả hai lại chìm vào mụ mị. Ngượng ngừng đáp lại Hạ Vũ bằng những cử chỉ vụng về, gương mặt Đình Nhi đỏ hồng lên khi anh tiếp xúc thật gần:

– Anh Vũ ơi! Em...

– Em đừng sợ... Anh yêu em mà...

– Nhưng mà... em...

Tiếng nói bị tắt nghẽn trong cổ họng. Đình Nhi chỉ biết ôm lấy anh, thả mình dâng hiến. Ngọt ngào là vô tận, dù có thể có một sinh linh nhỏ, cô cũng cam tâm tình nguyện. Kết quả tình yêu của hai người, dù làm cô dâu “song hỷ”, sớm lìa xa những tháng ngày thong thả cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đứa bé

Càng gần ngày cưới, Đình Nhi càng không ăn uống được...

Sắc mặt xanh xao khiến Đình Tâm vô cùng lo lắng. Ban đầu cô cũng nghĩ là do hội chứng lo lắng quá độ trước đám cưới của em gái, nhưng nhìn vẻ xanh mét, cổ gầy cao, có những nhịp đập khác thường của Đình Nhi, cô lo lắng hỏi ngay:

– Tiểu Đình, nói cho chị hai biết... Em có nghe lời chị hai, bảo Hạ Vũ sử dụng biện pháp phòng ngừa không?

– Em...

Đình Nhi ngẩn ra. Thực tình những chuyện đó cô không biết nên nói thế nào! Hơn nữa, cô cũng đã nguyện ý làm vợ của anh, dù mang thai cũng là chuyện đương nhiên. Cô không ngại phải làm mẹ sớm, không ngại tuổi xuân trôi nhanh. Chỉ lo chồng có sự so sánh khi thời gian qua, vẻ xinh tươi chẳng còn mấy mặn mà.

Đình Tâm giẫm chân, gần như la toáng lên:

– Trời ạ! Nam nữ gần gũi thì cũng không tránh được việc đó. Chị nghĩ có khả năng em có em bé rồi. Để chị bảo Hạ Vũ đưa em đi khám...

Đứa bé?... Đình Nhi không nén được xúc động, đưa tay lên bụng mình. Giọt máu đang tượng hình trong bụng của cô sao? Một sinh linh nhỏ? Con của cô và Hạ Vũ sao?

– Chị hai... em... em có thai sao?

– Khờ quá! – Đình Tâm nhìn em trách móc – Chị đã bảo rồi. Mới có 22 tuổi, đã có con. Hạ Vũ lại khỏe mạnh anh tuấn như vậy, chỉ 1 – 2 năm nữa là thể nào em cũng có đứa thứ hai rồi thứ ba thôi.... Nhan sắc phai tàn, chồng không còn yêu thì đừng có khóc nhé!

– Chị hai...

– Thôi không nói nữa. – Đình Tâm trấn an em gái – Nhiều người sau khi sinh xong cũng sẽ đổi da đổi thịt, chồng càng yêu hơn. Quan trọng là em còn trẻ, sau khi sinh đứa này ra thì khoan mang thai nữa. Chị cũng sẽ nói chuyện với Tiểu Vũ cho.

Liếc đứa em gái bây giờ không dám ngẩng mặt lên, Đình Tâm khẽ lắc đầu. Đúng là yêu cho lắm. Cưới xong rồi, mong là con bé biết “khôn” hơn.

...-Thưa Chị hai! Em mới về!

Tan sở là Hạ Vũ sang nhà Đình Nhi ngay. Thấy cô ăn uống ít, hỏi ra là nôn mửa, lòng anh như lửa đốt.

Đình Tâm nhú mày, nói thẳng vào chuyện ngay:

– Em liệu thể nào với Đình Nhi thì liệu đi! Chị nghi là con bé có thai rồi đấy.

– Có thai?

Hạ Vũ như bị chấn động. Nam nữ hoan ái, vốn sẽ sinh ra con cái. Nhưng anh thừa biết, mình vốn không phải là người.

– Nè làm gì ngây ngốc ra vậy? – Đình Tâm lay vai anh – Không phải em định quát ngựa truy phong chứ?

– Mình đi bệnh viện kiểm tra đi em... Đi!

Trong khi Đình Nhi kiểm tra, Hạ Vũ ngồi tựa vào ghế, lòng rối bời. Anh có thể có con sao? Một sinh vật không thuộc về cuộc sống trong khi buồn chán tạo ra một sinh vật khác giống như mình. Anh cũng giống chủ nhân ở chỗ chỉ thích ngủ, một giấc ngủ kéo dài rất lâu.

Những năng lực khác người, Hạ Vũ cũng chưa bao giờ kiểm chứng xem mình và chủ nhân có sai biệt gì không? Chủ nhân và Phương cô nương có con không? Những người như anh, đứa bé sinh ra có gì khác thường với những con người khác? Con cái, ra đời có giống người hay là một loài quái vật nào không?

Hạ Vũ úp mặt vào lòng bàn tay... Một mồi, lo lắng đan xen. Không biết mình phải làm gì. Không biết mọi thứ rồi sẽ ra sao đây nữa.

– Anh ơi!

Giọng nói êm dịu của Đình Nhi vang lên. Một gương mặt tươi tắn và rạng rỡ, cô bước ra từ phòng khám, hân hoan báo tin:

– Em có thai rồi... Bé được 3 tuần... Bác sĩ nói...

Cô bỗng ngưng lời, bởi gương mặt thất thần của anh... Đình Nhi không biết, Hạ Vũ vừa nghe tiếng nói. Một tiếng gọi rất gần:

– Ba ơi!!!!

Từ bào thai trong bụng, 3 tuần tuổi, nhưng nó lại có thể gọi lên những thanh âm đó. Nhận biết cả người cha đang ngây ngốc đứng trơ tr:

– Ba ơi!

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chúng ta là gì?

Đề không làm Đình Nhi hoang mang, Hạ Vũ cố gắng lấy lại bình tĩnh. Anh nhẹ nhàng ôm vai cô, trấn an:

– Anh không sao... Chỉ là anh vui quá thôi!

– Thật không? – Đình Nhi lo lắng – Em chỉ lo...

Đình Nhi sờ tay lên bụng. Sự có mặt của sinh linh nhỏ ấy khiến cô không làm sao ngăn được cảm giác phấn khích. Cô sắp làm mẹ, một đứa trẻ sẽ lớn lên từng ngày ở đây.

– Còn có 1 tuần nữa là đám cưới thôi... Bác sĩ dặn em 3 tháng đầu nên cẩn thận giữ gìn. Anh Vũ ơi, em muốn sửa lại áo cưới, cao lên một chút, mang giày đế thấp nữa.

– Ừ!

Hạ Vũ gượng cười. Anh lại nghe thoảng bên tai tiếng cười khanh khách đầy hạnh phúc. Đứa trẻ cảm nhận được mẹ nó đang vui. Nó lại rụt rè bày tỏ cảm xúc bằng cách gọi ba:

– Ba ơi!

Hạ Vũ run run đặt tay lên chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng của Đình Nhi. Anh cảm nhận bên trong đó có hai nhịp thở, một nhịp thở mạnh, 1 nhịp thở chỉ là những hơi yếu ớt, mỏng manh.

Có đến hai đứa!... Hạ Vũ áp đầu vào bụng Đình Nhi, trong căn phòng nhỏ, tuy không có ai quan sát, mặt cô vẫn đỏ rần lên:

– Anh ơi, chị hai sẽ vô liền đó. Bác sĩ nói...

– Nói gì?

– 2 tháng đầu em và anh... không nên... không nên có quan hệ... Em...

– Anh biết mà. Anh chỉ muốn nghe con nói chuyện một lúc thôi.

Trẻ con nũng nịu. Nó cũng tò mò cảm nhận anh!

– Ba ơi!

Hạ Vũ dùng ý thức để liên lạc với nó:

– Ba đây!

– Mẹ ơi!

– Mẹ con không nghe được con nói đâu...

– Sao ba lại nghe được?

– Vì chúng ta... chúng ta không phải là người. Chúng ta thuộc một chủng loài khác...

– Ba ơi, bên cạnh con có cái gì đó.... Con đụng vào được không ba?

– Không đâu con! – Hạ Vũ nhẹ nhàng – Đó có thể là một anh em khác của con. Em đang ngủ, không được phá em!

– Dạ... Con không phá em... không phá em!!

Hạ Vũ thực sự hoang mang. Anh không hiểu rõ vào dòng giống mình. Bản thân mình có con?... Con anh sẽ trở nên một đứa bé như thế nào? Mới 3 tuần tuổi, nó đã có ý thức, đã tò mò. Khi ra đời sẽ trở nên như thế nào đây?

Không biết chủ nhân có thể lý giải chuyện này không? Anh chưa hề hỏi người, chúng ta thuộc về dòng giống nào? Đặc điểm của chúng ta ngoài những tháng ngày bắt tằm, chỉ yêu thích ngủ – khi sinh con đẻ cái, con cái cũng chúng ta sẽ tồn tại dưới hình dạng gì?... Quan trọng là con... con có làm ảnh

hướng gì đến mẹ của chúng không?

– Con phải ngoan. Cơ thể mẹ con rất yếu, không được làm mẹ con mệt...

– Dạ...

Nó ngoan ngoan nằm yên. Hạ Vũ mệt mỏi khắp nơi. Anh phải tìm chủ nhân. Tìm được người để hiểu rõ mình.

Hạ Vũ cần biết những đặc điểm của cơ thể mình. ... Con cái mình có gây ra hậu quả gì không? ... Thân thể con người liệu có đủ sức mang thai, sinh con của một giống loài không phải con người?

Hai đứa bé ... Nếu chúng làm hại Đình Nhi, Hạ Vũ sẽ làm gì giọt máu oan nghiệt đó? Hủy hoại chúng ... Để đảm bảo an toàn cho một người thân yêu bằng sinh mạng những người thân yêu khác. Hạ Vũ có đủ nhân tâm.

Đứa trẻ vẫn hồn nhiên gọi:

– Ba ơi!

Thỉnh thoảng lại như đang thăm thì với ai đó cạnh mình:

– Ngủ ngon nhé em ơi! Ru cho em ngủ nhé!

Hạ Vũ đặt tay lên thành bụng Đình Nhi. Hình như nó cũng cảm nhận được bàn tay ấy. Giọng trong veo nhảy múa trong đầu Hạ Vũ:

– Ba ơi!!!! Thích lắm ba ơi!...

Một đứa trẻ lắm lời! Bất giác Hạ Vũ mỉm cười ngây ngốc. Con của anh, nếu là một đứa trẻ bình thường, sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu.

... Rồi cũng đến ngày đám cưới. Đình Tâm thở phào nhìn em gái rực rỡ, lộng lẫy trong tay chồng chào khách. ... Hạ Vũ ôm lấy vợ trong vòng tay. Cô dâu xinh đẹp nhất trong ngày tân hôn của hai người.

– Anh...

– Hửm?

– Em đi tắm một chút. Em mệt quá!

Đình Nhi đẩy nhẹ ngực chồng. Cô cũng cảm thấy hạnh phúc. Nhất là mỗi lần xoa bụng, dường như đứa bé trong đó cũng run lên.

Cô kể với Đình Tâm. Chị hai nói toàn suy nghĩ lung tung. Con mới có 1 tháng, còn chưa thành hình dạng kia mà.

Hạ Vũ âu yếm vuốt tóc vợ, dịu dàng.

– Ừ... Em đi tắm đi!

Ngồi lại trên giường, anh thần người suy nghĩ. ... Cả tuần nay xem xét mọi khả năng. Mọi nơi chủ nhân có thể đến nhưng đều chẳng có kết quả. Khi không cảm nhận được, tức là chủ nhân không ở gần đây.

Dù thế nào cũng phải tìm. Anh phải hiểu rõ về bản thân mình. Hơn bao giờ hết. Vì Đình Nhi, vì hai đứa con mình.

– Ba ơi!

Hạ Vũ mỉm cười nhẹ. Đứa nhóc này rất thích nước. Mỗi lần Đình Nhi tắm, nó đều kêu “ba ơi” rất to.

– Ba ơi!

– Ừ...

– Sao mẹ không cử động nữa ba ơi! Ba ơi!

Hạ Vũ hoảng hốt, vội phóng vào, Đình Nhi đang nằm sóng xoài dưới nền đất. Vội vàng, anh bế xốc cô lên:

– Tiểu Đình... Đừng làm anh sợ... Tiểu Đình!

– Ba ơi!

Lại tiếng của đứa bé. Nhưng lần này sao lại khác hơn:

– Ba ơi!

– Ba ơi! – Giọng trong trẻo cất lên – Em thức rồi... Em đang gọi ba... gọi ba đấy ba ơi!

Hạ Vũ sững lại. Đứa trẻ thứ hai cũng đã có ý thức. Hiện giờ Đình Nhi mang hai mầm sống trong người, đứa nào cũng đều vượt ngoài tầm kiểm soát.

– Ba ơi!

– Ủ... Ba đây...

– Con nè ba...

– Ủ... ba biết rồi...

Sinh linh vừa thức tỉnh có giọng thì thầm nhỏ hơn. Đây ấp tò mò cũng như háo hức, nó chọt rụt rề:

– Ba ơi! Ba sẽ không vứt bỏ con hả ba? Ba sẽ không bỏ con và anh chứ?

Hạ Vũ sững lại. Rồi anh chọt cười, nhẹ nhàng:

– Sao ba lại vứt bỏ các con được... Chúng ta là một gia đình mà.

– Con nghe có ai đó nói... Ba sẽ vứt bỏ tụi con... Nếu tụi con ra đời sẽ là một tai hoạ. Ba rất ghét tụi con!

Có ai đó?...Làm sao còn có thể có ai?

Hạ Vũ chợt nghĩ đến một khả năng. Anh không cảm nhận được khí của chủ nhân nhưng những đứa bé như thế này, có thể chúng hiểu và cảm nhận được nhau. Chúng có thể tìm ra nhau, rất có khả năng Phương cô nương cũng như Đình Nhi hiện giờ, đã mang trong mình một đứa bé. Đứa bé đó có thể cũng ở gần đây.

– Con... còn nghe nói gì nữa không?

– Con nghe lúc mẹ nãy nhưng bây giờ thì không nghe nữa.... Bạn đó nói bám chặt lấy bụng mẹ sẽ làm mẹ bị đau. Phải cho mẹ nghỉ ngơi...

Hạ Vũ nhìn gương mặt thêm thiếp hồng hào của Đình Nhi. Rồi anh chọt hiểu ra, không khỏi bật cười:

– Con cho mẹ nghỉ ngơi đó đúng không? – Bàn tay xoa nhẹ lên bụng Đình Nhi – Không được làm như vậy đâu, khi nào mẹ mệt, mẹ sẽ tự nghỉ ngơi. Con đừng lo!

– Dạ... Con nhớ rồi!

Tiếng cười khúc khích... Hai đứa trẻ có lẽ vui hơn... Chúng có bạn, có thể nói chuyện cùng nhau.

Một đứa trẻ khác... Ba sẽ vứt bỏ chúng con? Không lẽ hiện giờ chủ nhân không ở chung một chỗ với chúng? Chủ nhân thương yêu Phương cô nương như vậy. Có lẽ nào...

Hạ Vũ chọt nhẹ nhàng:

– Khi nào nghe được tiếng bạn ấy, con lắng nghe xem, phát ra từ hướng nào... Ba sẽ đi tìm bạn ấy...Được không con?

– Dạ...

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Là ai?

.....- Ba ơi!

Hai đứa bé sau khi quen thuộc thì cứ gọi ba liên tục. Hạ Vũ tập trung nói chuyện với con đôi khi anh chọt thoáng mỉm cười.

Nụ cười như si ngốc đó làm cho Đình Nhi cũng ngạc nhiên:

– Anh!

– Hừm?

– Em để ý nha... Anh cứ hay cười một mình thôi!

– À... Vì dạo này anh vui mà.

Hạ Vũ đúng là đang vui, kèm theo đó có chút bất an nhưng niềm vui vẫn là nhiều hơn... Hai đứa trẻ ngày càng sôi nổi hơn. Chúng nó hỏi rất nhiều, thích mùi hương hoa mẹ hay ngủ, thích bản nhạc mẹ hay bật cho chúng nghe. Có đôi lúc chúng cảm nhận được Đình Nhi đang mệt, chúng không dám quấy rầy mẹ, lại ngoan ngoãn nằm yên...

– Hai đứa trông như thế nào?

– Con hả ba? – Nhóc anh háo hức – Con chắc giống em thôi. Con thấy em có hai cái gì tròn tròn, đen láy, dưới đó có cái cứng cứng và hai cái lỗ nhỏ. Em nói bằng một cái lỗ to hơn.

Là mắt, mũi, miệng... Thế thì không khác gì một con người. Khi sinh ra sẽ không làm cho người ta sợ, Đình Nhi cũng chẳng hoảng hốt...

– Ba ơi! Ba trông như thế nào?

– Ba hả? Ba là ba của hai đứa mà. Đương nhiên là giống hai đứa rồi.

– Còn mẹ?

– Mẹ đẹp hơn ba...

Hạ Vũ ngừng lại một chút, rồi chợt hỏi tiếp:

– Hai con còn nghe tiếng bạn gì đó gọi không?

– Con không có nghe.

– Con có nghe... – Tiếng bé em vang lên – Con đang nghe bạn ấy nói mà...

Hạ Vũ giật mình. . Đang nghe bạn ấy nói... Nghĩa là đang ở gần đây.

Nhóc anh xen vào:

– Anh không có nghe gì hết.

Bé em cãi lại ngay:

– Em nghe nè. Bạn ấy nói, mẹ bạn ấy không đi lại nữa. Mẹ bạn ấy đang khóc... Bạn ấy đang đau...

– Két...

Tiếng xe thắng gấp. Đình Nhi giật mình:

– Sao vậy anh?

– Anh chợt nhớ có chuyện gấp... – Anh dắt tay Đình Nhi cẩn trọng ra khỏi xe, vẫy một chiếc taxi – Em đến tiệm hoa một mình nhé!

– Dạ...

Hạ Vũ cũng chưa yên tâm, còn cẩn thận dặn dò hai đứa con:

– Hai đứa cẩn thận nhé! Nếu thấy mẹ có gì lạ thì la lên báo cho ba nhé!

– Dạ...

Đứa nhỏ cho anh biết, tiếng nói hướng về phía trước. Hạ Vũ nhanh chóng sử dụng khả năng tìm khí song vẫn không nhận ra dấu hiệu của chủ nhân.

Con người Phương cô nương có đặc điểm gì? Anh nghe được tiếng con nhưng lại không cảm nhận được gì khác lạ, lòng chợt cảm thấy hoang mang:

– Ở đâu?

Hạ Vũ tìm kiếm gần như không bỏ qua một ngõ ngách nào nhưng vẫn không có manh mối. Đúng lúc đó, bỗng nhiên có tiếng gọi của bé em thoát bên

tại:

– Ba ơi!

– Ba đây. Mẹ có chuyện gì à?

– Dạ không... Bạn nói... bạn khóc... Bạn nói là mẹ không cử động rất lâu rồi... Bạn đang khóc...Bạn đang đau...

– Con hỏi bạn xem bạn đang ở nơi nào? Có gì đặc biệt không?

Một thoáng im lặng, rồi bé anh xen vào:

– Ba ơi, bạn nói oi này rất nóng... Bạn nghe có nhiều người nói lắm bạn nghe người ta nói “Cấp cứu... cấp cứu”.

Cấp cứu... Là bệnh viện. Gần đây nhất chỉ có bệnh viện Thiểm Tân.

Hạ Vũ không chờ được nữa. Thân ảnh như một làn khói, tan đi...hiện ra trước cổng bệnh viện.

Phuong cô nương... Là Phuong Khiết Trinh. Anh đi như chạy vào trong.

– Làm ơn... Tôi muốn hỏi có cô gái nào mới nhập viện không? Cô ấy đang mang thai...Cô ấy họ Phuong...

Trong phòng cấp cứu... Bác sĩ đang vội vã thực hiện những động tác... Bỗng dưng:

– Cái gì thế này?

Máy hiện ra hình ảnh bào thai... Không, không phải là bào thai. Một đứa bé làn da trắng như sứ, đôi mắt hiện rõ màu tím, đôi môi hồng. Nó tương đương với một đứa trẻ ba tuổi trưởng thành, miệng đang nhấp nháy cái gì đó.

Gương mặt các bác sĩ đầy nỗi kinh hoàng.... Ngay lúc đó, Hạ Vũ xuất hiện ngay giữa phòng. Một cái phát tay.... Những người trong phòng đều nằm thềm thiếp. Hạ Vũ lao đến bên giường bệnh. Chợt giật mình.

Gương mặt rất xinh đẹp dù đang tái nhợt...Mẹ của đứa trẻ. Đó là...

Không phải Phuong cô nương!

Cô gái đang mang thai, bào thai kỳ lạ. Nhưng không phải là Phuong Khiết Trinh, nương tử của chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gặp lại chủ nhân

Không phải Phuong cô nương.

Nhưng cô gái này lại đang mang thai đứa trẻ kỳ lạ. Còn là bào thai mà đã có hình dáng hoàn chỉnh, hơn nữa đôi mắt tím y hệt như chủ nhân mỗi khi giận dữ khiến Hạ Vũ quyết định mang cô đi khỏi nơi này.

Cô nằm thềm thiếp trên giường trong một căn phòng nhỏ. Hạ Vũ thử cảm nhận, nhưng không nghe thấy được gì.

Ngay khi Hạ Vũ sắp rời đi thì bỗng nhiên cô gái mở mắt. Thấy anh, cô ta hét lên:

– Ông... ông là ai? Đây là đâu? Đây là đâu?

Cô có vẻ kích động một cách kỳ lạ. Như là con thú bị thương nhìn thấy thợ săn giương súng, nó loạng choạng, hốt hoảng tìm đường né tránh mà vô phương không biết phải làm gì.

– Cô à... Cô đừng sợ... Tôi không làm gì cô đâu...

– Không... ông đừng đến đây... Tôi gọi cảnh sát... tôi sẽ chết... Chết cho ông xem!

– Cô à!

Hạ Vũ bỗng mơ hồ nghe tiếng nói:

– Ba ơi!...

Là bé em . đang liên lạc với anh...

– Ba ơi! Bạn nói, bạn sợ lắm... Mẹ bạn cũng sợ... Bạn nghe được tiếng ba bạn gọi... Ba bạn bảo, nếu bạn không lên tiếng, sẽ hủy diệt nơi này... cho bạn và mẹ chôn chung...

Điên cuồng!

Chủ nhân tuy nóng nảy và hành động một cách bản năng nhưng không phải là kẻ tùy tiện. Người ghét nhất là tiếng ồn và những lời gào khóc. Tuyệt đối là không thể! Không có liên quan tới chủ nhân.

Còn một khả năng chưa bao giờ sử dụng trên cơ thể con người. Hôm nay không thể không làm.

Hạ Vũ lại biến thành một làn khói mỏng Xuất hiện sau lưng cô gái, tay đặt lên đầu cô, gom toàn bộ ký ức vào mình...

Mảng tối...

Đêm đen...

Cô gái hoảng loạn gào khóc khi một bóng người bỗng trùm lấy cô... Vòng vây điên cuồng, khóc la tuyệt vọng... Rồi cô ngất đi. Những hình ảnh rời rạc. Sau khi tỉnh lại, tấm thân lỏa lồ, chần nệm có dấu lạc hồng. Nhưng bên cạnh không có ai. Mọi thứ như một cơn ác mộng. Đêm đêm cô không dám ngủ. Phờ phạc, xanh xao bởi cơn quái vật trong mơ. Đến một ngày, khi hôn ôm cô cô liều mạng bật đèn. Một gương mặt... Hạ Vũ mơ hồ... Đôi mắt tím, khuôn mặt như tượng tạc, hoàn hảo từng đường nét, cương nghị lạnh lùng:

– Ta ghét ánh sáng. Tắt đèn cho ta...

Trong bóng đêm đèn vụt tắt. Cô gái lại oằn lên chịu đựng sự đập vùi.

Đầu óc Hạ Vũ dần thanh tỉnh. Gương mặt ấy, tuy có nhiều đường nét quen thuộc nhưng nó vốn không thuộc về Người. Không phải chủ nhân!

Trong cuộc đời này, ngoài Hạ Vũ và người, chúng ta còn những đồng loại khác hay sao?

Cũng trong lúc ấy, Hạ Vũ cảm nhận được một luồng khí rất quen thuộc, đang tiến lại gần. Không nhầm vào đâu được... Là khí của chủ nhân... Người đang ở rất gần đây.

Tiếng bé con thét lên hoảng hốt:

– Ba ơi ! Bạn nói bạn thấy đau lắm. Đang có ai đánh vào người bạn. Đau lắm ba ơi!

– Ngoan... Con nói bạn sẽ không sao... Ba sẽ tới ngay nơi đó...

Hạ Vũ ôm lấy cô gái. Nhắm điểm phát ra khí, tiến đến. Hơi ấm của chủ nhân càng lúc càng gần. Tim anh cũng đập thành thịch trong lồng ngực... Có lẽ hôm nay là lúc Hạ Vũ biết được, mình thực sự là gì ?

....- Khốn kiếp... Người có bị điên không?

Phía xa, Hạ Vũ nhìn thấy bóng dáng quen thuộc. Gương mặt chủ nhân đang vô cùng giận dữ. Giống như đêm nào anh đã thấy. Khi Phương cô nương gặp nguy hiểm bởi bọn tà đạo năm xưa.

– Chủ nhân!

Người quay lại nhìn ta, chỉ là một cái liếc mắt, như là không quan tâm đến Hạ Vũ mới tới gần.

Tiếp tục một cái tát, sau đó là một cú đá vào bụng người dưới đất... Tiếng bé con vang lên:

– Ba ơi! Bạn đau... Bạn rất đau...

– Chủ nhân đừng đánh nữa. Cái đau của người đó sẽ ảnh hưởng tới em bé trong bụng của cô nương này.

Tiếng hét của Hạ Vũ khiến chủ nhân dừng tay lại... Nhưng dường như chưa hả giận, lại một cú đá mạnh thẳng vào người kia.

– Cái đồ khốn kiếp!

Thoáng thấy Hạ Vũ ôm cô gái, người đang nằm sóng xoài dưới đất bỗng chồm lên... Một chiêu thức thật nhanh, chộp vào cô gái Hạ Vũ đang giữ lấy. Anh phản ứng nhanh như chớp, né người sang một phía.

Nhưng người nhanh nhất vẫn là chủ nhân. Lại một cú đánh... Lần này thẳng vào mặt. Đôi mắt tím của người kia long lanh giận dữ, hướng thẳng về phía Hạ Vũ, găm lên:

– Buông cô ấy ra... Không được đụng vào cô ấy...

Hạ Vũ đã hiểu. Hắn không phải là muốn tấn công anh. Chỉ là không chấp nhận ai đụng đến cô gái này.

– Đứa trẻ này... vốn có tính chiếm hữu rất cao... Người buông cô gái đó ra đi!

Hạ Vũ đỡ cô dựa vào một thân cây. Giọng chủ nhân vang lên, nhẹ nhàng như hơi thở:

– Khi ta ngủ lần trước, nơi này có rất nhiều cây thông. Giờ thì...

– Ông... ông chỉ biết ngủ... – Người kia rống lên đầy oán hận – Chỉ biết thỏa mãn chính mình... Không biết tới ai cả... Ông mới là đồ khốn kiếp. Ông...

Chủ nhân im lặng. Đôi mắt băng lạnh nhìn về phía hắn...

– Người đã lớn đến thế này rồi nhưng đứa trẻ vẫn chỉ là đứa trẻ.... Những bài học mẹ người dạy, người học hoài vẫn không thuộc đúng không?

– Ông đừng nhắc đến mẹ tôi... – Hắn hét lên – Ngày đó tôi đã van xin ông những gì? Tôi chỉ muốn ông để mẹ sống với tôi thôi... Ông bảo mẹ là con người. Người có sinh lão bệnh tử. Trong khi ông hoàn toàn có khả năng giữ mẹ ở lại... Ông...

Hạ Vũ lặng yên. Anh đã hiểu, đó là ai.

Chủ nhân buông giọng, như đang giải thích với Hạ Vũ, đang phân trần, đang giới thiệu về đứa trẻ của mình.

– Nó là con trai của ta và Khiết Trinh, con trai duy nhất. Con lai với loài người...

Ba người đứng đối diện với nhau. Hạ Vũ và chủ nhân giống nhau như hai giọt nước. Còn người thứ ba, ngoài đôi mắt tím, những nét của Phương cô nương có lẽ nhiều hơn:

– Phương cô nương...

– Nàng đã chết như những con người khác. Nhưng nàng đã sống tới năm hơn 70 tuổi. Khi nhắm mắt nàng đã rất thanh thản và mãn nguyện. Vậy là đủ rồi phải không?

Hạ Vũ nghe trong cái giọng bình thản ấy một nỗi đau đớn đè nặng trong lòng...

Con người có mấy chục năm để mà sống trong khi những người như Hạ Vũ và người, thời gian là vô tận... Thời gian không có điểm dừng. Khi nhìn lại, bên mình không còn gì cả. Chỉ có nỗi đau...

Trong bóng hoàng hôn phủ trùm mặt đất, một vóc dáng nhỏ bé, gầy gò dựa vào một người khác... 50 năm hạnh phúc, cuộc đời kéo dài của một con người.

Cô gái xinh xắn ngày nào đã trở thành bà lão. Da mồi tóc trắng. Nụ cười hiền trên đôi môi khô nứt, ánh mắt mệt mỏi đi nhiều.

-Cảm ơn chàng...

50 năm không biết đã có bao ngày bên nhau trọn vẹn. Nhưng vì nàng, hắn đã cố thức, cố chống chọi lại cơn buồn ngủ như một ám ảnh. Vì hắn sợ, khi tỉnh lại có thể đã là chuyện của hàng chục, hàng trăm năm sau:

-Nàng...

Ngày cuối cùng, nàng soi mình trong mắt hắn. Hắn vì nàng, cũng để đầu xanh hóa bạc. Vì nàng, hắn đã làm rất nhiều điều.

-Thiếp rất hạnh phúc. Nếu có kiếp sau...

Nếu có kiếp sau, có thể lại bắt đầu một cuộc tình duyên?

-Không cần kiếp sau nữa. Ta chỉ yêu có mình nàng, không cần có kiếp sau...

Kiếp sau, nếu là có thật, nàng cũng là một cô gái hoàn toàn khác. Nàng không có đôi mắt trong trẻo, không có ký ức về những đêm mưa rả rích dựa đầu vào lòng hắn tìm hơi ấm. Nàng sẽ không biết đỏ mặt khi hắn bỗng nhiên vuốt nhẹ lên gò má mịn màng.

Yêu, một lần là đủ. Cái gì gọi là đời đời kiếp kiếp...Hắn chỉ có một hình bóng trong tâm tưởng. Nàng tên là Phương Khiết Trinh...Dù có tái sinh linh hồn đó cũng là người khác, không thể mang đến cho hắn cảm giác như nàng đã từng đem đến trong đời.

Hắn nhìn nàng ra đi trong thanh thản.

Đôi tay hắn vùi nàng dưới tầng đất lạnh, nhìn nàng như đang ngủ. Chỉ là... không như hắn. Giấc ngủ đó sẽ không bao giờ có ngày thức dậy. Từ nay thế gian rộng lớn, xung quanh chỉ còn là những kỉ niệm của hai người.

– Chàng có trách thiếp quá ích kỷ không?

Nàng hỏi hắn. Nàng lựa chọn cuộc sống như một con người, có sống và có chết. Hắn không gượng ép nàng. Nàng muốn thế nào cũng được, chỉ cần nàng vui vẻ, nàng thanh thản... Nàng không cần phải nghĩ gì cho hắn cả. Được gặp nàng, được cùng nàng trải qua quãng đời ngắn ngủi nhưng tràn trề hạnh phúc, vậy là tốt lắm rồi.

– Nó trách ta không biến nàng thành người như ta và nó. Nhưng bây giờ có lẽ nó đã hiểu, trở thành một thứ như vậy đau đớn biết dường nào...

Thân người kia im lặng và Hạ Vũ lại nghe tiếng thăm thẳm thì:

– Ba ơi! Bạn nói... bạn thấy buồn quá!

– Người cũng đã có một đứa trẻ đúng không?

Hạ Vũ khẽ mỉm cười. Chủ nhân quay sang người thanh niên đối diện:

– Người đã chọn việc gieo một mối tình. Nhưng người lại muốn hủy diệt kết quả của mối tình đó... Tại sao?

Tại sao ư? Đôi mắt tím đỏ nhìn người đầy oán hận:

– Vì tôi mang dòng máu của ông. Tôi không muốn con tôi hận tôi như tôi đã hận ông. Ông chỉ biết ngủ, ông bỏ mặc tôi trong tháng ngày cô độc, hoang mang. Ông trốn tránh nỗi đau mất mẹ bằng giấc ngủ. Còn tôi, tôi lấy gì để trốn tránh nó đây?

Hắn ta đứng thẳng dậy, chỉ tay về phía cô gái đang nằm:

– Thằng nhóc này là một con quỷ. Nó tồn tại trong người cô ấy, làm cô ấy suy nhược và mệt mỏi. Suốt 3 năm rồi, cô ấy không có giấc ngủ yên. Tôi muốn nó biến mất nó ra đời sẽ làm cô ấy đau đớn hơn.

Ba năm? Cái thai ấy tồn tại 3 năm sao?

– Người hận ta, muốn hủy diệt con người?... Ở đâu có cái đạo lý lạ đời đó hả? – Chủ nhân khẽ nhếch môi – Người tự xét lại xem, người đã làm gì cô gái đó suốt mấy năm nay... Trong bóng tối làm nhục người ta... Ta cũng từng thích thân thể mẹ người, nhưng ta không làm như người. Ta mua nàng về, yêu thương nàng. Khi nàng mang thai người, ba năm không sinh nở, ta cũng ở bên an ủi vỗ về nàng... Còn người, để mặc người phụ nữ của mình hoang mang và đau đớn, sợ đêm tối, sợ cả những lúc một mình. Đồ khốn nạn!

Lại thêm một cái tát. Người kia ngã xuống đất, sau đó tay chống lên:

– Ông dạy sớm cho tôi những điều ấy thì thật tốt rồi... Trong lúc đó ông ở đâu? Tôi chỉ là một đứa trẻ như ông nói... Tôi không biết phải làm gì... Tôi chỉ cảm thấy sợ khi cái đứa trẻ ấy lớn dần, rút rìa dần từng tia sáng trong người cô ấy... Tôi... ..

Hạ Vũ chột xen lời:

– Vậy thì cậu hãy sửa sai đi! Đánh thức cô ấy dậy. Nói cho cô ấy biết mọi việc, cùng cô ấy đương đầu với mọi thứ, như ngày xưa cha mẹ cậu đã làm... ..

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chúng ta là gì?

Gã thanh niên trẻ trung đó ngược mặt lên nhìn Hạ Vũ. Rồi lại nhìn cô gái đang nằm thiêm thiếp. Một thoáng lặng im...

– Cậu có yêu cô gái đó không?

Mùi hương trên thân thể cô, những giọt nước mắt của cô, vốn đã không quên được... Gã gật đầu:

– Có...

Hạ Vũ phát tay, cô gái từ từ mở mắt.

Ba người đàn ông trước mắt cô. Rồi gương mặt đó....Vừa nhìn thấy gã, gương mặt xinh đẹp của cô tái đi, môi run rẩy, thân thể nhỏ nhắn lùi hẳn ra sau.

– Mẹ ngươi cũng từng nhìn ta như thế... Sau đó ta đã kéo cái khoảng cách đó lại... Ngươi gây ra chuyện, tự mình giải quyết đi!

Chủ nhân vẫn giọng điệu lạnh lùng đó... Nhìn thoáng qua Hạ Vũ, hấn phát tay áo, khề khàng:

– Đi!

Hai người đối diện nhau trong không trung, giữa ánh trắng sáng rực. Cả hai khuôn mặt giống hệt đối diện nhau:

– Muốn biết gì?

– Chúng ta là gì?

– Nếu không phải là vì một cô gái, có lẽ ngươi sẽ không bao giờ hỏi đúng không?

– Vâng...

Gương mặt không cảm xúc của chủ nhân lần đầu thoáng hiện vẻ mơ hồ, giọng cũng nhẹ nhàng hơn:

– Không biết... Từ khi ta nhận thức được thế giới này... ta cũng không biết, mình là gì nữa.

– Chủ nhân...!

– Khi Khiết Trinh mang thai, ta cũng như bao kẻ làm cha khác. Ta không biết phải làm gì... Ta cũng không biết hài tử của mình sinh ra sẽ thế nào... Những cử động của nó, ta nghe được, nhưng không biết về nó... Nó chỉ biết có mình mẹ nó. Nó không nói gì với ta... Ta là một người cha thất bại, đúng không?

– .....

– Ta đã từng hỏi Khiết Trinh, tại sao nàng không muốn sống bất tử như ta? Nàng bảo là nàng rất ích kỷ. Nàng sợ nàng sẽ ngủ giống như ta vậy. Không là bất tử, nàng có thể nhìn thấy hai cha con ta, có mặt bên con khi nó cần nàng nhất.

Có một cái gì đó vừa vỡ ra trong tiếng nói. Đôi mắt chủ nhân vừa thoáng buồn. Người cũng biết buồn:

– Khi nàng già và xấu đi, nàng thường không dám nhìn thẳng vào ta. Tuy là ta cũng già và xấu như nàng, nhưng bản chất chỉ là tạm thời. Sau 80 tuổi, ta sẽ trở lại như xưa. Còn nàng, tuổi xuân đã không quay trở lại, đó chính là đặc điểm của loài người.

– Tôi biết...

– Ừ... Đứa trẻ con của ta và Khiết Trinh có thời gian mang thai 3 năm, liên lạc được với cha mình. Điều đặc biệt, nó yêu mẹ gần như cuồng nhiệt. Ngươi nên ghi nhớ đặc điểm này. Thời gian mang thai của người mẹ cũng rất mệt mỏi, Khiết Trinh suy nhược rất nhiều... Cô gái kia cũng vậy...

– Vâng...

– Ngươi đã nói cho cô gái ngươi yêu, mình là cái gì chưa?

Hạ Vũ khựng lại. Biết là không nên lừa dối, nhưng nếu nói, thì phải nói gì đây?

– Chưa...

– Một khi đã gắn bó cùng nhau, ta nghĩ ngươi không nên giấu.... Khiết Trinh bảo, tình yêu không có chỗ cho sự hiềm nghi. Đa số loài người có lẽ đều nghĩ vậy. Thành thật vẫn tốt hơn.

– Vâng...

– Ta chỉ có những điều đó để nói với ngươi thôi... Đi đi!

– Chủ nhân...

– Còn gì nữa?

– Ngươi tin trên đời này có luân hồi không? Sẽ có những kiếp lai sinh khác?

– Ta không biết..... Nhưng có lẽ là có. Đưa con ngọc ngà của ta từng bảo hấn gặp mẹ của hấn ở thế giới này một lần nữa, đòi ta đến bắt về...

– Người đã không làm thế?

– Vì đó không còn là Khiết Trinh ta đã yêu.... Linh hồn cô ấy, con tim cô ấy đã là một con người mới. Ta không yêu linh hồn đó. Trong lòng ta, chỉ có một Khiết Trinh thôi!

Chủ nhân, Người tưởng là vô tình, song cũng thật si tình.

– Người được tạo ra từ máu của ta và một quả tim rỗng, xương cốt hồ. Người cũng có khá nhiều đặc điểm giống loài rỗng mà ta đã lấy tim... Cơ thể người không hoàn toàn như ta và thằng bé đó. Con của người có lẽ cũng vậy.... Hơn nữa... giấc ngủ... người không biết nó sẽ đến tự lúc nào.... Cuộc đời con người lại chỉ có mấy chục năm. Người ngủ một giấc, là đã đề lỡ biết bao nhiêu chuyện. Không phải ai cũng như Khiết Trinh, lặng lẽ chờ đợi ta trong một góc hang.

Chủ nhân từ từ khuất bóng... Câu hỏi không có lời đáp... Hạ Vũ thần thờ.

Ta là gì? Và những đứa trẻ... Không chỉ một đứa... Sẽ lại trở thành gì?

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hai người trẻ yêu nhau

Khi Hạ Vũ và chủ nhân quay lại, đôi tình nhân bất đắc dĩ kia vẫn còn cách nhau một khoảng khá xa.

Người thanh niên lúng túng gạt những giọt nước mắt cứ mãi tuôn trên má cô gái, giọng vỡ vụn nhưng cũng chứa đầy sự không kiên nhẫn:

– Không khóc nữa... Không!

Hạ Vũ nhìn chủ nhân. Gương mặt người vẫn không cảm xúc. Anh đến gần hai bạn trẻ, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng:

– Cô bé à, tên của cháu là gì?

– Cháu...

Gương mặt xinh xắn tái nhợt ngẩng lên. Ánh mắt Hạ Vũ thân thiện khiến cô có cảm giác yên tâm hơn, ngập ngừng:

– Tôi...tôi là Tạ Hiểu Linh...

– Hiểu Linh à... Đây là...

Hạ Vũ cũng lúng túng, không biết gọi người thanh niên là gì:

– Khiết Trinh gọi nó là Tiểu Khang... Khang An!

Phương Khang An. Cũng là một tên gọi rất hay...

– Đây là Khang An. Đứa bé này đã làm khổ cháu nhiều rồi...

Hiểu Linh cúi mặt. Dòng nước mắt lại lặng lẽ rơi!

Cô sinh ra trong một gia đình gia giáo. Ba mẹ chăm sóc, dạy dỗ Hiểu Linh rất kỹ. Cô cũng từng mơ mộng, một ngày nào đó, mình sẽ gặp một người thương yêu mình rất mực, cùng anh xây dựng một cuộc sống thần tiên của hai người.

Mọi chuyện ập xuống như một cơn ác mộng. Rất khó để người ta tin là sự thật. Hiểu Linh hoang mang... Không dám nói với ai... Đêm đêm... con người đó lại đến... Cô thấy mình như một thứ đồ chơi trong tay anh ta vậy... Ngay cả mặt cũng không thể nhìn rõ... Anh ta là quý chăng?...Ma quý sao lại chạm tới cô chứ? Tại sao đây đưa mà không chịu buông tha?

Tới lúc cô phát hiện mình mang thai... Giọt máu lớn lên từng ngày... Nó cử động trong cô, khi Hiểu Linh chạm vào nó đều mấp máy... Rất kỳ diệu. Nhưng cô không thể sinh ra nó, Hiểu Linh khóc ngất, đau lòng. Người đàn ông kia vốn không thể nói chuyện. Cô sợ anh ta, sợ những phút giây thân mật cùng anh ta. Anh ta như một con thú hoang không kiềm cương được. Hiểu Linh lên mạng xem những hình ảnh và cách thức phá thai.

Đập vào mắt cô, những hình ảnh khủng khiếp. Sinh linh bé nhỏ đã hơn 3 tháng, họ sẽ cắt vụn chúng ra, rồi mới gắp ra từng phần. Lớn hơn nữa thì dùng thuốc sinh non. Đứa trẻ ra đời vẫn có vài giây phút sống trong tuyệt vọng rồi chết đi! Con của cô... Dù yếu ớt, nhưng cũng đã là một sinh mạng rồi. Cô chỉ biết làm liều, trong một đêm anh ta đến, sau những phút ân ái, lần đầu tiên Hiểu Linh rụt rè nói với anh ta:

– Tôi có thai rồi...

Anh ta có giặt mình, làn da tuy lạnh lẽo nhưng có phản ứng dù không bao giờ Hiểu Linh nghe được nhịp tim. Anh ta cúi xuống bụng cô nghe ngóng cái gì đó, bỗng chốc cô nghe một tiếng gầm:

– Phá nó đi! Phái phá nó...

Trong lúc đó lại có một thanh âm thơ trẻ:

– Mẹ ơi! Con sợ... con sợ lắm mẹ ơi!

Đứa bé trong bụng cô quẫy đạp. Rõ ràng là có quẫy đạp, nó đang sợ. Và bản năng làm mẹ của một cô gái 19 tuổi đã thức dậy. Cô hét lên:

– Không!

Đèn mở lên. Ba mẹ cô hoảng hốt chạy vào, còn anh ta thì biến mất...

Những đêm sau đó, không đến tìm Hiểu Linh nữa. Ban đầu có thấp thỏm, nhưng sau đó hình như là một sự chờ mong lẫn tuyệt vọng. Hiểu Linh đã chờ anh ta đến bởi cô yếu ớt, không đủ sức chịu đựng một mình.

Anh ta không đến... Ba mẹ cô phát hiện Hiểu Linh đã mang thai. Họ tức giận tra hỏi, kiểm tra lại những người bạn cùng giao du với cô. Những lời mắng chửi, có lần ba còn giận đến nổi tát Hiểu Linh túi bụi vào mặt. Nơi cô sống, mọi người dần biết chuyện, những cái bêu môi, chế giễu từ những người từng là bạn:

– Thiên thần đấy... Thiên thần hám trai...

Đây là thế kỷ 21. Song ở vùng quê nhỏ đó, vốn không tồn tại những tư tưởng tình 1 đêm. Cô gái có đức hạnh, không phải là cô gái chửa hoang. Hiểu Linh đã sợ đến đường nào. Lúc đó anh ta ở đâu? Ở đâu chứ?

– Đứa bé này vốn rất bốc đồng... Khi đó nó lại buồn ngủ... nhưng nó lại sợ... nên không ngủ được nhiều... Cô bé ạ! Không phải là một lời giải thích nhưng ta mong cô bỏ qua cho nó... Chúng ta vốn không phải là những kẻ thuộc loài người...

Hạ Vũ hiểu, đối với một cô gái bé nhỏ vốn được bao bọc trong cuộc sống của gia đình. Cái thai 3 năm, sợ hãi, đau đớn cùng hoang mang nhưng cô bé vẫn sống, vẫn kiên cường đối diện, chuyện lấy lý do không khả kháng được, thật là không dễ dàng làm cô bé người ngoài.

– Khang An... 3 năm qua cậu đã ngủ rồi... Thời gian này, cậu phải bù lại gấp đôi... Yêu thương Hiểu Linh... không được làm tổn thương cô ấy nữa.

Hiểu Linh cũng rất mệt mỏi. Cô mang thai 3 năm nhưng không sinh nở, phải lánh từ nơi này sang nơi khác, để tránh điều tiếng. May là trong khi suy sụp nhất, cô đều nghe được tiếng bé con thổ thè. Vừa bất hạnh lại vừa có gì đó may mắn khi giọt máu của cô không phải của loài người.

– Tôi... tôi sợ lắm... Đừng bỏ tôi một mình... Đừng bỏ rơi tôi...

Cuối cùng cô đã gục vào lòng của Khang An... Hạ Vũ vỗ nhẹ vai cậu trai trẻ đang ôm xiết Hiểu Linh vào lòng:

– Làm một người đàn ông đi cậu bé... Cậu đang sống với con người.

Việc đầu tiên là thu xếp cho Phương Khang An và Tạ Hiểu Linh một nơi ở và một công việc để làm.

– Cảm ơn người...

Chủ nhân đã nói như thế trước khi rời đi. Quan hệ của Hạ Vũ và Người, vốn không thể dùng một tiếng cảm ơn để nói với nhau.

– Dù sao tôi cũng ở thế giới loài người lâu hơn. Tôi sẽ lo cho họ thay Người.

Hạ Vũ đưa họ đi thuê một ngôi nhà nhỏ có hai phòng.

– Cháu... cháu cảm ơn chú.

– Ừ... Hai đứa cứ ở tạm đây đi... Cháu năm nay được bao nhiêu tuổi rồi Hiểu Linh?

– Dạ... Cháu 20 ạ!

20 tuổi? Hạ Vũ không khỏi kêu khổ trong lòng. Một con bé 20 tuổi ăn chưa no lo chưa tới. Mang thai, sinh con, lại sống bên cạnh một sinh vật không biết tới thời gian, bản tính hồ hững, bản năng. Quảng đời sắp tới sẽ có không ít vất vả.

– Ông hỏi nhiều vậy làm gì? Chuyện của chúng tôi...

– Cậu đừng bảo tự cậu sẽ giải quyết. Một khi đã quyết định chung sống với con người, cậu sẽ phải đối diện với những vấn đề của họ. Thế giới này vốn không có chỗ những kẻ muốn làm gì thì làm, nhất là khi bên cậu có hai người cần phải lo lắng...

Đứa trẻ này ngang ngược bản năng, nhưng không hẳn là quá cố chấp. Hạ Vũ thở phào khi nó có vẻ chịu lắng nghe:

– Hiện giờ chuyện lớn nhất cậu phải đối diện chính là cậu phải nuôi đến 2 người Hiếu Linh và con của cậu nữa.

– Cháu không cần... anh ấy lo... Cháu có thể tự kiếm tiền được ạ!

Hiếu Linh rất tin mà nói thế. Đứa bé trong bụng cô cũng không lớn lắm, lại cũng rất ngoan. Thời gian qua, sau khi trốn khỏi nhà, Hiếu Linh đã tìm được việc làm trong một siêu thị nhỏ. Công việc bán hàng, thu ngân thu nhập không nhiều nhưng lo cho cô thì không phải là không được.

– Cháu đừng nghĩ vậy. Đàn ông vốn là phải lo cho người phụ nữ của mình. Huống hồ nếu tôi đoán không lầm, sau khi Khang An tỉnh lại, cháu đã rất vất vả bỏ trốn, việc làm đã không còn. Thượng Hải này không dễ gì sống đâu cháu.

Khang An nhìn Hiếu Linh, so với ngày đầu gặp mặt, cô bé ốm đi nhiều, gương mặt thanh tú đã được những nét ưu sầu...

– Tôi sẽ lo cho cô ấy... Bây giờ ông nói đi... Tôi phải làm gì?

– Cậu biết vậy là được rồi. Thôi, hai đứa nghỉ ngơi đi. Tôi về, ngày mai tôi sẽ đến để cùng bàn một số việc...

Hạ Vũ quay lưng. Hiếu Linh lo lắng trước ánh mắt đăm đăm của Khang An không rời khỏi mình:

– Xin lỗi em... Xin lỗi...

Khang An bỗng ôm lấy cô. Khác hẳn con quái vật mỗi đêm không thiết tới đau đớn của Hiếu Linh, ép buộc cô làm những việc để vui lòng hắn. Người này đang gọi tên cô:

– Em đừng sợ... Tôi sẽ nghe lời ông ấy... Tôi sẽ đi làm, lo lắng cho em... Tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi em, yêu thương em như cha tôi đã yêu thương mẹ tôi vậy.

Cha rất yêu thương mẹ. Trong ký ức của Khang An, mẹ luôn luôn cười khi ở cùng cha. Dù có lúc, cha ngủ rất nhiều, để mẹ một mình nuôi hắn. Nhưng đêm đêm mẹ vẫn sửa lại chăn, lau mặt cho cha. Vì mẹ yêu cha! Những năm tóc mẹ bạc đi, cha cũng bạc đầu. Cha mẹ thường ngồi bên nhau, ngắm hoàng hôn. Sau đó có lúc mẹ tránh không gặp cha. Khang An hỏi, thì mẹ bảo “Khi lớn, con sẽ hiểu. Có những lúc con sẽ sợ người thương yêu nhất đời mình nhìn thấy mình, bởi không ai muốn mình xấu xí trong mắt người đó cả”. Khang An thấy mình rất xấu xí, không như cha, cũng không đẹp bằng mẹ. Hắn không muốn người hắn thích sợ và ghét hắn nên hắn chỉ muốn gặp nàng trong bóng đêm mờ mịt mà thôi.

– Nói cho tôi biết... Tôi có xấu xí lắm không? Em có sợ tôi không?

Sợ chứ! Sợ những lúc hắn hung hãn cưỡng ép, sau đó đuổi theo đòi không cho con cái quyền được chào đời. Nhưng... bây giờ thì không sợ. Không sợ nữa rồi...

– Có sợ không?

– Mẹ không có sợ ba ời!

Một thanh âm nhỏ bé vang lên bên tai hắn. Đứa con cũng không còn sợ người cha ấy nữa. Nó nghe ai đó nói, nói chuyện với cha là một chuyện rất vui.

Cha nó không đáp lại mà chỉ nhẹ nhàng xoa lên bụng mẹ rất dễ chịu. Nó nghe tim mẹ đập thình thịch, rộn ràng...

– Không cần sợ nữa... Từ nay không cần phải sợ tôi nữa. Tôi sẽ lo cho em mà.

Hạ Vũ lặng lẽ đứng trên không trung, nhìn đôi trẻ. Anh nhớ đến Đình Nhi. Anh đi cả một ngày không liên lạc, chẳng biết ở nhà Đình Nhi có lo lắng không?

Bạn đang đọc truyện *Triển Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nỗi lòng

Đã bao lần Hạ Vũ ngồi đối diện với Đình Nhi, gọi tên cô:

– Tiểu Đình à!

– Dạ?

Cô nhìn anh, nụ cười rạng rỡ. Mấy tháng qua làm vợ của Hạ Vũ, Đinh Nhi vô cùng hạnh phúc. Anh yêu thương cô, cuộc sống hết sức ngọt ngào:

– Không có gì! Anh chỉ muốn gọi vậy thôi.

Đinh Nhi nhăn mặt làm xấu với chồng, còn gấp cho anh thêm thức ăn. Chợt nhớ ra chuyện gì, cô hỏi nhanh:

– Sáng mai anh đi công tác à?

– Ừ... Anh đi cùng với chủ tịch... Có lẽ khoảng mấy ngày thì về.

– Ngày mai là ngày hẹn bác sĩ siêu âm. Anh nghĩ mình có nên hỏi BS giới tính thai nhi không? Hay là đợi tới khi con chào đời? Anh đâu quan trọng... con chúng mình là trai hay gái phải không?

Hạ Vũ ngừng đũa, sững sờ... Bây giờ anh mới nhớ ra.

Siêu âm? Máy móc của con người có lẽ sẽ nhìn rõ được. Một bào thai mới hơn 3 tháng nhưng đã có hình dạng, có ý thức sao?

Đinh Nhi sẽ sợ lắm... Cũng nên nói cho cô ấy biết. Nhưng nói thế nào đây?

Chủ nhân, Khang An đều bá đạo chiếm đoạt nữ nhân của họ. Phương cô nương, Hiểu Linh đều hiểu, người chung chăn gối của họ không phải là người.

Còn Hạ Vũ – ngay từ đầu đến với cô, anh đã mang thân phận là một con người... Bây giờ làm sao để nói?

Anh vốn không phải là người. Đinh Nhi sẽ tiếp nhận mọi chuyện thế nào? Sốc, ngỡ ngàng hay sợ hãi lánh xa Hạ Vũ?

Là người hay không phải người quan trọng lắm hay sao? Loài người thường cho rằng những kẻ khác mình là quái vật, khó mà chấp nhận một giống loài khác hẳn. Hạ Vũ là một loài khác, Đinh Nhi – liệu em có chấp nhận được việc này không?

Trong thế giới bao la thực tế loài người mới là loài cổ chấp nhất... Nhưng mà Hạ Vũ lại yêu, si mê một cô gái thuộc loài người.

Cố gắng tỏ ra tươi tỉnh, Hạ Vũ vuốt tóc vợ, dịu dàng:

– Em đợi anh đi công tác về... Anh sẽ đưa em đi nhé?

– Dạ...

Đinh Nhi ngây thơ chỉ đơn giản nghĩ rằng, anh cũng như cô, muốn tận mắt nhìn thấy nhịp đập của đứa con bé bỏng. Đợi vài ngày cũng không có vấn đề gì.

.....- Ba ơi!

– Gì đó con?

– Ba không được vui hả?

– Ừ... Ba đang nghĩ một số chuyện... Hai đứa giúp mẹ nghỉ ngơi đi! Ba ra ngoài một chút...

– Dạ...

Giấc ngủ từ từ kéo đến. Hạ Vũ yêu thương vuốt tóc vợ, chậm rãi bước ra khỏi nhà.

Anh đối diện với khoảng không bao la, rộng lớn, chợt cảm thấy mình có một chút cô đơn... Đột nhiên một giọng nói vang lên ngay sau lưng Hạ Vũ:

– Chú có tâm sự à?

Hạ Vũ quay lại. Bên cạnh anh là Khang An...

– Tìm tôi có việc gì à?

– Không! Hôm nay tôi nhận lương tháng đầu, Hiểu Linh bảo tôi đến mời chú về nhà ăn tối...

– Ừ...

Ba người ngồi bên một chiếc bàn nhỏ. Hiểu Linh mang chén canh còn bốc khói ra, dịu dàng:

– Cháu mời chú!

– Ủ... Cảm ơn.

Bắt giặc, Hạ Vũ hỏi:

– Tiểu Linh này... Cháu có bao giờ đi siêu âm không?

– Siêu âm ă? – Hiểu Linh ngơ ngác – Không có...

– Chú còn chưa nói chuyện đó cho cô à? – Khang An gấp một miếng cá trên bàn – Cha cũng từng nói... Không nói là không được đâu. Nếu chú đã quyết tâm suốt đời sống bên cô, thì phải cho cô biết, chú là gì chứ. Đừng để cô bị sốc, hối hận không kịp.

– Chuyện không đơn giản đâu anh! – Hiểu Linh chột xen lời – Mấy năm trước, dù biết anh không phải là người bình thường nhưng em cũng rất sợ... Cô thì lại luôn nghĩ chú là người...

Hạ Vũ gượng cười. Đúng là con người sẽ hiểu rõ con người hơn là những sinh vật như anh.

Khang An nhún vai:

– Chuyện đó thì cháu không rõ. Nhưng cháu cũng như cha vậy, không ủng hộ chuyện chú giấu cô. Tới lúc cô nhìn thấy đứa trẻ trong bụng cô không giống con người, lúc đó hậu quả thì cháu không lường trước được. Chú từ từ suy nghĩ và cân nhắc đi!

– Anh...

Hiểu Linh nhìn thấy vẻ mặt của Hạ Vũ càng lúc càng trĩu nặng. Cô bỗng lên tiếng:

– Hay là để cháu làm quen và nói chuyện với cô nhé? Dù sao cháu và cô... – Cô sờ nhẹ vào bụng mình, mỉm cười – Cũng đều đang mang dòng máu khác người mà... Đúng không tiểu bảo bối của mẹ...

Đứa trẻ trong bụng cũng lúc lắc, như là đồng ý cùng với mẹ. Hạ Vũ ngẩn ra đôi chút rồi mới thoáng mỉm cười:

– Cảm ơn cháu... Chú sẽ sắp xếp. Có lẽ Đình Nhi nói chuyện với cháu thì tiện hơn.

Tầng đá trong lòng Hạ Vũ vẫn còn nặng trĩu. Anh chỉ mong mọi thứ rồi sẽ êm đẹp. Đình Nhi có thể thuận lợi sinh hai đứa nhóc ấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Niềm tin của Đình Nhi

Hạ Vũ chưa kịp sắp xếp cho Hiểu Linh đến gặp Đình Nhi thì cô đã nhận được những tấm ảnh được chứa trong một phong bì màu đỏ.

Những tấm ảnh chụp rất rõ. Hạ Vũ đang đứng cạnh một cô gái mang thai, đứng trước một khu mua sắm.

Hình ảnh có tới vài mươi tấm.

Hiểu Linh xuất hiện trong hầu hết các tấm hình, thậm chí còn trong cùng Hạ Vũ chung một nhà.

Những góc chụp được canh rất khéo. Hoàn toàn không có bóng dáng Khang An, dù kẻ ấy vốn ít khi nào chịu lìa xa cô vợ của mình.

Trí Đức nhếch môi trước báo cáo của thám tử. Một cuộc chơi mà, đâu cần phải biết làm sao để thắng. Thắng là được rồi.

Đình Nhi vốn rất yếu đuối, ngay lúc cô mang thai, những hình ảnh chồng mình bên cạnh một người phụ nữ khác, thân mật đến vậy. Huống gì cô ta cũng đang có thai, không tránh khỏi hiểu lầm... Suốt thời gian qua, Trí Đức đã sử dụng không ít biện pháp tìm cách điều tra, tìm ra điểm yếu của Hạ Vũ. Thậm chí đã cho người về quê nhà Hạ Vũ khai trong hồ sơ để điều tra. Song tuyệt đối không có tin tức... Ngoài một vài ký ức giả được Hạ Vũ cấy vào đầu những người đang làm việc ở trường trung học về một học sinh ít nói, mở còi, hay mặc cảm, bỏ học sớm thì không thu được gì đáng kể.

Nhưng Trí Đức không phải là người chịu thua dễ dàng như thế. Trong cuộc chiến này, vốn không chỉ đơn thuần là tình địch mà còn là cuộc đấu của hai người đàn ông... Dù Hạ Vũ đang thắng thế... Song đảo ngược tình thế, giành lấy thắng lợi ngoạn mục không phải là chuyện chẳng thể xảy ra.

Hiện tại cả hai đang cùng cạnh tranh một hợp đồng lớn đến từ Bách tế môn – một tổ chức có sức ảnh hưởng lớn không chỉ trong nước. Bách tế môn chỉ chọn một trong hai.

Bản kế hoạch của Hạ Vũ đang chiếm lợi thế hơn bởi những ý tưởng độc đáo. Trí Đức cũng đã tính tới phương án đó, nhưng vẫn là chậm hơn một bước. Chọn Đình Nhi làm mục tiêu đã kích, từ đó tác động đến Hạ Vũ, khiến hắn không ổn định tinh thần, không phải là một ý tồi...

.....Ở nhà, cảm giác trống rỗng dâng trào trong lòng Đình Nhi. Cô nhìn vào thời gian chụp ảnh ghi rành rành. Đó là những lúc Hạ Vũ bảo với cô, anh đang bận việc.... Gọi điện thoại thì không liên lạc được. Vậy mà....

Tay cô run lên, miết khẽ lên ảnh, đưa nó đến gần để nhìn cho kỹ... Là anh thật rồi... Không có ghép.

Tìm cô đau lắm. Chỉ thấy anh ở bên người khác như vậy, đã đau rồi.

Có lẽ Đình Nhi yêu Hạ Vũ thật. Tình yêu thứ hai trong đời, khác với lần đầu rung động với Khương Trí Đức. Tình yêu đến từ những ngày chung sống. Hạ Vũ rất tốt với cô. Người tốt như anh, cô gái nào rồi cũng sẽ rung động khi ở cạnh bên.

Cô gái này, hình như đẹp hơn Đình Nhi nữa. Cô còn cười tươi tắn, bụng lớn như vậy rồi. Có lẽ đã mang thai sớm hơn mình mấy tháng!... Khi anh đã dám cưới với Đình Nhi?

Không phải, hai người cưới nhau chưa được nửa năm, còn cô ấy giống như sắp sinh... Nghĩa là gần 9 tháng! Vậy tại sao anh không cưới người ta?

Những yêu thương Hạ Vũ dành cho Đình Nhi tuyệt đối không phải là giả dối. Anh không đóng kịch khi đang yêu đương, cũng không thể nào làm diễn viên xuất sắc vậy khi áp vào bụng Đình Nhi nghe tiếng cử động của con.... Cô gái kia, nếu có là người tình của anh thì sao? Chỉ là một người tình.

Hạ Vũ đã cưới Đình Nhi mà, cô là vợ hợp pháp của anh. Con của cô cũng cần có cha vậy. Cô cần giữ lại chồng, giữ lại cha cho con....

Đình Nhi co ro trên chiếc ghế sa lon... Mâm cơm dọn sẵn chờ anh đã nguội mà Hạ Vũ vẫn chưa về..... Một mối, cô thiếp đi! Chợt thấy có ai đang bế bổng mình lên...

– Anh...

– Ừ... Hạ Vũ dịu dàng bông cô đặt lên giường – Anh làm em thức giấc à?... Xin lỗi em, hôm nay giám đốc có tiệc chiêu đãi...

Đình Nhi nhẹ nhàng tháo caravat cho chồng. Đã hơn 12 giờ. Anh có thật là đi công việc, hay là... hay là cùng cô gái ấy? Ở trong mái ấm của hai người?

– Sao vậy em? Mệt à? Anh pha nước chanh cho em uống nhé!... Em phải nghỉ ngơi một chút đi!

Vẫn quan tâm đến cô như vậy. Làm sao có thể san sẻ tình yêu cho kẻ khác? Đình Nhi bây giờ mới rõ, cô yêu chồng đến dường nào:

– Anh...

Ly nước chanh vừa đặt xuống, Đình Nhi đã ôm lấy anh. Cô hôn chồng một cách chủ động nhưng do chưa thử bao giờ nên cứ lúng ta lúng túng, không biết làm gì ngoài mút môi anh. Hạ Vũ sau phút bất ngờ, cũng nhiệt tình đáp lại cô, giọng âu yếm:

– Cô bé này... Đúng là tự tìm một mối mà...

Anh nghe hai nhóc khúc khích: “Nhắm mắt lại kìa”.

Đình Nhi ôm chặt lấy chồng. Dù những tấm ảnh kia là thật thì... cô... cô cũng không xa Hạ Vũ đâu. Cô phải nói cho cô ấy biết, Hạ Vũ là chồng của Phương Đình Nhi. Anh chỉ yêu cô mình cô, có lẽ, nếu có gây ra chuyện gì thì cũng là do anh yếu lòng. Không!... là chuyện trong quá khứ của anh... Đình Nhi tin: Hạ Vũ đối với mình là thật lòng, không ai có thể làm anh thay đổi... Cô sẽ giữ chồng bằng mọi giá. Nhất định rồi...

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Anh ấy vốn không phải là người

Đình Nhi hít một hơi dài. Cô cần trấn tĩnh mình, trước khi gặp cô gái kia...

Một địa điểm của tấm ảnh đã dẫn cô đến một hiệu sách nhỏ. Cô gái kia đang làm việc ở đây.

Đình Nhi đã xem khá nhiều tạp chí phụ nữ, chỉ dẫn cách đối diện với tình địch. Nhưng báo chí chỉ là báo chí, Đình Nhi hiểu, cô sẽ không làm được như vậy. Song, để giữ chồng, bản thân Đình Nhi cũng phải mạnh dạn một lần đề hỏi rõ quan hệ của hai người.

Nếu biết được sự thật rồi, cô sẽ hỏi rõ Hạ Vũ. Nếu anh cho rằng quyết định của mình là vội vàng, Đình Nhi sẽ không níu kéo anh, cũng không cấm anh

không có trách nhiệm với con mình.

Từ hiệu sách ấy, cô gái lên taxi về một căn nhà nhỏ. Nơi đây là chỗ Hạ Vũ thuê cho Hiểu Linh và Khang An. Bây giờ Khang An cũng đã đi làm, mấy tháng nay có thể tự lo cho mình, không cần Hạ Vũ giúp đỡ nữa... Hiểu Linh mỉm cười, có lẽ cô và anh sẽ cố dành dụm tiền, mua luôn ngôi nhà này, sống một cuộc sống bình thường.

Có tiếng chuông. Hiểu Linh ngạc nhiên khi trước mặt cô là một cô gái trẻ, có lẽ cùng độ tuổi với mình:

– Chào chị...

– Vâng... Chị tìm ai ạ?

– Tôi... tôi có chút chuyện muốn nói với chị... Tôi có thể vào nhà không?

Về đơn giản, hiền lành của Đình Nhi khiến Hiểu Linh yên tâm, cô mở rộng cửa:

– Chị vào đi!

Chỉ vào ghế sofa, Hiểu Linh dịu dàng:

– Chị ngồi chơi. Tôi đi pha trà...

– Tôi... tôi muốn nói với cô... Tôi...tôi là...

Mắt Đình Nhi chợt dừng lại trên vách tường. Tháng trước đây, Hiểu Linh rất muốn mặc áo cưới trước khi đưa trẻ chào đời... Chiều ý vợ, Khang An đã dẫn cô đi chụp ảnh cưới, còn làm theo nghi thức của loài người, đăng ký kết hôn.

– Chị muốn nói gì ạ?

Nhìn theo ánh mắt ngơ ngẩn của Đình Nhi, bất giác về mặt cô có chút ngây ngốc, Hiểu Linh mỉm cười hạnh phúc:

– Đó là chồng tôi. Anh ấy là Phương Khang An!

– Vâng... chị và... – Đình Nhi ngỡ ngàng... Má bỗng đỏ bừng – Chị và anh Hạ Vũ là...

– Anh Hạ Vũ...

Hiểu Linh nhìn xuống bụng Đình Nhi... Cô ấy đang mang thai... Gương mặt xinh đẹp vừa tái xanh rồi lại đỏ, khiến cô chợt hiểu ra rồi reo lên:

– Vậy cô là... là vợ của chú Hạ Vũ đúng không? Cháu là cháu của chú ấy... Cháu nghe kể về cô đã lâu rồi...

Cháu của Hạ Vũ? Đình Nhi ngây ngẩn ngồi yên. Sau đó là sự xấu hổ lan truyền khắp người... Cô lắp bắp:

– Thật không? Tôi...

.....Nhìn những tấm ảnh bày lên bàn chụp mình và Hạ Vũ ở nhiều nơi, Hiểu Linh không khỏi kinh ngạc:

– Sao họ lại chụp những lúc này nhỉ? Cháu và chú chỉ ra ngoài chung với anh Khang An thôi mà...

– Tôi... tôi xin lỗi... – Đình Nhi cúi đầu không dám nhìn Hiểu Linh – Do tôi không tìm hiểu kỹ... Suýt nữa...

– Không sao đâu cô... Cháu hiểu mà, ai mà nhìn những hình ảnh này không nghi ngờ chứ... Bình tĩnh như cô đã là lạ lắm rồi...

Đình Nhi thở phào. Thật lòng là khi nhìn những hình ảnh này cùng thời gian của nó, cô hết sức bất an... Nhưng lòng Đình Nhi vẫn có một cái gì đó mách bảo, khuyên cô đừng nên tin vào những hình ảnh đó. Tình yêu, sự quan tâm của Hạ Vũ đối với Đình Nhi, là cơ sở để cô tự bảo với mình, người anh yêu chỉ có mình Phương Đình Nhi, chỉ có cô thôi...

– Chồng của... chị... à không... của... Không có ở nhà sao?

Biết Đình Nhi ngại khi cả hai tuổi tác gần như không có nhiều cách biệt, Hiểu Linh cười:

– Anh ấy đi làm ạ. Mình tên là Tạ Hiểu Linh. Nếu... không phiền, khi có chú, sẽ gọi là cô còn không thì gọi bằng tên nhé?

– Vâng... Mình tên là Phương Đình Nhi... Cứ gọi là Tiểu Đình là được...

– Khang An hay gọi mình là Tiểu Linh...

Hai người mẹ hòa thuận, những đứa trẻ trong bụng cũng nhao nhao...

– Minh sẽ ra đòi trước đây... Minh sắp ra rồi... Các bạn ở lại nha!

Bụng Tiểu Linh thỉnh thoảng đau nhói lên... Con đau thấm vào xương tủy... Cô khụy xuống... Hoảng hốt, Đình Nhi gọi to:

– Tiểu Linh... Tiểu Linh làm sao vậy?

– Minh sắp sinh con rồi... Đau quá!

– ... Minh... Để mình gọi bác sĩ... Xe cứu thương...

Đình Nhi vội vã cầm điện thoại lên. Hiểu Linh gom hết sức tàn, ngăn lại:

– Không được gọi... Minh... Lát chồng mình sẽ về ngay... A!

– Tiểu Linh! Nhưng mà bạn...

– Không được gọi. Anh ấy vốn không phải là người. Con anh ấy cũng... A!

Đình Nhi không hiểu... Tại sao lại thế? Cô ấy sinh con mà... Không đến Bệnh viện sao?

Cánh cửa sổ đột ngột bị đẩy mạnh. Một bóng người xuất hiện... Nhà của Khang An và Hiểu Linh vốn nằm ở tầng 2:

– Anh là...

– Tiểu Linh đâu?

Khang An vội vã bước vào trong... Hiểu Linh đang ôm bụng đau đớn ở góc giường. Anh gần như nhào tới cạnh cô, hoảng hốt:

– Tiểu Linh... Em sao rồi?

– Em... em đau quá! Con...

– Con ngoan mà... Em ráng chịu đựng một chút... Con sẽ ra ngay.

Họ không để ý đến Đình Nhi đang đứng trân trân trước cửa...

Khang An đặt tay lên bụng Hiểu Linh xoa nhẹ... Lực đạo từ từ tăng dần... Rồi anh chợt thảm thĩ:

– Em ráng chịu đựng một chút nhé... Nhắm mắt lại, đừng nhìn...

Bàn tay anh ta xuyên qua bụng Hiểu Linh...

Rõ ràng là xuyên qua bụng... Đình Nhi như chôn chân tại chỗ... Sự sợ hãi lấn át toàn thân cô...Cứng đờ người....

Dưới bàn tay Khang An, Hiểu Linh đau đớn oằn người... Ôm sát cô vào lòng, Khang An vỗ về:

– Cẩn anh đi! Xin lỗi em... Tiểu Linh...

Bàn tay vút một lực mạnh... Hiểu Linh hét lên một tiếng thét đau đớn:

– A!!!!

Đứa bé bị móc ra ngoài... Người đầy máu... Máu đỏ...

Nhanh như chớp Khang An đặt nó xuống... Tay vạch một đường dài trên da mình, kề sát miệng Hiểu Linh. Dòng máu tím... chảy thành dòng. Vết rách trên bụng Hiểu Linh từ từ liền lại... Vẹn nguyên.

Lại một tiếng thét... Lần này là tiếng la của Đình Nhi:

– A!

.....Khi Đình Nhi tỉnh lại, trước mắt cô là ánh mắt lo lắng của Hạ Vũ. Nhìn thấy anh, những cảnh tượng đó lại hiện ra trong mắt cô. Đình Nhi vẫn chưa trấn tĩnh thần. Cô thẳng thốt:

– Anh ơi! Tiểu Linh cô ấy... Cô ấy sinh con... Đáng sợ lắm... Em...

Trước mặt cô là Khang An và Hiểu Linh. Lại có thêm một đứa bé. Nó nhìn cô đầy tò mò. Đôi mắt tím lộng lẫy, ánh lên tia nhìn rất lạ:

– Anh xin lỗi em! – Hạ Vũ ôm lấy Đình Nhi, thấp giọng – Anh cũng như họ... Anh vốn cũng không phải là người!

Như sét đánh ngang tai, Đình Nhi thờ thẫn nhìn anh... Hạ Vũ đang nói gì:

– Anh... Không phải đâu... Anh... Em... em sợ lắm... Em...

– Chúng tôi là người cùng một tộc. Cái thai cô đang mang trong bụng là song thai. Ba năm sau nó mới chào đời. Và cũng sẽ giống như Tiểu Linh vậy, nó cần cha nó mang nó ra như cách tôi đã làm.

Một tay xuyên qua bụng. Đau đớn... Đình Nhi vẫn chưa thích ứng với những gì mình vừa nghe, vừa được thấy... Cô níu chặt áo Hạ Vũ, nức nhen:

– Anh... anh nói cho em biết đi! Em...

– Anh không phải là người như mọi người... Anh thuộc về một nơi giống khác. Và con của chúng ta... Cũng không phải là người...

Mọi thứ mờ mờ mịt mịt... Đình Nhi như đang sống trong một giấc mộng hãi hùng... Hạ Vũ ôm cô mà như ôm một tấm bông mềm nhũn.... Con cô... Đình Nhi như cảm thấy nó đang cử động... Vậy mà 3 năm... mới có thể thấy con sao?

Đình Nhi gục đầu vào lòng chồng, tấc tức khóc. Cứ khóc mãi không nín được... Nước mắt vô thức rơi đầy gương mặt thanh tú đang chuyển dần sang tái nhợt của cô.

Hạ Vũ đau lòng... Đình Nhi cũng chỉ là một con người... Làm sao không hoang mang, không sợ hãi... Nhất là sau khi chứng kiến sự ra đời đáng sợ đó.

Hạ Vũ vốn không phải là người... Nhưng lại yêu thương sâu đậm một con người. Yêu đến không đường quay lại. Không còn có thể trở lại từ đầu.

Bạn đang đọc truyện *Triền Miên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.